

Escoles valencianes

Lluitar per una educació pública i en valencià**A FONS PÀGINES 1 a 3**

Hugo Blanco

“Atacar la natura és matar les indígenes”**MIRALLS | ENTREVISTA PÀGINES 4 i 5**

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N201

20 d'octubre de 2010

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

La finalitat de la MAT de Ponent és abastir l'AVE i el 'Gran Scala'

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 7

Una nova línia elèctrica de 400.000 volts creuarà l'Aragó i el Pirineu de Lleida per interconnectar-se amb França a través de la MAT de Bescanó

ROBERT BONET

Un centenar de professors universitaris donen suport als moviments socials

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 11

La CGT d'autobusos convoca una vaga contra la visita papal

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 8

La secció sindical de la CGT a Transports de Barcelona SA (CGT-TB) va presentar, el 20 d'octubre, a la Di-

recció General de Relacions Laborals del Departament de Treball, una declaració de vaga pel 7 de novembre, coincidint amb la visita del papa Benet XVI a la ciutat.

2.000 persones demanen la retirada dels símbols feixistes de Tortosa

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 9

El Casal Popular Panxampla va entregar, el 13 d'octubre, una moció

popular a l'Ajuntament de Tortosa, avalada per més de 2.000 signatures, per demanar la retirada de la simbologia franquista de la ciutat.

La màfia de Ciutat Vella s'enriqueix amb el control del turisme

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 2 i 3

Via lliure per fer bases dels EUA a Colòmbia

RODA EL MÓN · PÀGINA 15

La Cort Constitucional de Colòmbia permet desplegar més

bases militars dels EUA al país. La base de Palenquero serà un lloc clau pel domini geoestratègic dels EUA al món.

Un moment de l'acte de presentació del manifest a la sala d'actes del Col·legi de Periodistes de Barcelona (19 octubre)

, estirant del fil

BARCELONA • HELIODORO LOZANO HA APROVAT 800 LLICÈNCIES D'APARTAMENTS TURÍSTICS DURANT ELS DARRERS ANYS

La màfia de Ciutat Vella s'enriqueix amb el control del sector turístic

La trama de corrupció ordida per l'excap de llicències del districte de Ciutat Vella Heliodoro Lozano i l'enginyer Jorge Quílez estén la sospita sobre càrrecs municipals i responsables polítics de Barcelona

Higinia Roig
estirantdelfil@setmanaridirecta.info

Amenaces de mort, extorsions, mercat negre de llicències i una operativa amb autèntic deix de màfia. Són detalls de la *lleï del silenci* que recorre Ciutat Vella, capitanejada per l'excap de llicències del districte Heliodoro Lozano i l'enginyer Joaquín Quílez. Una trama que, amb filtracions periodístiques controlades, està surant parcialment a la premsa durant els darrers dies. Unes informacions, però, que són filtrades interessadament i que palesen els nivells de corrupció, enriquiment i impunitat que va arribar a assolir el cap dels Serveis Tècnics de Ciutat Vella, que va copar i controlar -quasi en règim de monopoli- el 80% de les llicències atorgades.

Al sumari, hi apareixen els regidors del PSC Roger Pallarols i Paco Salvador i el gerent Joan Albert Dalmau, home de confiança d'Assumpta Escarp

El *modus operandi* era senzill: Heliodoro Lozano, totpoderós cap de llicències de Ciutat Vella, denegava les llicències o forçava inspeccions arbitràriament. I el seu còmplice, l'enginyer Joaquín Quílez, apareixia miraculosament per aconseguir la llicència pertinent a canvi de sumes elevades de diners. Amb aquest mètode, fins a 800 apartaments turístics -500 en només dos mesos-, diversos restaurants i locals nocturns i un hotel van aconseguir la pàtina de legalitat, amb la tasca imprescindible d'Elena Ariza, responsable de l'àrea jurídica municipal del districte i també imputada. La investigació d'aquest cas de corrupció municipal s'instrueix des del mes de desembre de 2009 al jutjat d'instrucció número de 33 de Barcelona, dirigit per la magistrada Elisabeth Castelló.

L'origen de la descoberta

La trama, parcialment desballestada, té un doble origen: judicial i polític. D'una banda, el desmantellament de la xarxa delictiva vinculada als macroprostitubus Saratoga i Riviera, amb dinou persones imputades: proxene-

Accés tancat de Bailén 22

Heliodoro Lozano és un dels principals artífexs de la trama de corrupció

tes, cinc policies espanyols, tres advocats i l'inspector municipal Manuel Martínez. Entre la gent imputada, també hi consta el policia Martín Pujal -àlies Jordi i excap del Grup VI de la Brigada d'Informació-, que va ser enxampat amb un cobrament de 3.000 euros dels responsables del Saratoga per evitar posteriors operacions policials. En aquella investigació, desenvol-

upada pels Mossos d'Esquadra, Joaquín Quílez va tornar a aparèixer com a valedor corrupte als passadissos municipals i el nom d'*Helio* -mot d'Heliodoro Lozano- va surar per primera vegada. Entre d'altres imputades, també hi consta l'advocat Fernando Martínez, exalt dirigent del PP català, partit on encara milita, sense que s'hagi produït cap mesura cauteladora

suspensió de militància. I també el jutge suplent de Girona Carles Carretero, que arran de la imputació va presentar la seva renúncia.

Però, paral·lelament a aquesta investigació, l'altre origen de la denúncia de corrupció és clarament polític i remet a la convulsa vida política i social que ha viscut Ciutat Vella els darrers anys. D'una banda, l'esgota-

ment social i la resistència veïnal davant el model turístic de barri. De l'altra, l'arribada de la regidora Itziar González a Ciutat Vella, en substitució del dirigent socialista Carles Martí. En qualsevol cas, tots tres vectors -la investigació judicial, la protesta veïnal i la nova gestió política- van accelerar els tics mafiosos d'una xarxa de corrupció que va focalitzar el seu esforç contra el nou equip de la regidora.

Fets, no paraules

El 30 d'abril de 2009, uns desconeguts van irrompre al domicili particular de l'aleshores regidora de Ciutat Vella. Només van sostroure dos portàtils i un telèfon mòbil. Tres mesos després, el 23 de juliol, la regidora va recollir, a la bústia de casa seva, una carta amb amenaces de mort, que es concretaran si no dimiteix aviat. L'abril d'aquest any, Itziar González va presentar la seva dimissió i, abans de l'estiu, va declarar en una seu judicial que el regidor d'Urbanisme Ramon García-Bragado la va pressionar perquè s'aproves la construcció de l'hotel del Palau, impulsat per una altra trama: la de Felix Millet i Jordi Montull.

L'exconseller d'Unió Víctor Badia va plegar el juliol passat, després que el seu nom aparegués a les investigacions

González no va ser l'única persona amenaçada. La gerent del districte Mercè Massa i l'arquitecta Lourdes Conesa també van ser intimidades. "Fa un temps vas rebre amenaces per telèfon (...) Estàs vigilada al mil·límetre i, amb les fotografies, queda demostrat. Se't donarà un termini perquè demanis el trasllat o t'absentis per baixa. Contràriament, passarem a l'acció (...) et convidem i et donem una oportunitat abans no passi l'irreparable. El teu destí depèn de tu". És la carta anònima (l'original és en castellà), atribuïda a l'enginyer Joaquín Quílez, que va acabar provocant els efectes desitjats: la nova responsable de llicències va plegar.

A més, Itziar González va rebre un correu electrònic de l'advocat Bautista Sotelo que denunciava les pràctiques

> **Que la gentrificació i la remodelació urbanística de Ciutat Vella ha estat una gallina dels ous d'or molt particular i una oportunitat per les tupinades especulatives –públiques i privades– i per la reestructuració turísticompresarial és més que obvi. Però, d'algunes de les formes opaques i nepotistes amb què s'està gestionat el model de ciutat de la marca *Barcelona*, tot just ara en comencen a surar detalls. La recent trama de corrupció de Ciutat Vella, que enllaça directament amb una operació precedent contra els prostíbuls Saratoga i Riviera, comença a posar certs punts sobre les is. És una equació, però, on encara cal aïllar moltes Y i resoldre qui és la X.**

, estirant del fil

delictives de Lozano. El missatge va ser remès als serveis jurídics de l'Ajuntament i a la justícia i es va iniciar una investigació, que va cloure amb la detenció i l'empresonament de Lozano i Quílez el desembre passat. Tots dos van recuperar la llibertat el maig d'enguany i, tot just la setmana passada, es va aclarir que el local Bailén 22 –amb nombroses denúncies acumulades i que no ha rebut cap inspecció durant la darrera dècada– estava registrat, fins el desembre de 2009, a nom de la neboda i el cunyat del mateix Heliodoro Lozano. Es dona la circumstància que el local nocturn, proper al negoci del sexe, està situat just davant del domicili personal de l'exalcalde Joan Clos.

Connexions polítiques

Després d'aquells fets, González va demanar protecció i, poc temps després, li va ser retirada parcialment. La regidora va protestar davant Assumpta Escarp sense rebre resposta, tot i que, quatre mesos després, el cap de la Guàrdia Urbana encarregat de la seva protecció va tornar al servei. Aleshores, un exalt càrrec municipal la va trucar per advertir-la que les amenaces contra ella provenien de l'agrupació del PSC de Ciutat Vella, d'on és primer secretari el regidor de Comerç Roger Pallarols, que apareix al sumari de la trama mafiosa tot i que no ha estat imputat ni citat. Pallarols era advocat d'alguns locals d'oci nocturn del Port Olímpic que van gaudir de protecció policial i inspeccions edulcorades.

Al sumari, a més, també hi apareix un altre regidor socialista, Paco Salvador, sense que encara hagi transcendit en quines condicions. Cal destacar que Víctor Badia, exconseller d'Unió a Ciutat Vella, ja va plegar el mes de juliol, després que Trias li demanés explicacions perquè el seu nom constava al sumari. De les trucades intervingudes, també en surt esquitxat Joan Albert Dalmau, gerent de Seguretat de Barcelona i home de confiança d'Assumpta

Escarp. En una conversa telefònica on Heliodoro Lozano demana "inspeccions tranquil·les" al Port Olímpic, Dalmau respon: "A veure com ens ho muntem, ja t'informaré". Joan Albert Dalmau ha estat vinculat activament al procés de reconversió urbanística de Ciutat Vella a través de Procivesa i Focivesa, en un procés que, entre 1994 i 2007, va deixar 49 milions d'euros en ajuts públics al sector privat per la rehabilitació d'edificis. Mà dreta de Joan Clos, Dalmau també és conegut per comandar personalment les càrregues de la Guàrdia Urbana contra l'acampada pel 0'7% que es va fer a la Diagonal l'any 2004; contra la plantilla de parcs i jardins acampada a Canyelles l'any 2005 i durant el desallotjament de persones immigrades de la Catedral l'any 2003.

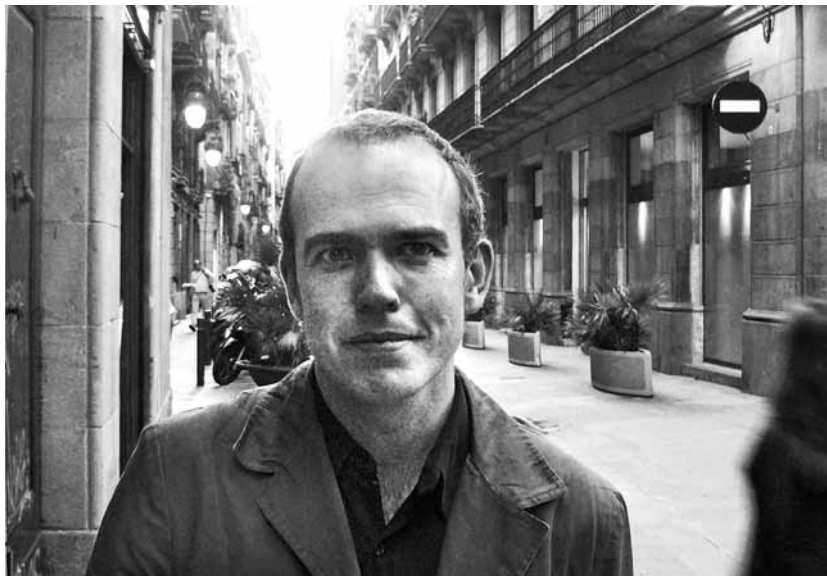
La trama mafiosa va assaltar la casa de la regidora Itziar González i va robar els seus dos ordinadors portàtils

Amb les noves dades recollides, queda la incògnita de saber com una trama corrupta d'aquestes dimensions va poder actuar durant tants anys amb tanta impunitat i amb quins graus d'ineficiència o complicitat política. Les noves dades també deixen en una situació de clarobscur la dimissió de Carles Martí després del fracàs del referèndum de la reforma de la Diagonal. Oficialment, la causa va ser aquesta, però Carles Martí era el regidor de Ciutat Vella que va precedir durant anys Itziar González i que la va substituir un cop aquests va dimitir.

ENTREVISTA · JORDI BONET, AVV CASC ANTIC I XARXA VEÏNAL DE CIUTAT VELLA

"Fa anys que el moviment veïnal denuncia les irregularitats"

DAVID FERNÁNDEZ

El dimecres 13 d'octubre, el moviment veïnal va exigir responsabilitats polítiques per la trama de corrupció de Ciutat Vella, mentre maldava per evitar els intents d'exclusió de la FAVB com a acusació popular en el cas Fèlix Millet-Palau de la Música. En tots dos casos –i també en el cas de l'Hotel del Palau–, el paper del moviment veïnal ha estat una peça clau per intentar aturar la corrupció i la impunitat. Per aquest motiu, hem parlat amb Jordi Bonet, que recentment ha estat escollit com a nou president de l'AVV Casc Antic.

David Fernández
estirantdelfil@setmanaridirecta.info

Com entén el que està succeint el moviment veïnal?

En un principi, no ens sorpren. No és pas una cosa nova. El moviment veïnal fa anys que denuncia irregularitats als serveis tècnics del districte. Fa massa temps. I no va ser fins que va arribar Itziar González que es va començar a provar de posar ordre. Fins aleshores, a l'època de Carles Martí, se'n havia defensat aferrissadament el paper dels serveis tècnics, s'havia negat tota irregularitat i s'havia ignorat totes les denúncies del moviment veïnal, concretament sobre la qüestió dels apartaments turístics, que ara és un dels punts calents de la trama.

Que sorpren més?

Ens sorpren com un sistema pot tramitar 500 llicències en dos mesos i que no salti cap senyal d'alarma. Alguna cosa no rutlla bé. Per això valorem que hi ha unes responsabilitats penals que s'esclariran judicialment, però n'hi ha d'altres que són polítiques i que també s'han d'esclarir.

Les responsabilitats polítiques serien negligència continuada o complicitat complexa?

No podem dir ni una cosa ni l'altra, perquè encara no ho sabem. I preci-

sament per això, estem demanant una comissió independent amb participació del teixit social. No com a judici paral·lel, sinó per discernir les responsabilitats polítiques i ètiques que se'n derivin. Per saber com ha estat possible. És una qüestió massa important per deixar-la en mans dels partits polítics.

On va començar tot?

Tot ve de lluny. No de fa cinc anys, sinó de l'any 1986, quan es van començar a pervertir els PERI que s'havien acordat entre el moviment veïnal i l'Ajuntament fruit de les lluites dels 70 contra la planificació urbanística franquista. Aquella planificació urbanística es va orientar ràpidament cap al sector dels negocis més que cap als veïns i els residents: Ciutat Vella va passar de ser un centre històric degradat a una oportunitat de negoci per la projecció turística de Barcelona. D'allò, encara en paguem les conseqüències.

I els efectes es noten?

Per suposat. Hem viscut un procés gentrificador, de substitució social de veïns i veïns i de substitució del comerç de proximitat per infraestructures del sector turístic. En aquest cas, amb plena complicitat de l'Ajuntament i amb la destrucció del teixit social, de la trama comercial i del sentit comunitari que ha comportat.

Quan comença a esquarterar-se aquest model?

Diria que a partir de determinats processos de dissidència. Començant pel Forat de la Vergonya, quan apareix al barri la crítica veïnal al model urbà, a l'època de Cati Carerras. En consonància amb un cicle de lluites, després, apareixen noves resistències veïnals al model hegemònic. Contra l'Hotel del Palau al Casc Antic, contra els apartaments turístics al Gòtic o contra els plans dels ascensors a la Barceloneta. Això és el que forja la creació de la Xarxa Veïnal de Ciutat Vella.

García-Bragado està imputat i la trama de Ciutat Vella ha estat desballestada parcialment? Què ha aportat el moviment veïnal?

Sense dubte, molt: ha estat l'acció veïnal la que ha posat llum i ha fet visibles aquests casos. La prepotència municipal, sovint, s'explica per aquest fet, pel qüestionament social del model i pel pols plantejat, que ha debilitat el model hegemònic i l'estructura clientel·lar del PSC a Ciutat Vella. De tramitacions com les de l'Hotel del Palau, n'hi ha hagut moltes. No ho dic jo, ho diu el mateix Jordi Hereu, que la va qualificar com "una tramitació urbanística més de les que estem fent constantment".

I ara que us plantegeu?

Continuar treballant perquè s'investigui fins al fons i fins al final i s'escaiteixin totes les responsabilitats, les penals, les polítiques i les ètiques, que afecten càrrecs públics. I alhora, continuar denunciant totes les deficiències que persisteixen en l'àmbit de planejament urbanístic a Ciutat Vella. Des de la mobilització social i sense prescindir de cap possibilitat per poder continuar mostrant la nostra oposició.

'No sabeu pas'...

Inquietant. En plena nit, un helicòpter negre sense distintius i amb vol rasant passeja per l'interior d'una illa de l'Eixample barceloní: ara fa ben bé tres anys. Mai no se'n va saber res més. Fa ben poc: un empresari tirotejat al carrer Santaló per sicaris colombians. Salpebre-mo amb un exmembre dels GAL desembarcant droga al Port de Barcelona. I amb Saviano alertant que la costa catalana és el refugi predilecte de la màfia: de la internacional o de l'autòctona? Amanim-ho amb la batalla campal entre cossos policials –Guàrdia Urbana i Mossos d'Esquadra– a propòsit de la veritat sobre les ferides sofertes per l'intendent Xavier Vilaró després de la victòria de *La Roja* a l'Eurocopa 2008. Avui, encara no se sap què va passar i Vilaweb està barroerament denunciada per provar d'escatir la veritat. Darreres males notícies: la llei del silenci d'*Helios*, el que encara no se sap i una regidora a qui roben els discs durs a casa seva i que és amenaçada de mort. Barcelona, negra i criminal? Mediterrània... o siciliana? Econo-

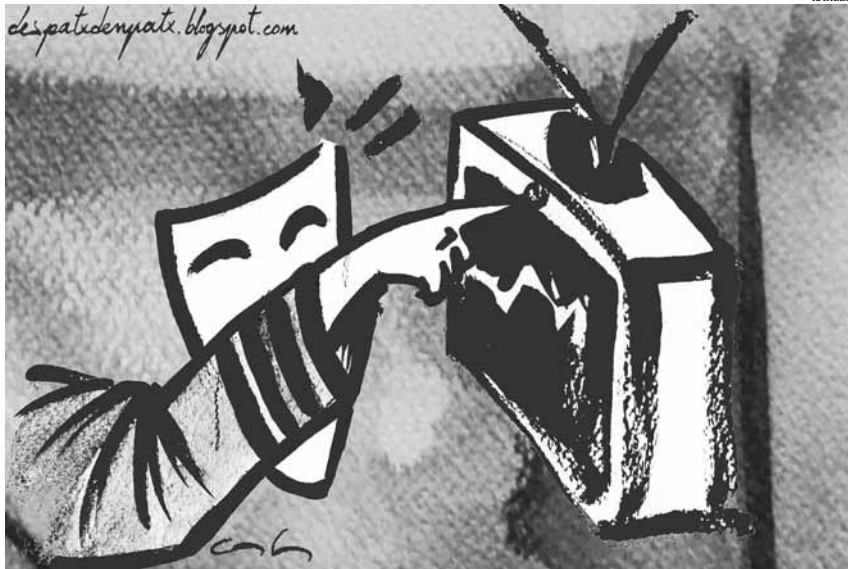
mia global, màfia local? Quant de silenci esmorzem cada dia?

A *No sabeu pas*, Andrea Camilleri relata l'univers de la màfia prenent com a excusa la frase pronunciada per un capítol detingut: "No sabeu pas el que esteu fent". El mateix devia pensar Heliodoro Lozano quan el van detenir el desembre de 2009; o abans, quan Itziar el va apartar, el 2008. El llibre de l'autor italià és, en si, tot un acte d'acusació sense contemplacions "contra tots aquells que encara fan veure que no saben". Unes paraules que evocan el rostre desencaixat d'Assumpta Escarp quan, el dijous 7 d'octubre, al ple del Consell de Ciutat Vella, el crit anònim de "Xoriços!" va irrompre de sobte a la sala. En aquell vèrtex i per un sol moment, només un bocí d'instint, una altra mena de silenci, aquest cop fèril i desobediència, va presidir la sala. Perquè encara no sabem pas. I perquè hi ha qui pensa que el dens tel de silenci que vivim certifica que la corrupció no és de la política, sinó que –sobretot– és política. Bona nit i bona sort.

, impressions

Jordi Martí Font · Membre de la CGT
opinio@setmanaridirecta.info

29-S: Escarp i el triomf de la comunicació social

Les valoracions posteriors a la vaga del 29 de setembre passat han estat i seran molt diverses. I ho són i ho seran perquè ja no ens cal saber que només si som capaços d'entendre on som, d'on venim i a on anem podrem plantejar-nos com anar-hi, a quina velocitat i amb quins motors. I podem dir que de moment fem camí i tenim la capacitat d'analitzar com el fem, sabem d'on venim i mínimament cap a on anem. Fem vaga general i som capaços d'emmagatzemar en la retina sensacions que, contrastades amb les dades, ens aporten decisions de futur que no esdevenen només sensacions sinó ja plenament respostes.

Per tant, no perdre el temps per dir la meva sobre un tema com el de

Van ser uns mitjans que es van posar al servei dels moviments socials, inclòs el sindical

la vaga general passada que ja ha rebut mil i una anàlisis incloses algunes de meves, completes o fragmentàries. Parlaré, ara i aquí, doncs, d'un aspecte que tot i que també ha estat tractat en repetides ocasions, crec que és transcendental per a la resta d'aspectes relacio-

nats amb la contestació social. I aquest no és altre que la informació al voltant dels conflictes, de les lluites i específicament en aquest cas sobre la vaga general. És a dir, d'allò que anomenàvem contrainformació però que és, sense dubte, comunicació social.

En aquest terreny, si la vaga del 20 de setembre va tenir una notícia positiva va ser la creació i posada en funcionament de l'Agència de Notícies 29-S, gràcies a la qual vam poder comprovar en el mateix moment que passava que la tria de les notícies que els mitjans "oficials" acostumen a fer sobre conflictes socials de tot tipus és com a mínim manipuladora i fastigosa-tendenciosa. Res que no

sabéssim, però en aquella data en concret, vist en directe i amb tota la barra del món. La iniciativa era una proposta i feïna comuna de gent dels mitjans Kaosenlared, *L'Accent*, *Libreria*, *Ràdio Bronka*, *Radio Pica*, *Contrabanda FM*, *Revista Catalunya*, *Sants Ona Lliure*, la *DIRECTA*, *Llibertat.cat*, *Indymedia Barcelona*, *La Haine*, *Okupem les Ones*, *Ràdio Trama de Sabadell*, el *Diagonal* i *Gràcia Viva*. És a dir, ràdios, pàgines web, mitjans de paper... en una col·laboració que va permetre tenir sensacions diferents a les habituals i posar adjectius allunyats completament dels que el poder atorga a les protestes. Van ser uns mitjans que no es van dedicar a malparlar dels qui lluitaven al carrer sinó dels qui per diners els reprimien, uns

es paga amb la criminalització, amb el dit acusador del poder, en aquest cas, per exemple, de la mà d'Assumpta Escarp, tercera tinent d'alcalde de Barcelona pel PSC, que va amenaçar públicament alguns mitjans que havien donat suport al que ella anomena "els antisistema" o "els violents".

Escarp va dir al programa "El món a RA1" que calia tancar pàgines web que donaven suport "a la guerrilla urbana" barcelonina, com ara Kaosenlared. Va ser capaç d'això i de molt més després que la seva colla de mitjans mentiders deixés clar, com al reportatge publicat el 3 d'octubre pel *El Periódico*, que es pot mentir i difamar si és per al manteniment de qui mana, però no es pot informar ni opinar si la teva és una opinió que no agrada als amos.

I davant d'aquesta colla de censors professionals que van patir una censura en l'anterior dictadura però no es reconeixen com a tals en l'actual, què podem fer? Doncs dir sempre la veritat, sigui aquesta dolorosa o no. Dir la veritat i opinar sempre amb la cara descoberta. I no callar, és clar. Si un personatge com aquest o com tants d'altres que treuen el cap aquests dies per repetir el que els han dit que diguin, insults i mentides un darrere l'altre, perden el temps en nosaltres és que els comencem a amoïnar. O sigui que anem bé. I la vaga, sense cap mena de dubte, va ser un èxit, teixit en l'àmbit comunicacional durant molt de temps, però que ara finalment dona els seus fruits. I aquests són bons, no madurs del tot encara però sí que ja decididament bons. Si no fos així els amics de Rahola-Cuní no piularien així, sense cap mena de dubte. I l'Escarp tampoc.

La col·laboració entre els mitjans va permetre posar adjectius allunyats completament dels que el poder atorga a les protestes

mitjans que no van seguir les directius de la Conselleria de Saura sinó que es van posar al servei dels moviments socials inclòs el sindical, uns mitjans que no van treure els capos de les màfies sindicals "majoritàries" com a única veu entre les nostres sinó que van donar veu a les dissidències, diverses i contradictòries però alhora plenes de vida de la bona. I tanta llibertat es paga, només faltaria. I

Hernan Collado Urieta
opinio@setmanaridirecta.info

L'entorn escolar

Les ciutats, els assentaments humans, el territori, són una realitat en xarxa. Aquest aclariment inicial vol justificar el títol d'aquest article, que potser el lector hauria esperat que fos "camí escolar". Tanmateix, parlar de camí escolar és com entendre els camins com a realitats aïllades, les unes de les altres (el camí dels Bons Homes, els camí de Sant Jaume...). Carrers, camins i carreteres no tenen sentit sinó per la seva interrelació entre ells i pel fet d'unir nodes, centres d'interès. El nucli de la qüestió, per tant, és l'entorn de l'escola, i també l'entorn de casa nostra, l'entorn del lloc on treballem, l'entorn del mercat

on comprem, el nostre hàbitat en definitiva.

La Setmana de la Mobilitat Sostenible i Segura mira de cridar l'atenció sobre la malaltia que pateixen les nostres ciutats, que es manifesta en forma de soroll i contaminació fins al punt que en molts carrers no podem parlar si no és a crits i l'aire que respirem fa mala olor. En aquest ambient acompanyem els nostres fills a l'escola, en constant esglai per la possibilitat que un cotxe o una moto els atropelli si baixen de la vorera quan no toca, sense que ni tan sols hagin pogut sentir el nostre crit d'avertiment entre tant de soroll. I en la tristesa de

Parlar de camí escolar és una fal·làcia si no és amb la premissa de garantir totalment un entorn saludable per a les nostres vides

veure'ls envoltats de tanta brutícia. I aquesta realitat trista i estressant limita la seva llibertat no només de camí a l'escola, sinó en qualsevol moment de la seva vida, com adverteix Francesco Tonucci. En el mateix moment en què els adults, gràcies a l'automòbil, el tren d'alta velocitat i l'avió, gaudim de la major mobilitat de la història, els nostres fills viuen empresonats com mai dins una presó d'asfalt, soroll i por.

Parlar de camí escolar és, doncs, una fal·làcia si no és amb la premissa de garantir totalment un entorn saludable per a les nostres vides. No és possible traçar un camí segur, saludable, agradable vers (o

des d'un lloc que es troba en un entorn insegur, insà, desagradable. No és possible accedir a una escola situada al cor de l'Eixample de Barcelona sense transitar per carrers contaminats i sorollosos. Com no és possible arribar a una illa sense passar primer per l'aigua. No és possible. Plantejar-nos un camí escolar saludable implica plantejar-nos el canvi cap a una mobilitat saludable, ajustada a les necessitats reals i conscient dels costos que genera i, per tant, deixar d'utilitzar el transport privat a la ciutat. Així, tal qual, i d'un dia per l'altre. Tota alternativa és un despropòsit que mira d'amagar la pols sota l'estora.

José F. Mota · Santcugatenc antisistema
opinio@setmanaridirecta.info

Antisistema: abans sí, avui no

Aquests dies hem assistit al linxament mediàtic, policial i judicial dels antisistema, que sembla ser el nou fantasma que atemoreix Barcelona. Els arguments utilitzats han estat perillosament semblants als que fa uns anys utilitzava la dictadura per atacar la dissidència. A més, molts dels polítics i periodistes "progressistes" que han participat del linxament havien practicat o donat suport al que ara critiquen. Altres com els Mas, Duran i Lleida, Sánchez-Camacho, coherentment, sempre han defensat el sistema, per això són de dretes, i sempre han dedicat el seu temps a les seves carreres polítiques i als negocis (o és el mateix?).

Abans es perseguia la premsa clandestina, avui es demana el tancament de pàgines webs

Alguns justifiquen el seu passat d'antisistema argumentant que abans es lluitava contra una dictadura i ara vivim en democràcia. Però crec recordar que França, Itàlia, Alemanya, eren catalogades com a democràcies el 1968 i bé que van defensar -i alguns, diuen, hi van participar- en les manifestacions i enfrontaments d'aquell any, per altra banda molt més violents que els de Barcelona. Abans sí, ara no.

Abans, la vaga general era l'instrument per acabar amb la

LLUÍS RÀFOLS

premsa clandestina, avui es demana el tancament de pàgines webs.

Abans, una minoria lluitava contra una dictadura que negava drets als treballadors i llibertats als ciutadans, avui una minoria lluita contra una democràcia liberal que retalla drets als treballadors i restringeix drets i llibertats.

Clar que abans, quan justificaven la violència i, fins i tot la practicàvem, érem maoistes del PCE(i) com Montilla, comunistes de Bandera Roja com Tura, Castells o Baltasar, del PSUC com Saura o del PSAN com Carod-Rovira o Huguet.

Però ara que han estat abduïts pel sistema pensen que l'esquerra que no s'ha convertit al dogma dels mercats està fora de la realitat i, per tant, no té dret a existir. Ells són els que tenen la raó, els que no s'han integrat són uns radicals i uns violents.

Això sí, ara podem votar cada quatre anys, triar entre uns progressistes cada vegada més moderats o una dreta cada vegada més extrema dreta. Els que queden fora d'aquest consens són els perillosos antisistema.

Parlem clar, deixem la hipocresia, els anticapitalistes, que això és el que amaga la definició antisistema, molestes al poder. Això ha estat així sempre i reprimir al dissident és el que ha fet sempre el sistema. No cal que s'emboïquin en grans paraules -democràcia, llibertat- per justificar el que només és repressió, persecució i criminalització del que no pensa que avui es viu en els millor dels mons possibles, del que no ha renunciat a canviar al sistema que defensen: el capitalisme.

dictadura i portar la democràcia, avui la vaga general és coacció i és antidemocràtica.

Abans, cremar contenidors i enfrontar-se a la policia era lluitar contra el feixisme, avui és vandalisme i incivisme.

Abans, els comunicats policials eren invencions que no tenien cap credibilitat, avui són veritats inqüestionables.

Abans, que la policia impedís baixar en manifestació per les Rambles era una provocació, avui és actuar amb responsabilitat.

Abans, els provocadors eren minories amb el suport de Moscou, fa poc eren minories entrenades per Jarrai en la *kale borroka*, ara són minories amb el suport de radicals de tot el món. De moment només l'extrema dreta parla de connexions amb Al Qaeda, però tot arribarà.

Abans, tots els antifranquistes eren hippies, grenyuts, barbuts i fumaven marihuana, avui tots els antisistema són *perroflautes*, amb rastes, pello-sos i fan *botellón*.

Abans es perseguia la

. EL CIGALÓ

“Encenent la tele no farem cap revolució”

Pol Pinazo és estudiant de segon curs de Batxillerat Artístic a l'IES Infanta Isabel. Aficionat a la percussió, especialment a la bateria, no milita a cap organització política, però sí que ho fa a un cau, on és monitor de lleure. Amb ell, parlem de mitjans i de revolució.

Manu Simarro

Et sents representat per la imatge que ofereixen els mitjans de comunicació sobre el jovent?

Als mitjans, els interessa difondre els valors de la ignorància i de donar-se cops contra la paret associats al jovent. Al sistema, li va molt bé que ens gastem els diners en droga, beguda i festa, perquè així no ens organitzem per fer la revolució. Tots els programes de televisió t'indueixen a l'egocentrisme, la competitivitat i la resignació, cap a compartir, a revolucionar-te per aconseguir que el món vagi bé i estiguem tots tranquils.

Creus que s'ha perdut l'esperit lluitador de la gent jove?

La majoria del jovent es conforma amb tenir 20 euros i poder-se'ls gastar. És massa conservador per fer la revolució. De fet, molts d'ells voldrien viure així tota la vida, a no ser que Belen Esteban digués el contrari; llavors, tothom sortiria als carrers. La gent té creences, però no lluita per elles perquè no té temps per reflexionar. Quan som petits, hem d'anar a escola, fer activitats extraescolars, estudiar... De grans, a treballar i a pagar les activitats extraescolars dels nostres fills. I mentrestant, se'ns piken a sobre i diuen que plou.

. CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info o per correu postal a: Radas 27. 08004 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

Comunicat d'autodissolució

Col·lectiu Antifeixista i Antiracista Al Enemigo, ni Agua

Ja han passat més de 22 anys quan un grup de joves decideixen a finals dels vuitanta crear un col·lectiu específic de lluita contra el racisme i el feixisme en totes les seves formes. Comencem a organitzar-nos creant un òrgan d'expressió, informació i denúncia, que seria una barreja de fanzine, butlletí i diari. Amb una tirada de més de 1.000 exemplars de distribució gratuïta. Vam tornar a reprendre els carrers i ens enfrontem directament contra les bandes feixistes que en aquells anys recorrien Barcelona agredint a tot ser humà diferent d'ells i fins i tot van arribar a l'assassinat. Vam anar teixint una xarxa de contactes amb persones, grups i col·lectius i comencem un combat per neutralitzar i eliminar tot nazi que respirés, van ser anys molt durs i sagnats i alguns de nosaltres es van quedar al camí. En la dècada dels noranta comencem a fer un programa de ràdio setmanal, a Contrabanda, que va tenir molta difusió i arribem a molta més gent animant-la a auto-organitzar-se i passar a l'acció directa. Comencem a programar xerrades i debats als barris i comarques. Reprenem el 12 d'octubre com a dia de lluita antifeixista organitzant manifestacions i contramanifestacions, declarant Barcelona ciutat antifeixista. Tot això va comportar també una repressió de l'Estat i el capital contra els membres més actius dels nostres grups: pallisses i detencions per part de la policia. Però tot aquesta repressió mai no va poder neutralitzar-nos ni acovardir-nos, al contrari ens va enfortir com a persones i com a grup, prova d'això és que es va crear l'Assemblea Antifeixista del Barceloní i comencem a organitzar-nos i contactar amb altres grups, col·lectius i individualitats a nivell estatal arribant a crear la Coordinadora Estatal Antifeixista. Com a col·lectiu Al Enemigo, ni Agua mai hem deixat de lluitar i denunciar el nou feixisme que s'acosta i ja està entre nosaltres. La nostra dissolució com a grup no és una rendició ni una renúncia a la lluita, és simplement una adaptació als nous temps d'agitació i revolució. Temps durs que ens obliguen a canviar les formes de fer les coses. Reafirmant-nos i aprenent nous mètodes d'organització i combat. Tots nosaltres ens diluïm per engrandir aquest nou moviment difús contra l'estat i el capital. Per tot això, seguim la lluita, és l'únic camí, alegres i combatius contra el capitalisme. No passaran i visca per sempre l'anarquia.

Plou i fa sol...

Blanca Cota, Reus

Iuna taca de 140 hectàrees de petroli desapareix per art de màgia! Les declaracions de la subdelegada de Govern a Tarragona, Teresa Pallarès referent a la gestió de -l'enèsim- vessament de petroli a les costes tarragonines (el 10 d'octubre) ens sorprendrien si no fos perquè estem més que adobats al cinisme ambiental a la tarragonina. Quan no li poden encolomar la culpa dels habituals episodis de contaminació al temps, resulta que són els elements còsmics els que amb una voluntat "patxamàmica" fan desaparèixer una marea negra amb un cap de setmana de sol i una mica de "pluja dispersant". És clar, amb la suposada desaparició de la taca, desapareixen també les responsabilitats contaminants d'ASESA (empresa d'asfalt de Repsol i Cepsa) i també les proves que en aquesta província funcionaris i polítics estan ben sucats per l'emir Repsol, i no precisament de petroli.

. EDITORIAL

Lluitar contra el feixisme

Aquests dies, hem pogut veure quina serà l'estratègia que usarà la Plataforma per Catalunya per donar-se publicitat. Quan només falten quaranta dies per les eleccions al Parlament de Catalunya, la seva web mostra, amb tot tipus de detalls, les hores i els llocs de les convocatòries de mitjans previstos pels propers dies. Com a resposta al naixement de la PxC, però també per desemmascarar la ideologia exclouent i, a vegades, racista que impregna el discurs i la pràctica d'alguns partits representats a les institucions, el 15 d'octubre es va presentar la plataforma Unitat contra el feixisme i el racisme. Els moviments socials afronten un repte al voltant del debat de si la denúncia pública del feixisme implica fer-li una publicitat excessiva o si, contràriament, ajuda a fer que alguna gent que potser les votaria no ho faci. És

evident que el fet de denunciar el feixisme fa que el donis a conèixer i el normalitzis, però, per eradicar un fenomen, cal situar-lo en l'univers del pensament. Cal, sigui com sigui, delimitar i explicar bé què és el feixisme, assenyalar les seves causes estructurals i pressionar perquè ni l'administració ni els mitjans proporcionin espais que serveixin d'altaveu a la PxC. Quan la criminalització de la persona migrada s'ha estès com una taca d'oli i tenint en compte l'actual situació econòmica, és un repte col·lectiu desactivar els feixistes convençuts, arraconar la ideologia exclouent i racista i defensar el respecte de la diversitat, però també treballar en el camp de l'educació i el llenguatge. De què parlem i com en parlem és important a l'hora de prendre posició política i, en el cas de la xenofòbia, això és una peça clau.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

“Treballar menys i, sobretot, repartir més”

Ferran Parra
directa@setmanaridirecta.info

“Només es pot sortir de la crisi treballant més i, desgraciadament, guanyant menys”. Són les declaracions textuals del president de la CEOE Díaz Ferran. En un país amb una taxa d'atur que supera el 20%, més d'un 40% entre els joves, la pregunta més lògica davant d'aquesta afirmació hagués estat preguntar i, ben bé, de què hem de treballar? Encara més a un personatge com Díaz Ferran, que va deixar al carrer tots els treballadors de Viatges Marsans, en una operació a l'alçada de qualsevol dels escàndols que se succeeixen en aquest país. Per altra banda, ja no sé si és de riure o plorar el tema de cobrar menys, quan més del 60% dels treballadors de l'Estat són mileuristes, si hi arriben. El que és bastant clar és que, si qui ens ha de treure

d'aquesta crisi són la patronal amb declaracions de l'estil o el govern a través de reformes laborals que no són més que una retallada generalitzada de drets, van mal dades.

El més sorprenent, però, és l'apatia generalitzada de la societat davant la situació social que s'està vivint, sobretot si ens intentem emmirallar en altres països europeus. Ja no en el cas grec, amb diverses vagues generals, sinó -sobretot- en la lluita que estan duent a terme els treballadors francesos contra l'allargament de l'edat de jubilació. Aquest allargament proposat pel govern de dretes de Sarkozy representaria passar dels 60 anys actuals als 62. Contra aquesta mesura, però, s'ha creat una mobilització que ja fa nou dies que dura i que està aconseguint paraitzar el país amb el bloqueig de les refineries que abasteixen de combustible tot l'estat.

Tornant a la situació local, la vaga del 29 de setembre ha estat la primera mobilització general que es viu a l'Estat des de l'inici de l'actual crisi econòmica. I deixant de banda la batalla de les xifres de participació i dels enfrontaments de Barcelona, ha de ser un primer pas perquè els moviments socials i els sindicats combatius trenquin l'individualisme que emmalalteix la nostra societat i comencin a treballar per buscar mobilitzacions properes. El principal enemic no són patronals, governs o sindicats majoritaris, sinó la idea assumida mil cops que no hi ha res a fer i que són inútils totes i cadascuna de les lluites que s'estan portant a terme. El que està clar és que l'única sortida a la crisi és treballar menys i, finalment, repartir les riqueses... Sobretot les d'elements com Díaz Ferran, que, en definitiva, són els que ens han abocat a aquesta situació.

. COM S'HA FET

Aquesta setmana encara tenim ressaca del número 200. Les entrevistes a les subscriptores han resultat ser un exercici de *feed-back* molt útil per la DIRECTA. A part que ens va emocionar i entusiasmar molt el suport, les felicitacions i els ànims de totes vosaltres, ens va agradar molt veure la diversitat de perfils i opinions de les 200 persones i, sobretot, ens seran molt útils les propostes i crítiques que ens feu. D'algunes, n'erem conscients; d'altres, no, però ens estem posant les piles per mirar de millorar constantment en tots els aspectes. A les més de mil de subscriptores que no vam entrevistar, us recordem que sempre ens podeu fer arribar les vostres opinions per les vies que ja coneixeu. Salut!

. FE D'ERRADES

- El piquet unitari de les 12h. del 29-S va ser convocat, en primera instància, per l'Assemblea de Barcelona i, després, s'hi va sumar el Moviment 25-S. No hi van participar 8.000 persones, sinó 4.000, com consta a la DIRECTA 198.
- Les fotografies i els peus de foto de les pàgines 16 i 17 de la DIRECTA 199, a la secció de *Roda el món*, estaven intercanviades per error.
- La fotografia de portada del número 199 estava desenquadrada per error i només hi apareixia una part de la manifestació contra el 4rt cinturó a Sabadell.
- La productora de videojocs Wolfire ha cancel·lat la seva assistència a la gala dels Oxcars que se celebrarà el 28 d'octubre a Barcelona, a diferència del que us informàvem al núm. 200 d'aquest setmanari.
- A l'article de la setmana passada, número 200, sobre els reallotjaments al barri de La Mina es deia: “La Plataforma s'encarrega d'aglutinar el malestar palès de les afectades pel reallotjament”. En realitat, la Plataforma, com a entitat, només dona suport logístic.
- L'entrevista de la *Indirecta* del 200 la va fer l'Oriol Andrés i no el Sergi Picazo.

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: G1-1528-2005
C. Radas núm. 27, 08004 Barcelona
www.setmanaridirecta.info – directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

CC BY-NC-SA LICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.

NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs-NoCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, Califòrnia 94305, USA

- Aquesta publicació intenta escriure amb un llenguatge no sexista i no androcèntric.
- El setmanari DIRECTA no comparteix necessàriament les idees expressades als articles d'opinió.

ÀREES DE TREBALL DE LA DIRECTA

redaccio@setmanaridirecta.info – ediciodirecta@gmail.com
il·lustracioidirecta@gmail.com – fotografia@setmanaridirecta.info
subscripcions@setmanaridirecta.info – distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info – administracio@setmanaridirecta.info

Qui Som

REDACCIÓ: Estirant del fil | David Fernández Impressions | Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez Quaderns d'Illacrua | quadernsillacrua@setmanaridirecta.info Roda el món | Laia Gordi i Ana Paola Van Dalen Observatori dels mitjans | Manu Simarro Expressions | Roger Palà i Estel Barbé Serra Agenda directa | Alfonso López Rojo La indirecta | Oriol Andrés FOTOGRAFIA: Albert Garcia IL·LUSTRACIÓ: Xavier Blasco | Jordi Borràs COMPAGINACIÓ: Roger Costa Puyal CORRECCIÓ I EDICIÓ: Col·lectiu l'asterisc i el gitano PUBLICITAT: Tània Miró DISTRIBUCIÓ: R.C.P. SUBSCRIPCIONS: Lèlia Becana ADMINISTRACIÓ: Jordi Raymond DIFUSIÓ: Blai Lindström

Corresponsalies

ALT PENEDES: altpenedes@setmanaridirecta.info
BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info

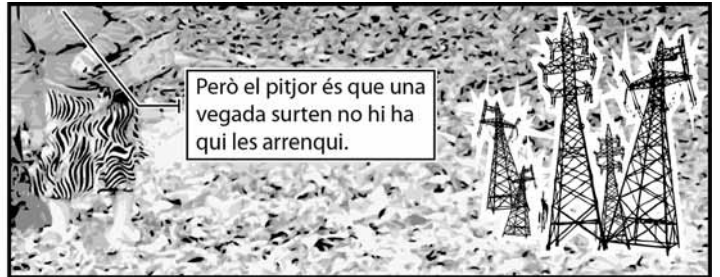
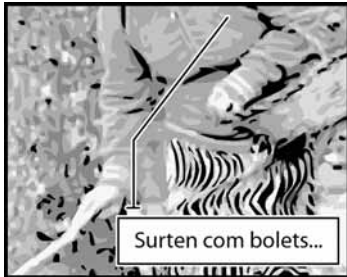
, així està el pati

Pinell de Brai s'oposa a l'abocador de residus | PÀG. 8

Represaliades per protestar per la mort de Palomino | PÀG. 9

PxC marxa de Rubí amb la cua entre cames | PÀG. 10

Dos guàrdies urbans peguen quatre noies | PÀG. 12

PERE TUBERT JUHÉ

PALLARS JUSSÀ · MÉS DE 200 PERSONES S'APLEGUEN EN UNA CONCENTRACIÓ CONTRÀRIA A LA LÍNIA AL MUNICIPI DE TREMP

L'AVE i el 'Gran Scala' són les dues raons que impulsen la nova MAT de Ponent

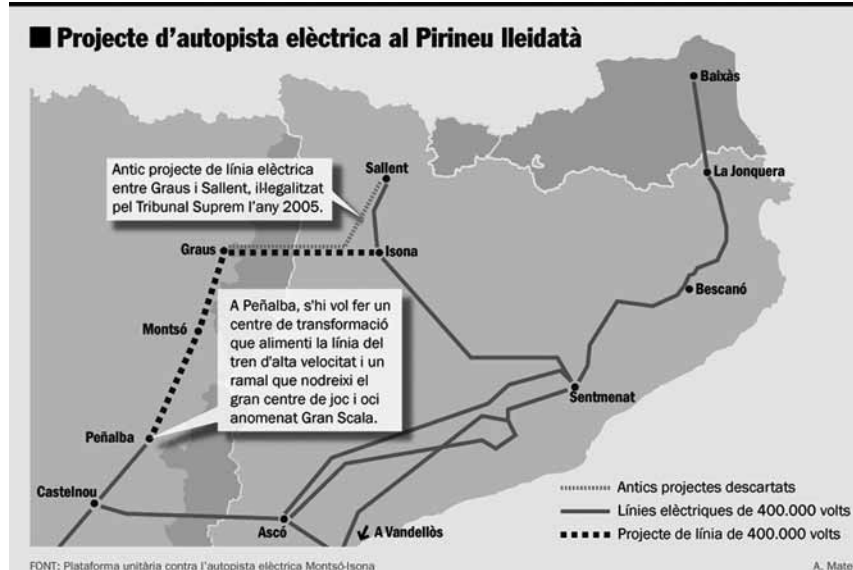
La gran infraestructura elèctrica de 400.000 volts es vol interconnectar amb França a través de la subestació de Sentmenat i de la línia d'alta tensió que creua el Pirineu per Bescanó

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

A començaments de l'estiu passat, van aparèixer unes estaquetes vermelles a parcel·les particulars, camins i camps de conreu d'alguns municipis de la comarca del Pallars Jussà, que s'havien col·locat sense prèvia autorització dels propietaris dels terrenys ni de les administracions. Es van aixecar totes les veus d'alarma i les sospites van anar encaminades -encertadament- a una actuació irregular de Red Eléctrica Española (REEA). El delegat de l'empresa energètica a l'Ebre, José Ignacio Lallana, va reconèixer les intencions de la companyia i, a finals d'estiu, va enviar una carta als ajuntaments on

'Gran Scala' és un gran centre de joc i oci que es vol fer als Monegros i que rep l'oposició d'una part important de la societat aragonesa

avisava que les estaquetes eren part dels treballs topogràfics encaminats a l'estudi dels "possibles traçats de la línia de molt alta tensió" que ha d'unir els municipis de Peñalba (a tocar de la línia de l'AVE al seu pas per Saragossa), Montsó (als estrets pirinencs d'Osca) i Isona (per damunt de la serralada lleidatana del Montsec). La intenció de fer aquesta línia no és nova. REESA i la seva homònima francesa (EDF) ja l'havien estudiada des de mitjans dels anys 90. L'objec-

tiu principal, en aquell moment, era la interconnexió de la xarxa francesa i l'espanyola amb la intenció de transportar electricitat de les centrals nuclears cap a Portugal i el nord d'Àfrica, però, actualment, hi ha dues altres raons de pes que han reforçat la idea de la construcció de les torres d'alta tensió en aquestes comarques. A Peñalba, s'hi vol fer un centre de transformació que alimenti la línia del tren d'alta velocitat que uneix Barcelona i Madrid. Des del mateix municipi, sortiria un ramal que alimentaria el gran centre de joc i oci anomenat *Gran Scala*, un projecte que es vol construir al bell mig del desert dels Monegros, tot i l'oposició d'una part important de la societat aragonesa, que critica la insostenibi-

lit mediambiental del projecte. Un cop arribada a Isona, la línia de 400.000 volts s'hauria d'unir amb la MAT que s'està construint a les comarques gironines i que travessa el Pirineu a l'alçada del municipi de Bescanó. Es preveu que aquesta interconnexió es faci al centre de transformació de Sentmenat (Baix Llobregat).

L'oposició s'organitza

Davant les intencions de les empreses elèctriques i les administracions, s'ha creat la Plataforma unitària contra l'autopista elèctrica Montsó-Isona. El 9 d'octubre, es va organitzar una concentració veïnal a les portes de l'ajuntament de Tremp, que va reunir més de 200 persones i on es van

plantejar les raons de l'oposició a la nova MAT. Un dels principals arguments que plantegen és que "REEA vol construir el nou projecte reutilitzant una part del traçat de l'antiga línia elèctrica entre Graus i Sallent". Aquesta línia volia interconnectar les xarxes espanyola i francesa a través del Pirineu de Lleida, però va ser il·legalitzada pel Tribunal Suprem a través d'una sentència històrica que va negar les raons "d'utilitat pública" esgrimides aleshores pel govern de José María Aznar. De fet, avui dia, les pilones i les torres d'aquell projecte continuen dempeus i les cigonyes hi fan els seus nius. Els grups detractors d'aquell projecte encara lluiten per aconseguir que siguin destruïdes, cosa que REESA s'ha negat a fer tot i

la sentència clara i explícita del màxim òrgan judicial de l'Estat espanyol. L'oposició dels ajuntaments i de la població és molt majoritària, fet que ha portat la coalició CDC del Pallars a posicionar-s'hi en contra, tal com ja havien fet anteriorment els portaveus de la Chunta Aragonesa. Durant el trajecte per carretera a través dels pobles del Pallars o la Ribagorça, es poden observar diverses pancartes i pintades que fan al·lusió a la nova MAT; rebutgen la seva construcció per qualsevol dels traçats possibles i manifesten que no es vol que les grans infraestructures del desenvolupisme destruïssin el paisatge i afectin la salut d'un territori que no-

Fer passar la línia elèctrica pel Pallars és un preu polític assumible, ja que és un territori on hi viuen menys persones que a una desena d'illes de l'Eixample de Barcelona

més és responsable d'una part minúscula del consum elèctric global. Alguns veïns i veïnes tenen clar que el fet d'escollir aquelles contrades "no és casual". Fer passar la línia elèctrica pel Pallars és un preu polític assumible, ja que, en un territori que és deu vegades la superfície de Barcelona, hi viuen menys persones que a una desena d'illes de cases de l'Eixample de Barcelona.

, així està el pati

TERRA ALTA · ECOLOGIA

Dos terços de la població de Pinell de Brai rebutgen l'abocador de residus urbans

Andreu Curto

terresebre@setmanaridirecta.info

A Pinell de Brai (municipi de la Terra Alta) es va celebrar una consulta, el 17 d'octubre, sobre la idoneïtat o no d'instal·lar un abocador de residus urbans a unes antigues mines d'argila dels afores del poble. Amb una participació del 67,8%, el resultat va ser de 456 vots en contra de l'abocador (67%) i 212 vots a favor (31%). La consulta, que no és vinculant, s'ha pogut dur a terme gràcies a un regidor de CIU, que va trencar la disciplina de partit i va votar a favor de consultar el poble. Aquest regidor ha estat expulsat de l'equip de govern i se li ha obert un expedient disciplinari dins el partit. Marc García, membre de la Plataforma Veïns i Veïnes del Pinell, va remarcar: "La gent del Pinell s'ha pronunciat per un model de futur; eren conscients que estaven prenent una decisió important". Ara, demanen a l'alcalde, Pere Martí, que ature el projecte i que n'assumeixi les conseqüències. El batlle ha dit que haurà de "prendre un temps de reflexió" i "parlar-ne amb l'empresa", però, el novembre de 2008, l'ajuntament ja va firmar un conveni amb la Unió Temporal d'Empreses Pinell i ha cobrat 50.000 euros per avançat. Martí ha insistit molt que ara és la Generalitat "qui ha de decidir si es tira endavant l'abocador" i ha intentat traure responsabilitat al consistori. La plataforma

El veïnat denuncia que "el projecte respon als interessos de la UTE Pinell i no als del poble"

veïnat denuncia que "el projecte respon als interessos empresarials de la UTE Pinell i en cap cas als interessos del poble". També critica el fet que l'Ajuntament "firmi els convenis amb l'empresa i modifiqui les normes subsidiàries abans de consultar la població" o el fet que "es vulguen encolomar" els residus de les zones més poblades de Catalunya a unes comarques tan castigades com les Terres de l'Ebre. En el camp mediambiental, la plataforma veu amb preocupació que l'antiga mina d'argila estiga situada en una vall que desemboca al riu Canaletes, afluent de l'Ebre, amb tots els perills de contaminació que això comporta en cas de filtracions o pluges torrencials. El projecte d'abocador preveu dipositar fins a 800.000 quilograms diaris de residus, procedents d'ecoparc de l'àrea metropolitana de Barcelona. Actualment, les Terres de l'Ebre ja compten amb un macroabocador a la ciutat de Tivissa (Ribera d'Ebre), amb una capacitat anual deu cops superior als residus generats per les comarques de la Ribera d'Ebre, la Terra Alta i el Priorat.

BARCELONA · DEMANEN QUE S'INVERTEIXIN ELS DINERS EN TRANSPORT PÚBLIC GRATUÏT PER ATURADES

Personal d'autobusos de CGT convoca una vaga contra la despesa de la visita papal

A la façana de la Sagrada Família del carrer Marina s'hi pot veure una pancarta que dona la benvinguda al papa

David Bou
redaccio@setmanaridirecta.info

La secció sindical de la Confederació General de Treballadors a Transports de Barcelona S.A. (CGT-TB) -impulsora de la lluita que va finalitzar amb la victòria de la reivindicació dels dos dies de descans setmanal- va presentar, el 20 d'octubre, a la Direcció General de Relacions Laborals del Departament de Treball, una declaració de vaga pel 7 de novembre, coincidint amb la visita del papa Benet XVI a la ciutat. L'escriu remès a l'òrgan governamental explica que aquest acord va ser ratificat a l'última assemblea d'afiliades de la CGT-TB i que la vaga afecta totes les treballadores i treballadors que formen part de la plantilla. En aquest document, el Comitè de Vaga manifesta que l'objectiu principal pel qual reclamen l'exercici d'aquest dret és l'obligació social de "pressionar i rebutjar la despesa de

diners públics per part dels governs espanyol, autonòmic i municipal que implica la visita del papa a la ciutat" i proposa una alternativa basada en destinar aquests diners "a finançar el

La vaga de la CGT vol denunciar "la ideologia ultrareaccionària del papa i de la seva jerarquia catòlica"

transport públic gratuït pels aturats i aturades catalanes". L'altre motiu esgrimit és la necessitat de denunciar "la ideologia ultrareaccionària del papa i de la seva jerarquia catòlica", afirmació que argumenten esmentant

les problemàtiques derivades de la postura de la institució eclesiàstica a favor de la negació del dret de decidir a les dones, el rebuig contra homosexuals i transsexuals i la manca de separació i el finançament encobert entre l'Estat i l'Església catòlica.

Cal dir que aquesta convocatòria de vaga s'ha dut a terme després de remetre una carta als presidents del govern espanyol i de la Generalitat de Catalunya i a l'alcalde de l'Ajuntament de Barcelona, on s'explicaven les demandes de les treballadores i es reclamava que no es financés la visita del pontífex. Cap de les cartes emeses a aquests càrrecs públics no han rebut resposta i és per això que sol·liciten l'acceptació de l'acord de declaració de vaga al Departament de Treball.

Campanya "Jo no t'espero!"

La visita de Benet XVI a la ciutat de Barcelona ha empès diverses organitzacions i col·lectius provinents d'àmbits

molt heterogenis a estructurar una campanya unitària que, principalment, reclama el compliment de tres demandes: la derogació dels acords -concordats de 1976 i 1979- entre l'Estat espanyol i la Santa Seu, la separació real entre l'Estat i l'Església i la defensa de la laïcitat.

La iniciativa compta amb 40 adhesions de grups culturals, laics, feministes, d'homosexuals, sindicals, d'ateïes i, fins i tot, joves i joves d'alguns partits polítics, que volen "denunciar el suport institucional que rep la visita del pontífex" i mostrar a la societat el poder de què disposen algunes organitzacions "gràcies als avantatges il·legítims que obtenen de la seva relació privilegiada amb l'Estat". Al seu manifest, recullen exigències que van des de la "supressió de l'assignació tributària a l'Església catòlica a través de l'IRPF", passant per la necessitat que l'Església porti davant la justícia els clergues pederastes i els seus encobriment i "deixi d'obscurejar l'ús del preservatiu per prevenir l'extensió de la SIDA", fins a la demanda que l'apostasia sigui un dret reconegut per la llei.

Amb l'objectiu de visibilitzar la protesta, els dies previs a la cita, es repartiran pancartes amb el lema de la campanya. Tot i això, la cita central de la campanya tindrà lloc el dijous 4 de novembre a les 7 de la tarda a la plaça Sant Jaume, on s'ha convocat un acte festiu i reivindicatiu -que comptarà amb la participació d'actors, actrius i cantants- perquè la societat catalana sigui partícip dels propòsits de la mobilització. Des de l'organització, han declarat que s'ha decidit fer l'acte principal de la campanya uns dies abans de l'arribada del papa "perquè no volem barallar-nos amb els catòlics, tan sols volem fer sentir les nostres reivindicacions".

Cal destacar que, paral·lelament a la campanya unitària, diversos moviments socials, col·lectius contra l'homofòbia i la transfòbia i l'esquerra independentista han elaborat un manifest propi titulat *Deixem-nos d'hòsties! Jo no t'espero!*. Han anunciat que convocaran actes a finals del mes d'octubre, principis de novembre i el dia de la consagració de la Sagrada Família per part del cap de l'Església catòlica.

Un nou govern al Vaticà

Diversos col·lectius de catòlics crítics amb el Vaticà convocaran un acte propi el 6 de novembre i d'altres com el Col·lectiu Dones a l'Església estan preparant un manifest que demanarà que l'Església accepti les persones homosexuals al seu si, que les dones puguin accedir al sacerdot i una "forma de govern més horitzontal i democràtica davant el sistema piramidal de la jerarquia catòlica actual".

D'altra banda, la Fundació Ferrer i Guàrdia celebrarà el Fòrum Espai de Llibertat el mateix cap de setmana de la visita papal, per debatre la futura reforma de la llei de llibertat religiosa i generar propostes per aconseguir una societat laica.

, així està el pati

BAIX EBRE · LA MOCIÓ EXIGEIX, ENTRE D'ALTRES COSES, EL DESMANTELLAMENT DEL MONUMENT DEL RIU

Més de 2.000 persones demanen la retirada dels símbols franquistes de Tortosa

Andreu Curto
terresebre@setmanaridirecta.info

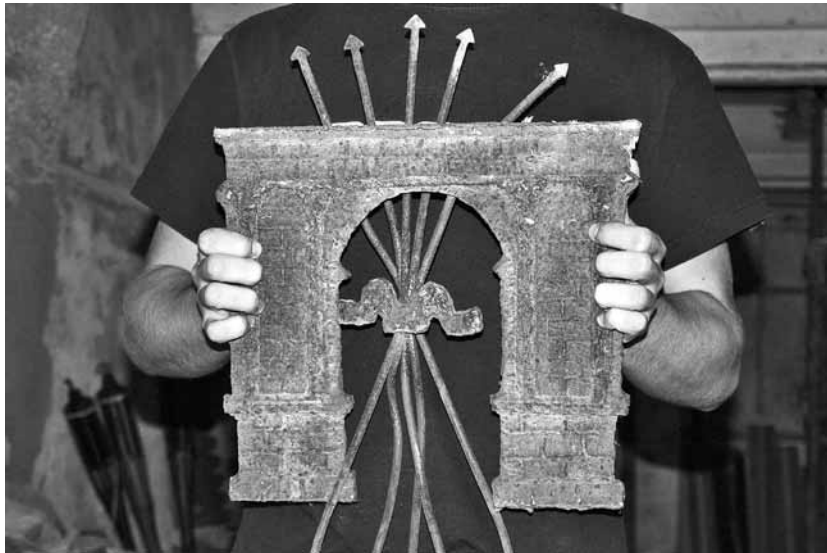
El Casal Popular Panxampla va entregar, el 13 d'octubre, una moció popular a l'Ajuntament de Tortosa, avalada per més de 2.000 signatures, per demanar la retirada de la simbologia franquista de la ciutat. Concretament, la moció popular demana la retirada del Monument del riu, el canvi de nom de l'institut, de la plaça Joaquín Bau i del barri 13 de gener. Segons expliquen membres del col·lectiu, "ERC, ICV i PSC ja han confirmat el seu suport a la proposta" i esperen que CIU "també ho faci", donat el seu "suposat caràcter catalanista i sobiranista", ja que "seria una victòria històrica i democràtica per la ciutat". Un dels punts que suscita més debat és el futur del monument del riu i no és la primera vegada que es planteja. L'any 1984, la Comissió de Patrimoni de la Generalitat ja va proposar el seu desmantellament; a finals dels anys 80, el nucli local del Moviment Comunista de Catalunya va fer una campanya per demanar la retirada del monument. Més recentment, l'any 2008, els grups municipals d'ERC i ICV van presentar dos mocions que demanaven la retirada de la simbologia franquista. En aquella ocasió, l'alcalde de Tortosa, Ferran Bel (CIU), va votar-hi en contra adduint que no existia una "demanda social". Ara, amb els 2.000 suports aconseguits -1.000 dels quals són de persones empadronades a Tortosa i la resta de pobles dels voltants-, els membres del casal creuen que "ja no hi haurà excusa per votar-hi en contra". Recentment, el Memorial Democràtic del Departament d'Interior va presentar el cens de simbologia

S'han comptabilitzat 3.647 símbols de caràcter franquista repartits pel territori de Catalunya

franquista de Catalunya -on es van comptabilitzar fins a 3.647 símbols de caràcter franquista- i va recomanar la seva retirada. A més, també oferirà ajudes concretes per retirar monuments com els de Tortosa. Tot i que, de moment, encara no hi ha hagut cap reacció política al respecte, la notícia no ha deixat ningú indiferent i el debat ha pres força al carrer. Hi ha qui ho veu com una mirada al passat que pot avergonyir més d'una persona, d'altres ho veuen com una oportunitat de mirar cap al futur. El proper ple serà el 8 de novembre i les persones impulsores de la proposta han demanat que l'ordre del dia inclogui un punt per debatre la moció popular.

El més gran de Catalunya

Actualment és el símbol franquista més gran que es conserva a Catalunya. El monument va ser construït pel ma-

Monument feixista dedicat a la Batalla de l'Ebre

Aquest monòlit falangista dedicat a la Guàrdia Civil va desaparèixer fa tres anys

teix exèrcit nacional espanyol a instàncies del Consejo Provincial del Movimiento i va ser inaugurat per Francisco Franco l'any 1965. A les parets de la columna que sustenta el monument, hi ha la inscripció *A los combatientes que hallaron la gloria en la Batalla del Ebro*. Damunt de la columna, s'erigeix una estructura metàl·lica, coronada per un soldat fran-

quista i una creu cristiana. A més, a mitja alçada, sobresurt una àguila amb les ales obertes. L'any 1980, es va retirar el Víctor (anagrama personal de Franco) que aguantava l'àguila amb les urpes, juntament amb la inscripció *Al Caudillo de la Cruzada y la Paz de España*, situada a la pilastra. L'any 2008, l'Ajuntament va retirar dos plaques que hi havia davant el monu-

ment, una del dia de la seva inauguració i l'altra en honor a la Guàrdia Civil.

Bau, l'alcalde feixista de la ciutat

Joaquín Bau (1897-1973) va tindre un pes econòmic molt fort a la ciutat de Tortosa. Des de ben jove, es va dedicar al negoci de l'oli i a la borsa. Va arribar a comprar el Banc de Tortosa i a presidir la Junta Central de Corredores de Comercio de España. La seva activitat política va estar estretament lligada als seus interessos econòmics. D'aquesta manera, va ser alcalde de Tortosa durant la dictadura de Primo de Rivera i va participar en l'Assemblea Nacional d'aquesta dictadura. Els mesos abans de l'alçament militar de 1936, va participar activament als preparatoris del cop d'estat. Mentre Tortosa encara estava sota control republicà, va ser membre de la Junta Técnica de Burgos. Durant la dictadura militar, va anar augmentant les seves responsabilitats i va arribar a ser president del Consell d'Estat fins a la seva mort. L'any 1956, es va canviar el nom de l'Institut de Segon Ensenyament pel d'Institut Joaquín Bau i, l'any 1972, es va atorgar el mateix nom a la plaça que quedava davant de l'estadi municipal.

Entren les tropes franquistes

El 13 de gener de 1939, les tropes franquistes van entrar a la ciutat de Tortosa, després d'aguantar una ofensiva de més de nou mesos. Els bombardejos indiscriminats de l'exèrcit nacional van destruir bona part de la ciutat i van causar un gran nombre de víctimes civils. Durant els anys de reconstrucció de la ciutat, un dels barris perifèrics de Tortosa que van ser construïts de cap i de nou es va batejar amb el nom *13 de gener*. Tot i que el Pla d'Ordenació Urbanística Municipal de l'any 1986 ja es refereix a aquest barri com a Grup del Temple, les plaques i els senyals dels carrers no s'han canviat encara.

BARCELONA · REPRESSIÓ

Tres militants del PCPC seran jutjats per participar a la protesta per la mort de Carlos Palomino

David Bou
redaccio@setmanaridirecta.info

Tres militants del Partit Comunista del Poble de Catalunya -un membre del Comitè Central i dos afiliats a la branca juvenil de l'organització- seran jutjats a Barcelona el 21 de novembre sota les acusacions d'atemptat a l'autoritat i desordres públics, per les quals cadascun d'ells haurà de fer front a la petició fiscal de tres anys i deu mesos de presó i la inhabilitació especial per l'exercici del dret de sufragi passiu.

Els fets es remunten al 14 de novembre de 2007, durant la manifestació que va transcórrer pel centre de Barcelona en protesta contra l'assassinat del jove antifeixista Carlos Palomino, apunyalat tres dies abans al metro de Madrid per Josué Estébanez, un soldat professional de l'exèrcit espanyol que es dirigia a una concentració del partit d'extrema dreta Democràcia Nacional. Després que la Brigada Mòbil dels Mossos d'Esquadra carregués contra la marxa amb l'objectiu de dissoldre-la, els agents van efectuar cinc detencions aleatòries, entre les quals figuraven les de dos membres dels Col·lectius de Joves Comunistes - Joves Comunistes del Poble Català (CJC-JCPC), un d'ells menor d'edat. En el moment que les familiars i companyes de militància van anar a visitar els detinguts a la comissaria de les Corts, la policia va identificar i inculpar dues persones, juntament amb un dels dos detinguts -ja que l'expedient del menor va quedar arxivat per manca d'indici de delictes-, amb l'única prova de la declaració dels policies. La peculiaritat del cas rau en el fet que, en lloc d'establir un únic sumari -com és habitual- per totes les persones inculpades en aquella protesta, el fiscal ha dividit el cas en dos sumaris diferents, un amb tres persones inculpades de diverses organitzacions i l'altre, exclusivament, amb els tres militants del PCPC i de la CJC-JCPC.

El Partit Comunista dels Pobles d'Espanya (PCPE) -paraigües on s'aixopluga el PCPC- ha iniciat una campanya internacional de suport als encausats, que consisteix en una recollida de signatures per demanar el sobreseïment del cas, la retirada dels càrrecs que pesen contra els acusats i la "depuració de responsabilitats derivades d'aquesta actuació policial manipulada". Alhora, el seu secretari general ha remès una carta a Cayo Lara -coordinador general d'Izquierda Unida- per demanar-li que "intervingui davant del conseller Saura perquè les acusacions siguin retirades i es declari la nul·litat del procés", ja que, contràriament, "implica unes responsabilitats polítiques que col·locarien ICV-EUiA en línia amb la campanya de criminalització contra les organitzacions comunistes".

, així està el pati

CATALUNYA • COL·LECTIUS

Unitat Contra el Feixisme lluitarà contra els discursos racistes

Redacció Directa
redaccio@setmanaridirecta.info

Després dels preparatius de diversos col·lectius, el 15 d'octubre, va engagar una nova iniciativa per combatre l'onada de publicitat que està rebent la Plataforma per Catalunya arreu. Unitat Contra el Feixisme serà el nom de la nova organització, que es planteja l'objectiu de "desmuntar la desinformació que rep la població" i que -segons denuncien- "conté discursos feixistes, racistes o xenòfobs". Durant la presentació, que es va fer a l'Espai Jove de Fontana (al barri de Gràcia de Barcelona), es va insistir en "l'error que suposa atribuir les culpes del mal funcionament polític i econòmic de la societat a la immigració" i la necessitat de buscar culpables "en lloc de buscar solucions".

"La tendència feixista es troba a PxC i a d'altres partits"

També van declarar que "la tendència feixista no només prové dels partits com la PxC, sinó que també infecta -diuen- altres formacions que, per aconseguir popularitat electoral, s'aprofiten dels discursos racistes". Tot això, ho van expressar mitjançant les diverses ponències que van fer els diferents sectors que s'han unit sota aquesta idea comuna. Una d'aquestes lluites ve representada per Castro Nguema, un jove guineà que, mitjançant el seu grup de hip-hop, vol transmetre el seu rebuig cap a aquest tipus d'actituds. Amb aquesta presentació, s'estén la línia de treball de l'organització, oberta a tot hom que s'hi vulgui adherir i que iniciarà les seves reunions per marcar objectius properament. Podeu visitar unitatcontraelfeixisme.org

CATALUNYA • EL PARTIT RACISTA HA HAGUT DE SUSPENDRE L'ACTE QUE VOLIA FER AL VALLÈS OCCIDENTAL

Josep Anglada i Plataforma per Catalunya marxen escridassades de Rubí

La manifestació celebrada a Rubí contra la visita del president de Plataforma per Catalunya va aplegar 300 persones

Marc Torras
sabadel@setmanaridirecta.info

De cara a les properes eleccions al Parlament de Catalunya, la formació ultradretana Plataforma per Catalunya pretenia fer un acte polític a la localitat vallesana de Rubí el 15 d'octubre. Però, ja des d'un bon principi, el partit liderat per Josep Anglada es va trobar amb un fort rebuig de la població del municipi, que va culminar amb la suspensió dels actes. La quinzena d'integrants de PxC va sortir des de la plaça Catalunya -on ja va sentir els primers crits i xiulets de rebuig- i va passejar fins a la plaça de la Nova Estació. Durant el trajecte, en tot moment escortades per un fort dispositiu dels Mossos d'Esquadra, les militants d'ultradreta van

repartir propaganda electoral de cara als comicis del 28 de novembre, acompanyades del president del partit Josep Anglada i del líder de la formació a Rubí Josep Maria Enguix. Minuts més tard, però, va arribar la manifestació convocada per la Plataforma Contra el Racisme a Rubí. Prop de 300 persones, amb una presència notòria de persones immigrades, van expressar la seva oposició a l'acte davant el centenar d'agents antidisturbis que protegien la formació. En aquest punt, la PxC tenia previst fer uns parlaments, però va ser el mateix Anglada qui va haver de demanar a la policia catalana que els acompanyés per poder abandonar la població. Finalment, després d'algunes correddisses, la protesta va culminar sense incidents remarcables.

El líder racista va titllar les manifestants de "gentussa intolerant" i les va acusar de llançar ous i pedres contra el seu partit. Alhora, es va felicitar per la "resposta contundent i

intel·ligent" dels agents dels Mossos d'Esquadra que van "protegir les persones de bé". D'altra banda, el sopar previst pel partit en un restaurant de Rubí també es va haver de suspendre per unes suposades amenaces. Per la seva banda, la gent de la Plataforma Contra el Racisme de Rubí va celebrar la bona acollida de la convocatòria per part de la població de Rubí i va acusar la formació d'Anglada de promoure aquest tipus d'actes "per sortir a la premsa i adoptar el paper de víctimes".

Una vintena de tortosines

L'endemà, Anglada va visitar la ciutat de Tortosa per participar a la manifestació antiimmigració que havia convocat la secció local de la PxC. A la convocatòria, hi van acudir una vintena de tortosins i tortosines, acompanyades d'una trentena de persones vingudes de Tarragona i el mateix Anglada. Durant el recorregut de la manifestació (uns 200 metres escassos), les altres van insultar les desenes d'immigrants que normalment passen per la zona. Al mateix temps, de forma espontània, una seixantena d'antiracistes es van concentrar a la plaça dels Farols, on hi ha la mesquita objectiu de la manifestació xenòfoba.

> Interior i Joan Saura donaran cobertura a les xenòfobes de PxC

La Comissaria General de Recursos Operatius dels Mossos, comandada pel comissari Sergi Pla (expolicia espanyol), ja prepara tots els operatius policials per protegir els actes de campanya electoral de Josep Anglada des d'ara i fins el dia de les eleccions. Els mítings previstos a Sant Vicenç dels Horts (22 d'octubre), la Farga de l'Hospitalet de Llobregat (23 d'octubre) i Sant Just Desvern (24 d'octubre) comptaran amb la protecció de desenes de policies antidisturbis. Cal recordar que Sergi Pla rep ordres directes del conseller Joan Saura, escollit pels vots de la coalició electoral ICV-EUIA.

ST. ADRIÀ DEL BESÒS • PROP DE 50 PERSONES PROTESTEN CONTRA LES CONDICIONS ABUSIVES DEL REALLOTJAMENT DE 300 FAMÍLIES

Èxit de la primera concentració veïnal a La Mina

Nicolas Lupo Sonnabend
redaccio@setmanaridirecta.info

La primera concentració de veïnes del barri de La Mina per protestar contra les condicions del seu reallotjament va tenir lloc el 14 d'octubre. Una cinquantena de veïnes i veïnes es va reunir davant del Consorci de La Mina, organisme encarregat de la transformació del barri i situat a una cinquantena de metres del bloc gegantí que anirà a terra, si es compleixen els terminis, abans del mes juny de l'any vinent. Amb pancartes que demanaven "Pis per pis" i crítiques a l'Ajuntament adrianenc, a qui acusen de robar els seus diners, la gent concentrada va demanar la presència de José Luis Rosique Pérez, gerent del consorci, sense èxit. A continuació, es van dirigir a un local per celebrar l'as-

semblea més multitudinària des que va començar el moviment veïnal. Acostumades a ser prop d'una desena, aquest cop, no s'hi cabia i moltes persones havien de seguir els debats des de la porta i de puntetes. Gent de totes les edats reunida en cercles concèntrics manifestava el seu malestar. "No som adrianencs de tercera", expressava enfurismada una veïna. I és que les condicions abusives del reallotjament de les prop de 300 famílies han fet enfurismar un veïnat històricament marginat. El consorci obliga a pagar 30.000 euros pel reallotjament als pisos de protecció oficial. La taxació dels pisos que han d'abandonar se situa al voltant dels 120.000 euros i el consorci va dir que tenien un valor de 80.000 euros. La diferència de 40.000 euros està repartida entre el que paga el veïnat i una suposada ajuda per part d'aquest orga-

Les pancartes i els megàfons són les armes del veïnat per lluitar contra la injustícia

nisme. A més, l'opacitat de la informació transmesa pel consorci a les veïnes va ser tan gran que, fins el 2008 -deu anys després de l'inici del Pla de Transformació del barri de La Mina i després d'una recollida de firmes per part del veïnat-, no se'ls va dir la quantitat que havien de pagar.

"El que volen és netejar el barri, en part perquè construïr un campus universitari i una residència d'estudiants", diu una de les persones afectades. En un barri on el 20% de la població és analfabeta, hi ha un 80% d'absentisme escolar i només l'1% del jovent arriba a obtenir el títol de batxillerat. Un moviment veïnal que històricament havia estat destrutturat comença a agafar forma. Per primer cop, alguna gent que no havia anat mai a una assemblea es va atrevir a participar-hi.

, així està el pati

BARCELONA · ELS ACTES ES FARAN EL DIA QUE COMENÇA LA CAMPANYA I DURANT LA JORNADA DE REFLEXIÓ

L'Assemblea de Barcelona fixa noves mobilitzacions al voltant de les eleccions

Manu Simarro
redaccio@setmanaridirecta.info

L'Assemblea de Barcelona -l'ens unitari des d'on es van preparar algunes de les mobilitzacions de la vaga general del 29 de setembre- es va reunir, per tercer cop des del seu naixement, el 14 d'octubre a la plaça d'Osca de Sants. Després de l'èxit d'assistència que van registrar tant el piquet massiu de les 12 del migdia -cal recordar que va acabar amb disturbis a la ronda Sant Antoni- com els piquets que, des de primera hora de la matinada, van tancar els comerços dels barris de Barcelona, l'Assemblea afrontava el repte de fer una valoració del que havia succeït i fer propostes de continuïtat perquè les mobilitzacions contra les retallades socials, la reforma laboral i la baixada de les pensions no quedin en foc d'encenalls. Entre els consensos assolits, hi ha dues mobilitzacions: una el 13 de novembre, dia que comença la campanya electoral, i una altra el 27, jornada de reflexió de les eleccions autonòmiques del dia 28. La majoria d'intervencions del torn de valoració van anar en un mateix sentit: "èxit". Aquesta va ser la paraula més repetida per les prop de 300 persones que es van aplegar a la plaça d'Osca. La gent dels comitès de barri, les universitats i els centres de treball van coincidir, també, a denunciar la repressió patida pels piquets, especialment en el cas de Sants, el Poble Sec i el Raval. Al torn de les propostes, se'n van sentir de tots colors. Una iniciativa del Comitè de Sants de "fer una enquesta obrera per conèixer els índexs de precarietat de cada barri", una campanya comunicativa que inclogués diversos elements de propaganda per denunciar que "no

Assemblea de treballadores de Barcelona celebrada el 14 d'octubre a la plaça Osca del barri de Sants

volem pagar la seva crisi" o l'obertura de punts d'informació laboral als barris -molts ja en tenen- perquè les treballadores puguin estar informades sobre els seus drets com a tals van ser algunes de les més aplaudides. Amb una segona vaga general a l'horitzó estratègic, el consens va ser recollir les propostes en tres comissions "de comunicació, extensió i legal"; sumar-se a les mobilitzacions contra la visita del papa a Barcelona el 7 de novembre i convocar una manifestació el 13 de novembre a les 6 de la tarda a la plaça Catalunya -que es nodrirà de les diverses columnes que partiran dels barris- i una altra, amb un to més festiu, el dia de la jornada de reflexió.

> No es veu Josep Garganté

Un periodista de TV3 va presentar una denúncia pels desperfectes que va patir la seva càmera durant la vaga general. A la denúncia, assegurava que l'autor dels danys era el sindicalista de la CGT Josep Garganté. Els Mossos van detenir Garganté quan sortia de la cotxera d'autobusos després de la jornada laboral, just quan es dirigia a l'Assemblea de Barcelona. Va passar tota la nit als calabossos i, després, va quedar en llibertat. A les imatges que TV3 ha aportat a la causa judicial, en cap moment no s'aprecia que Josep Garganté trenqui la càmera.

Josep Garganté

BARCELONA · LABORAL CCOO, SPC, UGT i la IAC denuncien l'acomiadament d'un treballador de l'agència ACN

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

El Comitè d'Empresa de l'Agència Catalana de Notícies ha emès un comunicat amb el suport de CCOO, UGT, el Sindicat de Periodistes i la IAC, on mostra el seu rebuig pel recent acomiadament d'un treballador documentalista de l'àrea de Gestió de la Informació d'aquesta empresa pública (DIRECTA 200). Denuncien que "s'han vulnerat els drets fonamentals de la llibertat d'expressió i el dret de vaga" i asseguren que "el motiu de l'acomiadament és un correu enviat pel treballador que criticava un mail previ del director d'ACN, Saul Gordillo, que felicitava el personal que va treballar el dia de la vaga general". Exigeixen la "readmissió immediata" del treballador acomiadat.

BARCELONA · SIGNEN UN MANIFEST UNIVERSITARI CONTRA LA CRIMINALITZACIÓ

El professorat alça la veu

Núria Comerma
redaccio@setmanaridirecta.info

El Col·legi de Periodistes de Catalunya va congrega diverses veus acadèmiques, el 19 d'octubre, que van exposar el seu punt de vista sobre els fets ocorreguts durant la jornada de vaga del 29-S. El manifest signat per més de 100 professores de les universitats públiques catalanes era el relat que les unia: "S'ignora, s'amaga, es desinforma i mai no es dialoga amb el ventall de propostes i alternatives que es fan des d'aquests moviments socials per transformar i donar noves opcions de vida en societat. Focalitzar en certs episodis violents, sense escoltar la resposta i la veu dels moviments socials a qui s'ataca, és criminalitzar-los directament; construir el cap de turc i desviar l'atenció ciutadana dels conflictes reals en què estem immersos: l'atur, la pobresa i l'exclusió social, la desigualtat creixent, la retallada constant de drets

socials, l'afebliment de les reivindicacions del moviment obrer organitzat, el racisme i la xenofòbia, la corrupció política i la seva impunitat, la violència contra les dones, la duresa i la severitat del control penal contra els més vulnerables, l'índex creixent d'empenyaments, detencions, sancions... Espiral de violència estructural en augment". Miren Etxezarreta es va referir a les connotacions que amaga el concepte de violència. Paco Fernández Buey va criticar el tractament mediàtic de la vaga i els aldarulls: "És interessant analitzar com s'al·ludeix a l'etiqueta antisistema quan un escriu sobre la nostra realitat i com s'al·ludeix a estudiants que lluiten pel futur de les pensions quan es parla de les jornades de lluita a l'Estat francès". Susana Narozky va defensar la tasca de la dissidència política per avançar cap a la transformació social i ho va exemplificar amb l'origen mediàtic del concepte antisistema: "El terme antisistema es va socialitzar per anomenar els Panteres Negres i Malcolm X; ara, amb perspectiva històrica, podem dir que sense aquells dissidents polítics, probablement, Obama no seria a la Casa Blanca". La defensa i la "necessitat" d'escoltar els moviments socials i els col·lectius dissidents va ser el missatge més repetit. També es va mostrar preocupació davant d'intervencions com la d'Assumpta Escarp i la polèmica sobre el possible tancament de mitjans alternatius com Kaosenlared. Joaquim Sampere va criticar el tractament informatiu de les periodistes i els va oferir ajuda per desenvolupar la tasca d'informar de manera objectiva i no interessada. Xavier Domènech va preguntar: "Com és que la violència constant exercida cada dia pel sistema capitalista -amb 40.000 desnonaments, que són 40.000 famílies que s'han quedat sense res i encara han de pagar la hipoteca- no és notícia i, en canvi, sí que ho són uns aldarulls que evidencien el malestar de les classes populars?".

menar els Panteres Negres i Malcolm X; ara, amb perspectiva històrica, podem dir que sense aquells dissidents polítics, probablement, Obama no seria a la Casa Blanca". La defensa i la "necessitat" d'escoltar els moviments socials i els col·lectius dissidents va ser el missatge més repetit. També es va mostrar preocupació davant d'intervencions com la d'Assumpta Escarp i la polèmica sobre el possible tancament de mitjans alternatius com Kaosenlared. Joaquim Sampere va criticar el tractament informatiu de les periodistes i els va oferir ajuda per desenvolupar la tasca d'informar de manera objectiva i no interessada. Xavier Domènech va preguntar: "Com és que la violència constant exercida cada dia pel sistema capitalista -amb 40.000 desnonaments, que són 40.000 famílies que s'han quedat sense res i encara han de pagar la hipoteca- no és notícia i, en canvi, sí que ho són uns aldarulls que evidencien el malestar de les classes populars?".

MARTORELL · LABORAL

SEAT presenta el cinquè ERO consecutiu i això afectarà la pràctica totalitat de la plantilla

Xavi Miquel
baixllobregat@setmanaridirecta.info

La multinacional de l'automòbil SEAT va presentar, el 8 d'octubre, un nou ERO pel 2011, que afectarà 7.454 persones de les fàbriques de Martorell i de la Zona Franca (d'un total de 10.893 treballadores). Si la Generalitat accepta l'ERO, serà el cinquè consecutiu que s'aplica a SEAT des de 2008, quan encara es noten els efectes de l'ERO presentat per l'empresa durant el 2010.

Cap directiu afectat

En aquesta ocasió, la proposta presentada per l'empresa automobilística parla de la suspensió de 57 dies laborables des del 8 de novembre fins el 30 de juny, que afectarà 5.570 treballadores, i la suspensió de 700 contractes de treball diari des del 10 de gener fins el 30 de juny de 2011. Dels 656 càrrecs directius que hi ha a l'empresa, cap no es veurà afectat per l'ERO, mentre que 494 tècniques (d'un total de 2.317) i 6.960 obreres (d'un total de 7.920) sí que es veuran afectades pels acomiadaments temporals. De les obreres, un 93,14% de dones i un 86,53% d'homes es veuran afectades per la presentació de l'ERO.

Segons la CGT, el primer sindicat que ha mostrat la seva oposició frontal al cinquè ERO consecutiu a SEAT, "hi ha diverses alternatives que podrien evitar la presentació del nou expedient de regulació". "L'avançament de la fabricació de l'Audi Q3, el compliment dels compromisos d'acord de jubilació anticipada pactats als acords del Q3 i la reincorporació del col·lectiu tècnic acomiadat el gener o la negociació d'un conveni amb reducció de jornada tal com s'ha fet a Pamplona", són algunes de les alternatives que planteja la CGT. A més, el sindicat llibertari també denuncia que "amb els ERO presentats s'està establint una flexibilitat fora de conveni i s'està abusant dels expedients reguladors per fer formació a les treballadores". Finalment, denuncien i exigeixen "el final de les hores extres que, en alguns casos (com el taller 9), fan que s'arribi a les dotze hores diàries de feina, sense que hi hagi cap mena de regulació".

SEAT ha presentat aquest ERO amb la justificació dels "mals resultats" que ha obtingut aquests darrers anys. El 2009, Volkswagen va produir 6.067.208 vehicles, un 5,75% menys que l'any anterior. Tot i això, Volkswagen ha passat de produir 4.784.000 vehicles l'any 1999 als més de sis milions actuals, cosa que suposa un augment del 21% en la producció. Si el Departament de Treball accepta l'ERO, el juny de 2011, l'empresa SEAT portarà 32 mesos seguits presentant ERO temporals.

, així està el pati

MATARÓ · REPRESSIÓ

Multen deu persones per participar a una concentració

Quique Badia
maresme@setmanaridirecta.info

Arran de la concentració solidària amb Eudald Calvo que es va fer a les portes de la comissaria dels Mossos d'Esquadra de Mataró, que va acabar amb el seu pare i diverses persones més contusionades per la càrrega de les unitats antidistúrbis de la zona i amb la detenció del seu germà menor d'edat, deu persones han rebut multes del servei jurídic de via pública de l'Ajuntament de la ciutat per valor de 900 euros, acusades d'infringir algunes normes de l'ordenança del civisme mataroní. Cal recordar que el jove argentí va ser detingut el 24 d'agost, acusat d'integrar una associació il·lícita amb d'altres joves que ni tan sols coneixia. El seu advocat, Xavier Monge, ha manifestat que va ser detingut "perquè és una de les cares visibles de la lluita contra l'anomenat pla Bolonya a la Universitat Autònoma de Barcelona".

Les normatives que, suposadament, van infringir les deu persones solidàries, entre les quals hi ha el mateix Oriol Calvo -pare d'Eudald, a qui s'acusa de ser l'instigador de la protesta- i Adrià Calvo -el seu germà petit, que va ser detingut durant el transcurs de la concentració-, imposen un càstig de 300 euros de multa "per proferir expressions irrespectuoses a les autoritats i els seus agents amb ànim menyspreador"; 300 "per desenvolupar actituds violentes i intimidatòries o alteracions de l'ordre públic, sense danys directes sobre béns o persones", i 300 més "per produir molèsties a les veïnes per mitjà d'animals, menors, o altres persones de les quals s'hagi de respondre". El que s'ha al·legat resulta curiós, ja que s'ha de tenir en compte que la comissaria on suposadament es van produir les infraccions està situada en un polígon industrial, on no hi ha veïnes a qui poder produir molèsties. Cap de les persones multades no va ser identificada durant el transcurs de la concentració i una d'elles ni tan sols hi era, fet que indueix a pensar que les identifications s'han practicat a partir de fitxers policials. Aquesta estratègia de desgast mitjançant les penes multa no és nova a Mataró. Uns anys enrere, a través de la campanya *El cinisme del civisme*, alguns agents socials de la ciutat van fer notar la intencionalitat política que hi havia rere l'aplicació de l'ordenança. Avui, continua exercint la mateixa funció.

BARCELONA · ELS AGENTS VAN PEGAR QUATRE NOIES AMB LES SEVES PORRES

Denuncien dos guàrdies urbans

ALBERT GARCIA

Les afectades mostren els informes mèdics on es constaten les ferides produïdes pels cops de porra extensible

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

Dos guàrdies urbans de Barcelona han estat imputats pel jutjat d'instrucció número 3 arran de la denúncia presentada per quatre noies que van patir lesions pels cops de porra que els van propinar els agents. El judici s'havia de celebrar el 19 d'octubre, però la jutgessa va aplaçar la vista uns mesos perquè

els policies municipals no s'hi van presentar. Segons han explicat les noies, els fets es remunten a la nit del 5 de juny d'enguany, quan estaven passejant per la rambla del Raval de Barcelona: "Dos homes que anaven en moto es van aturar i es van dirigir cap a nosaltres de forma molt agressiva. Els agents anaven vestits de paisà i ens van exigir que mostressim els tiquets de compra de les llaunes de cervesa que bevíem.

Tot seguit, ens van voler identificar i van començar a agredir-nos sense cap justificació amb les porres extensibles". Nombrosos vianants van poder veure els fets. Llavors va arribar un vehicle amb policies uniformats i va separar les noies i els agents agressors mitjançant un cordó d'agents. Tot seguit, elles van fer els informes mèdics i van presentar una denúncia a la comissaria dels Mossos d'Esquadra.

CORNELLÀ · REPRESSIÓ

Declara el noi que va ser segrestat per una patrulla dels Mossos

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

El noi de Cornellà de Llobregat que va ser segrestat durant una hora per una patrulla d'agents dels Mossos d'Esquadra va declarar, el divendres 15 d'octubre, davant la jutgessa d'instrucció que investiga els fets. La víctima va ratificar tot el que havia manifestat fins ara i va demanar al jutjat que ho investigui. Va detallar que va ser introduït "dins un vehicle sense distintius policials", que va ser traslladat "a un descampat" i que, després, va ser alliberat "en un altre descampat". La seva motocicleta va quedar abandonada al carrer, ja que els agents se'l van endur bruscament, el van posar "al seient del darrere d'un dels vehicles" -suposadament policials- i el van forçar a mantenir el "cap abaixat". L'advocat del jove ha demanat al jutjat que es presenti el llistat de tots els agents i vehicles que van treballar aquell dia i que es pugui fer una roda de reconeixement. La petició es troba en mans de la fiscalia. El comissari dels Mossos d'Esquadra de Cornellà s'ha afanyat a desmentir les acusacions i ha assegurat que "cap dels dos vehicles identificats com els dels agents implicats en els fets no pertanyen al cos policial".

S'inunda l'aparcament il·legal del riu Anoia

La creixuda del riu Anoia al seu pas per Martorell durant els aiguats de la setmana passada va provocar que s'inundés l'aparcament de la fotografia i que els cotxes que hi havia es desplaressin uns metres més avall. Fa un any, l'Agència Catalana de l'Aigua va iniciar l'aplicació de la sanció de 30.000 euros contra l'Ajuntament de Martorell (DIRECTA 167) per haver construït sobre les ribes del riu. Actualment, la sanció ha quedat suspesa a l'espera que l'Ajuntament restitueixi la llera inundada. XAVI MIQUEL

MARTORELL VIU

KAMILOSETAS MUSKARIA

distribuidora llibertària
www.nodo50.org/kamilosetas
kamilosetas@nodo50.org

La Burxa

comunicació popular
des de 1998

Cooperatives de Treball de Catalunya

Som a Sants,
al servei
de les cooperatives

c. Premià, 15, 1a planta 93 318 81 82
www.cooperativestrebail.coop

pobleviu.cat

El portal
dels moviments
socials del Camp

www.pobleviu.cat

Catalunya

Núm. 121 Octubre'10
La publicació de la CGT de Catalunya
www.revistacatalunya.cat

MIRALLS

Hugo Blanco

“El problema de la col·lectivitat no el resol l’individu”

pàg. 4 i 5

BON VIURE

El massatge infantil es podria definir com un art antic

pàg. 7

Quaderns d'Illacrua 34

DIRECTA 201
20 d'octubre de 2010

IL·LUSTRACIÓ:
Aguilar

A FONTS | EL MOVIMENT D'ESCOLES EN VALENCIÀ

Una lluita amb pedagogia

El moviment cívic que envolta el món educatiu valencià, després de molts anys de lluita, continua treballant amb força per aconseguir una escola pública i en valencià de qualitat. Aquest any se celebra el vint-i-cinquè aniversari de les Trobades d'Escoles en Valencià, les festes per la llengua, però en 25 anys el procés de normalització lingüística no ha evolucionat com hauria d'haver-ho fet. L'oferta de línies en valencià que brinda la Conselleria d'Educació no satisfà la demanda de les famílies. L'actitud de les autoritats durant els últims anys no està ajudant a la normalització i està empobrint l'escola pública. Tot i els entrebancs, però, el moviment cívic que envolta l'escola continua viu i lluita amb il·lusió per uns objectius que encara no s'assoleixen.

Mireia Mas
afons@setmanaridirecta.info

Cap a les dotze del migdia, els carrers ja estan plens de gent. A banda i banda del carrer, taules llargues plenes de colors i materials esperen les manetes expertes que els donaran forma. Xiquetes i xiquets amb les seues famílies ocupen el poble. Amunt i avall, passen cares pintades de colors i purpurina al ritme de la música festiva d'un dissabte qualsevol de primavera. Quan arriba el bon temps, les Trobades d'Escoles en Valencià es repeteixen de nord a sud en 21 de les 34 comarques valencianes.

Les trobades, organitzades per Escola Valenciana, una entitat cívica formada per 24 associacions del país, representen –amb paraules del seu president Diego Gómez– “tot un antídoto contra la passivitat individual i la forma més directa d'escenificar la necessitat de normalitzar el valencià”.

“Després de 25 anys de trobades, la normalització lingüística a l'escola continua estant marcada per la lluita constant. Sobretot perquè la relació entre el govern i el moviment cívic de mestres no és bona”

El moviment cívic que envolta l'escola valenciana està format per entitats diverses, com Escola Valenciana, el Sindicat de Treballadores i Treballadors de l'Ensenyament del País Valencià (Stepv), la Plataforma per l'Ensenyament Públic, les Escoles d'Estiu, les Federacions d'Associacions de Pares i Mares (FAPA) i dife-

rents col·lectius comarcals de mestres. Aquest moviment, descentralitzat i sense lligam directe amb cap sigla política, va nàixer als anys 70 i, durant tot aquest temps, ha constituït la base de la lluita per normalitzar el valencià, tant a l'escola com al carrer.

Per celebrar el vint-i-cinquè aniversari de les trobades, més de 15.000 persones es reuniran el dia 9 d'octubre a València. Durant la diada valenciana, la Festa per la Llengua es va celebrar a la capital per mostrar i donar més ressò a la feina que es fa cada any des de les comarques. El recinte de la Fira de Mostres de València es va omplir de tallers i actuacions per reivindicar l'ús del valencià, com es va fer 25 anys enrere. D'ençà d'aquelles primeres trobades a les comarques de la Marina i la Ribera, hi ha molta més gent escolaritzada en valencià i molta més demanda. Però el president d'Escola Valenciana, Diego Gómez, té clar que “queda molta feina per fer” i que “les trobades són –i continuaran sent– festes reivindicatives”.

Després de 25 anys de trobades i 26 anys des que s'aprovara la Llei d'Ús i Ensenyament del Valencià (LLUEV), la normalització lingüística a l'escola continua estant marcada per la lluita constant. Sobretot perquè la relació entre el govern i el moviment cívic de mestres no és bona.

Mentre mestres i famílies consideren que calen més recursos i més oferta de línies en valencià, el govern presidit per Camps pensa totalment el contrari. A principis d'agost de 2010, el conseller d'Educació, Alejandro Font de Mora, assegurava que “no es pot mantenir (econòmicament) una doble línia en valencià i castellà en tota la comunitat autònoma”. Unes declaracions que varen fer posar el crit al cel a mestres i partits polítics de l'oposició, sobretot perquè mentre més de 30.000 alumnes de l'escola pública continuen estudiant en barracons, la Generalitat valenciana no escatima milions d'euros en la visita del papa, la Copa Amèrica o la Fórmula 1.

La LLUEV i la doble línia

Les dificultats en la normalització lingüística del País Valencià estan relacionades amb la Llei d'Ús i Ensenyament del Valencià (LLUEV) i amb el fet que el govern no tinga una política lingüística clara. Aquesta llei, aprovada pel govern socialista l'any 1983, va apostar per una doble via castellà-valencià com a solució davant una societat considerada oficialment bilingüe, però no van concretar cap requisit mínim. A l'escola, es van crear programes educatius en valencià i en castellà. I, mentre a les comarques històricament castellanoparlants del País Valencià hi ha un únic programa en castellà i amb l'assignatura de valencià obligatòria, a les comarques valencianoparlants hi ha tres programes educatius: el Programa d'Educació en Valencià (PEV) i el Programa d'Immersió Lingüística (PIL), que són d'ensenyament en valencià, amb l'assignatura de castellà i poden incorporar altres àrees en castellà; i el Programa d'Incorporació Progressiva (PIP), que comença l'educació en castellà, amb l'assignatura de valencià i ha d'incorporar com a mínim dues assignatures més en valencià. En conjunt, només el 29% de l'alumnat valencià està escolaritzat als programes en valencià (PEV i PIL), mentre el 71% restant estudia als programes en castellà (PIP). Segons l'entitat Escola Valenciana, "aquestes dades són negatives, però no tant per la desigualtat entre línies, sinó pel fet que no reflecteixen la demanda real de línies en valencià".

Ara fa dos anys, la secretària autonòmica d'Educació, Concha Gómez, va afirmar que la capacitat de creixement de l'ús del valencià era limitada i no podia "augmentar més". Però les dades no ratifiquen les seues paraules. Segons xifres de la mateixa Conselleria d'Educació, en els darrers dos anys, les línies en valencià han crescut un 3% i, a més, el curs passat, més de 125.000 alumnes es quedaren sense plaça a les línies en valencià tot i haver-les sol·licitat.

La LLUEV és, per a molta gent, una llei trampa perquè, de la mateixa manera que reconeix el dret d'aquelles persones que volen estudiar en valencià, "també crea la possibilitat de viure sense necessitat de conèixer la llengua". La mestra Pilar Tormo afirma que tindre dues línies només ha "llevat problemes als polítics,

que s'han estalviat tota la part de sensibilització que calia, però no ens ha portat cap normalització". Segons aquesta mestra, relacionada des de fa anys amb els moviments de renovació pedagògica i la lluita per la llengua, "els polítics que signaren la LLUEV ho feren a la baixa i crearen dos tipus de valencians: els que parlen valencià i els que no". En canvi, el govern veu aquesta doble línia com una "gran demostració de llibertat". Sense anar més lluny, Concha Gómez assegura que, al País Valencià, hi ha un sistema bilingüe que respecta les dues llengües cooficials i "la diferenciació ha de subsistir per respectar el que els pares lliurement trien".

Per una educació bilingüe

Segons l'Institut Valencià per a l'Avaluació i la Qualitat de l'Ensenyament (IVAQUE), que depèn de la Conselleria d'Educació, les xiquetes i els xiquets que s'escolaritzen a les línies en valencià arriben a tindre "un millor domini oral i escrit del valencià i del castellà", ja que "arriben a ser realment bilingües". Aquestes dades han servit d'argument central per l'Stepv i Escola Valenciana a l'hora de demanar que es revise la LLUEV i s'adapte a les noves necessitats lingüístiques del país. "El programa en castellà, el PIP, semblava una cosa molt provisional per incorporar poc a poc els alumnes a les línies en valencià, però s'ha convertit (per al govern) en l'excusa per a no fer valencià", manifesta el president d'Escola Valenciana Diego Gómez. Però, tot i les dades de l'IVAQUE, la secretària autonòmica d'Educació està convençuda que el sistema no pot passar a una única línia. Concha Gómez creu que "s'ha de fugir sempre de la imposició". En canvi, Vicent Esteve i Rosa Roig, de l'Stepv, tenen clar que, si els programes en valencià són els programes realment bilingües, "s'ha d'apostar per ells per a tota la població" i respectar, així, el dret i el deure de valencians i valencianes de conèixer les dues llengües oficials.

Les floretes del govern

El moviment que envolta l'escola valenciana ha demostrat que, després de més de 30 anys de lluita, continua ben viu treballant pel valencià i per l'escola pública. I el govern ha deixat ben clar que no li a-

Durant la Trobada de l'Escola Valenciana a Estivella, al Camp de Morvedre, es va crear aquesta exposició (juny d'enguany)

Arxiu

grada aquesta oposició. L'administració valenciana no ha fet mai cap aposta ferma per la normalització lingüística, però els darrers anys de gestió del PP valencià han estat marcats per un atac directe contra la gent que treballa pel valencià, sense intenció d'amagar-se'n. A principis d'agost d'aquest any, el sotssecretari de Política Autonòmica i Local del PPCV, César Augusto Asencio, va donar suport públicament a la política educativa del conseller

Els darrers dos anys, la Conselleria d'Educació ha expedientat dos mestres i un professor per portar una línia educativa que no agrada al govern o per penjar una foto del conseller Font de Mora cap per avall (imitant el quadre de Felip V de Xàtiva). Tots els expedients van sobreseure per falta de raons i basant-se en la llibertat d'expressió.

Així mateix, s'estan retirant les ajudes econòmiques a les entitats i persones que treballen per la defensa del valencià i l'escola pública. La Conselleria ha retirat les subvencions a col·lectius com les Escoles d'Estiu de la Marina-Safor i de la Ribera o al col·lectiu de mestres Melior Botella, tots ells membres de la Plataforma per l'Ensenyament Públic, que està bregant per aconseguir més inversió i millores en l'escola pública valenciana.

L'última decisió polèmica del conseller Font de Mora ha estat, com esmentàvem, la reducció de 1.200 places de mestres i professorat interí. Aquesta mesura, que afecta tota la comunitat educativa, perjudica encara més les línies en valencià, ja que els grups que s'estan eliminant són els d'aquestes línies.

"Al País Valencià, no hi ha normalització lingüística"

Aquesta sentència tan contundent és formulada per Diego Gómez, president d'Escola Valenciana. Mentre la Conselleria parla de trilingüisme i d'incorporar l'anglès i el xinès a secundària, les enquestes mostren que el País Valencià encara no és bilingüe com el PP vol fer creure. Al voltant del 80% de la població entén el valencià i menys del 60% de la població de les comarques valencianoparlants el parla. Unes dades que contrasten amb les de Catalunya, on el 93,4% de la població l'entén i el 75,6% el sap parlar. Pel que fa a la capital del país, una enquesta elaborada per la Conselleria d'Educació diu que el 79,9% de la població

Cercavila de la Trobada de l'Escola Valenciana a Estivella celebrada al Camp de Morvedre (juny d'enguany)

Arxiu

Retallades per als moviments de mestres

Els atacs contra l'escola valenciana no són només verbals, també es tradueixen en retallades econòmiques i atacs personals.

“Les mestres veuen clar que el moviment per la normalització del valencià a l'escola també ha d'eixir al carrer”

“Amb l'argument del plurilingüisme i de l'ensenyament de l'anglès, el govern vol desfer l'ensenyament en valencià”

de València entén el valencià –un 10% menys que fa quinze anys– i que el 56,3% el sap parlar. Les dades positives estan relacionades amb l'escola en valencià. El nombre de persones que dominen la llengua escrita ha augmentat aquests últims anys i el percentatge de valenciano-parlants de tot el país ha arribat a vora el 60%. L'alfabetització en valencià és important i aquest argument és el que porta els grups de mestres i famílies a lluitar. Però la lluita no es pot quedar a les aules. Segons un estudi de la Universitat Jaume I de Castelló, el coneixement que tenen les persones del valencià no es veurà molt afectat en el futur, però no es pot dir el mateix de l'ús de la llengua. Possiblement per això, Escola Valenciana està treballant per a la promoció del valencià al carrer mitjançant la música, el cinema o les parelles lingüístiques. Segons el president d'Escola Valenciana: “El govern valencià incompleix les lleis pel que fa a la promoció i la normalització de la nostra llengua en la majoria d'àmbits”. Una bona mostra d'aquesta falta de compromís per part del govern i dels polítics és el fet que ja no existisca el requisit lingüístic per accedir a la funció pública. Per

decisiones polítiques com aquestes, les mestres veuen clar que el moviment per la normalització del valencià a l'escola també ha d'eixir al carrer.

La lluita continua

Malgrat els atacs directes i les retallades, sembla que el moviment de mestres no decau i que, des dels seus inicis, s'ha consolidat. Cada vegada més gent es matricula en valencià i participa de les Trobades d'Escoles en Valencià. No obstant això, queda molt camí per fer i el col·lectiu n'és molt conscient. Diego Gómez té clar que, si el PP torna a renovar la seua majoria absoluta al País Valencià, es patirà una forta regressió a nivell escolar. “Amb l'argument del plurilingüisme i de l'ensenyament de l'anglès, el govern vol desfer l'ensenyament en valencià”. Però les ganes per continuar existeixen. Tímida-ment, el moviment va incorporant gent més jove i cada vegada es fan més coses per normalitzar la llengua. Per a Gómez, “el valencià no és un malalt greu, sinó un malalt que requereix certes cures i tractament, però que sap que pot eixir endavant perquè hi ha tot un poble que reclama la seua presència”.

Manifestació del 9 d'octubre a València

Paco Francés Peralas

Mutxamel, un exemple del que costa estudiar en valencià

Tot i que la Conselleria parla de respectar els drets lingüístics de les famílies valencianes, el moviment cívic de mestres i famílies encapçalat per Escola Valenciana denuncia cada curs que milers de persones no poden escolaritzar-se en les línies en valencià. El municipi de Mutxamel (l'Alacantí) és un cas il·lustratiu d'aquesta política de persecució per part de la Conselleria d'Educació valenciana. Darrerament, l'institut d'aquest poble, l'IES de Mutxamel, ha estat notícia per la polèmica eliminació de l'única línia en valencià a secundària i per la impossibilitat de crear una nova línia en valencià al primer curs d'infantil. L'única línia en valencià de batxillerat que existia a l'institut públic s'ha anul·lat per aquest curs, tot i que continuen havent-hi prou alumnes per mantenir-la. L'eliminació d'aquesta línia és una conseqüència directa de la retallada de professorat públic que ha fet la Conselleria d'Educació, cosa que obliga a reduir grups i a fer classes més nombroses. De les tres línies que hi havia a l'institut de Mutxamel, l'administració va decidir que desaparegués la línia en valencià i les respostes no es van fer esperar. El 23 de juliol, 372 queixes de mares i pares de Mutxamel es van entregar al Síndic de Greuges a través de la campanya *A secundària, tu tens la clau*, amb què Escola Valenciana està denunciant la falta de places en

valencià a l'ensenyament secundari. Si mirem les dades d'escolarització en valencià de tot el país, veiem que el 35,2% d'alumnes que estudien en valencià són de primària, mentre l'alumnat de secundària representa només un 20,1%. És a dir, 95.424 alumnes que han estudiat en valencià a l'escola no ho han pogut fer quan han arribat als instituts per manca d'oferta, gairebé 10.000 més que l'any passat.

Pel que fa a la creació de noves línies, el govern del PPCV privilegia la creació de les línies en castellà, fins i tot quan la majoria demana programes en valencià. Aquest ha estat el cas de la nova línia per a l'alumnat de tres anys que comença l'escola al CEIP Manuel Antón de Mutxamel. D'un grup de divuit alumnes, set varen demanar exclusivament ensenyament en valencià i set més demanaren preferentment un programa en valencià. Però, tot i ser majoria, la Conselleria ha decidit que la línia siga en castellà.

L'exemple de Mutxamel és una bona mostra de què suposa per a mestres i famílies, 26 anys després de la LLUEV, mantenir i crear línies en valencià. Després de tants anys, poder gaudir d'una educació en valencià normalitzada al País Valencià continua sent una lluita i l'actitud actual del govern fa pensar que ho continuarà sent.

Hugo Blanco, dirigent indígena i guerriller

“Atacar la natura és matar les comunitats”

Ha rebut molts cops de porra; tants, que –segons els metges– van causar-li un vesament cerebral el 2002. Malgrat l'operació soferta, les seves idees no han canviat. Malgrat una condemna a mort, tres deportacions i catorze vagues de fam, continua sent el mateix Hugo Blanco de sempre. Dirigent històric de la lluita camperola peruana i de l'esquerra revolucionària llatinoamericana, va ser protagonista de l'aixecament camperol a les valls de La Convención durant la presidència de Fernando Belaúnde –a principis dels 60–, moment en què va accionar una guerrilla. Va ser condemnat a mort, però una campanya internacional va aconseguir que la pena capital es commutés per 25 anys de presó. A principis dels anys setanta, va ser alliberat arran d'una amnistia declarada pel govern militar de Velasco Alvarado. Llavors, va ser deportat per primera vegada. Més tard, va patir dues deportacions més. Durant la dècada dels 80, va ser escollit diputat en diverses ocasions com a integrant d'una coalició d'esquerres àmplia. Actualment, és el director de la revista *Lucha Indígena* i continua estretament vinculat a les lluites camperoles de la regió de Cuzco i dels *cocaleros*. Mentre reflexiona sobre el moviment indígena, frega amb la mà dreta el seu barret de palla i, amb l'esquerra, ens mostra el llibre publicat recentment *Nosotros los indios* (Herramienta-La Minga, 2010).

Gemma García
entrevista@setmanaridirecta.info

Tot i l'existència de diversos contextos, quins són els principis comuns del moviment indígena?

Efectivament, hi ha igualtat de pensament dins el moviment indígena. Ja siguem bosquimans de l'Àfrica o dkondh de l'Índia, pensem igual. Al meu parer, el que ha succeït és que el comunisme primitiu de què parlava Marx subsisteix les comunitats indígenes, ja sigui modificat o influenciat per la societat de classes. D'aquí, el pensament comú. Un dels principis és la defensa de la mare terra. Hi ha hagut una defensa permanent de la natura durant 500 anys, però aflora en aquests moments perquè mai fins ara no hi ha hagut un atac de tal magnitud. Atacar la natura és matar aquests pobles i per això lluiten alhora per la supervivència. A la meua època, la lluita era per la terra, però ara totes les lluites importants del Perú són per la defensa del medi ambient. Un altre principi és l'organització comunal. El problema de la col·lectivitat el resol la col·lectivitat, no l'individu. És cert que, a vegades, aquesta organització està deformada o corrompuda, però en general és un organisme democràtic, on la funció pública –com diu el subcomandant Marcos– és per servir i no per servir-se. La comunitat és la que mana. Un tercer principi és el conegut com a bon viure. No és generar diners ni comprar tot allò que dicta la publicitat. Es tracta, senzillament, de viure satisfactòriament sense tot això. Un altre principi és l'amor als avantpassats i als descendents. Elinor Ostrom, Premi

Nobel d'Economia 2009, en parlava quan va declarar: “Estic molt agraïda als indígenes nord-americans perquè m'han ensenyat que pensem en la setena generació”. Pensen si una acció perjudicarà o beneficiarà la setena generació i actuen en funció d'aquest paràmetre. Finalment, un altre principi en comú és el respecte a la diversitat. Cada poble té la seva llengua i la seva manera de vestir i ens respectem mútuament.

El problema de la col·lectivitat el resol la col·lectivitat, no l'individu. La comunitat és la que mana

Com més civilitzat és un poble, més deteriorat el socialisme

Esmentaves la defensa actual del medi ambient. Quines són les principals agressions que pateix?

La mineria roba l'aigua a l'agricultura i l'enverina. La indústria petroliera enverina els rius de la selva, gràcies als quals es manté la població selvàtica. Per exemple, al meu departament, el Cuzco (el Perú), hi ha una hidroelèctrica que roba l'aigua de l'agricultura. A més, pensem fer una presa immensa a tres departaments més i desallotjar milers d'indígenes i camperols per produir electricitat que ni tan sols anirà a parar a les multinacionals

amb seu al Perú, sinó al Brasil. L'agroindústria també és una de les principals agressores, ja que estén el monocultiu –contràriament al que fa el petit camperol o indígena, que utilitza la rotació de cultius– i ha imposat la lògica de la fàbrica a la naturalesa: com més produeixi de l'espècie en qüestió, millor. Els monocultius són un paradís per als paràsites i, aleshores, apareix l'agroquímica...i maten el sòl; però els és igual perquè, quan l'hagin matat al Perú, marxaran a Colòmbia o a algun país africà o asiàtic. L'indígena o el camperol –els avis del qual s'han alimentat d'aquesta terra i els nètcs del qual també ho faran– cuida l'entorn, utilitza fertilitzants orgànics, cultius rotatoris i sap quan la terra ha de descansar.

Amb la colonització, es va instaurar el latifundisme, però què van trobar els espanyols quan van arribar a l'Amèrica Llatina a finals del segle XV?

Van trobar dues civilitzacions avançades, l'inca i l'asteca. Les que es van enfonsar més ràpidament van ser aquestes dues perquè l'enemic del meu enemic és el meu amic. Això vol dir que els pobles que estaven oprimits per aquestes dues civilitzacions es van aixecar contra ells unint-se als espanyols. En canvi, els pobles salvatges, més primitius, com els amazònics, s'han mantingut perquè són els més purs –els menys domesticats– i van dur a terme la millor batalla. És cert que hi havia castes abans de la colonització, però, com diu Eduardo Galeano, Amèrica va descobrir el capitalisme el 1492. Abans, no hi havia hagut esclavisme ni feudalisme ni capitalisme a Amèrica. Segurament només esclaus, però exclusivament per al servei domèstic, no pas per a les tasques productives, que sempre van estar en mans de la comunitat. Ara bé, com més civilitzat és un poble, més

Guerriller peruà i unitats indígenes”

FOTOGRAFIES:
Natàlia Ramos

Com has defensat sempre, la lluita es va fer al ritme de la consciència de la gent...

Sí, aquest és un exemple. Jo no vaig agafar les armes per ordre del meu partit, sinó per mandat de l'assemblea de manera unànime. I aquí va començar l'autodefensa, que després va ser disolta. Chiapas és un exemple clar d'aquesta filosofia també. Marcos diu que van anar a fer el focus guerriller a Chiapas i els indígenes els van convèncer que estaven desenfocats. Quan la gent va decidir que l'única via era la lluita armada, aleshores es va posar a la pràctica.

Al Perú, hi ha hagut altres organitzacions de lluita armada, com Sendero Luminoso. Què us diferencia d'elles?

El meu quart exili va ser voluntari perquè em vaig assabentar que estava sentenciat a mort pel servei nacional d'intel·ligència i pel grup Sendero Luminoso. Diuen que segueixen el pensament andí, però el que segueixen és el pensament de *superman*. Hi ha hagut salvadors del poble que han agafat les armes i han contagiats la gent que ha corregut darrere d'aquests salvadors. I, quan s'usen les bales, el govern ho utilitza per atacar els dirigents i la gent s'espanta i s'arreplega. A finals dels 70, quan vaig tornar al Perú –amb el primer govern d'Alan García– com a dirigent de la Confederació Camperola del Perú, vaig demanar que m'enviessin a Puno, on es volien recuperar terres de les supercooperatives creades per Velasco i continuades per Alan García –en mans de la burocràcia– perquè les poguessin gestionar les comunitats. Em van demanar que m'ocupés de l'autodefensa i vaig acompanyar els companys, que van recuperar un milió dues-centes cinquanta mil hectàrees de les supercooperatives. Sendero Luminoso ens acusava de traïr els camperols perquè els dèiem que hi havia una altre tipus de lluita que no era l'armada. Durant els vint anys de guerra interna entre Sendero Luminoso i l'Estat peruà, van morir uns 70 mil indígenes i, entre ells, molts dirigents assassinats. Per descomptat, la majoria van ser assassinats per l'exèrcit i els paramilitars, però una part –inclosos alguns dirigents– també van morir en mans de Sendero. La Confederació Camperola es va debilitar, igual que totes les organitzacions camperoles, per aquesta raó; estem endarrerits respecte altres països llatinoamericans.

–
No vaig agafar les armes per ordre del meu partit, sinó per mandat unànime de l'assemblea

–
Les grans resistències actuals són per la defensa del medi ambient, de poblacions indígenes i no indígenes

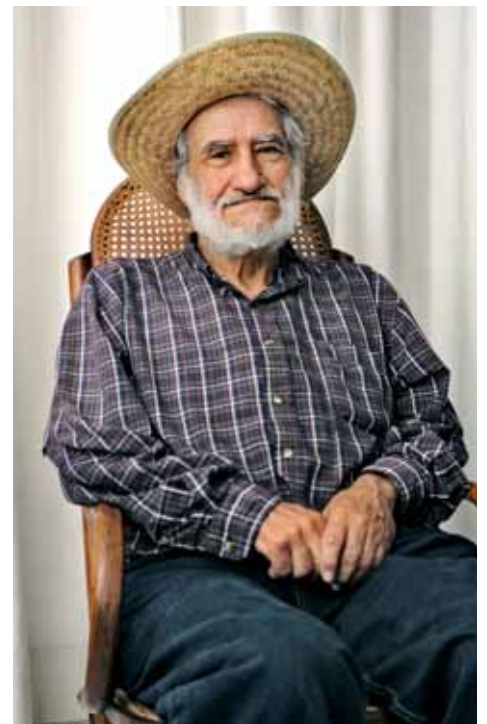
–
Actualment, alguns governs llatinoamericans defensen la nacionalització dels recursos davant del model extractivista. Quina via defensa el moviment indígena?

El moviment indígena no té un plantejament nacional. És un model d'autodefensa contra la depredació de la natura. No té un partit ni cap proposició, però hauríem de pensar-hi. Amb la nacionalització, no n'hi ha prou. Al Perú, el govern menys dolent –el de Velasco– ho va nacionalitzar tot, però la burocràcia sorgeix i, per tant, ha d'existir el control popular. Els governs

que nacionalitzen –com Veneçuela, Bolívia i l'Equador– són governs progressistes, als quals hem de donar suport en tots els xocs que tenen amb l'imperi, però quan tenen contradiccions amb les poblacions indígenes, estem amb aquests darrers, perquè les seves proposicions són de més democràticació i autonomia.

Des de l'onada de recuperació de terres dels 60, les lluites camperoles i indígenes han canviat. Quines són les resistències actuals?

Ara, les lluites més importants són pel medi ambient i uneixen indígenes i no indígenes. Al poble de Tambogrande, al Perú, van organitzar un referèndum per decidir entre la mina o l'agricultura, ja que una companyia canadenca havia trobat or sota terra i volia fer fora la gent per explotar-la. La població va cridar “Mina no, vida sí!” i va fer respectar el referèndum, amb la solidaritat dels estudiants de Lima, que es van manifestar tot cridant que necessitaven les llimones de Tambogrande pels seus *ceviche*. Els ecologistes canadencs es van mobilitzar i van aconseguir que la companyia es retirés. Els dkondh de l'Índia, que defensaven la seva muntanya sagrada, també han aconseguit un triomf gràcies a la solidaritat de la població de la Gran Bretanya, concretament del grup Survival, que els va donar suport i ha aconseguit que el govern retrocedeixi. Al Perú no hi ha lluites obreres perquè la classe obrera ha estat desmembrada amb la terciarització de l'economia. Les grans resistències són per la defensa del medi ambient, de poblacions indígenes i no indígenes, rurals i no rurals.

deteriorat és el socialisme. Tot i la independència del Perú el 1821, l'indígena continua oprimida. Es premiava els generals de la independència amb hisendes.

Durant la dècada dels 60, els aixecaments agraris per recuperar les terres agafen protagonisme al Perú. Vas liderar aquesta lluita a Cuzco i vas fundar la columna guerrillera Brigada Remigio Huamán. Per què vas decidir emprendre la lluita armada?

A la dècada dels 60, vam començar la reforma agrària, pacíficament i democràticament, però els hisendats ens deien lladres i van començar a amenaçar-nos de mort. Els indígenes van anar a queixar-se a la federació de camperols, on van dir-los que anessin a la policia. Les forces de l'ordre van acusar-los d'estar robant la terra al patró i van justificar el dret del patró de matar-los. Els indígenes van tornar indignats a l'assemblea i jo vaig plantejar que havíem d'actuar davant d'aquestes amenaces i de la resposta rebuda per part de la policia. Només ens quedava defensar-nos nosaltres mateixos. Es va considerar necessari organitzar els comitès d'autodefensa i van decidir que ho fes jo. En aquest moment, vam organitzar la guerrilla. Aquesta resposta va alarmar el govern militar, que es plantejava què passaria quan ens obliguessin a treballar pels hisendats, si havíem respost així a l'inici de la repressió. A causa d'aquesta por, es va decretar la reforma agrària, però només a la nostra zona. Jo ja estava a la presó quan van haver-hi les recuperacions de terra a diversos llocs per reclamar la reforma agrària arreu del país. La resposta va ser la repressió. Els militars van prendre el poder i el general Juan Velasco Alvarado va fer la reforma agrària i va liquidar el latifundi. De fet, actualment, el Perú és el país que té un percentatge més alt de petits propietaris.

Teixint la malla de les lluites socials a Nou Barris

La Trobada Alternativa de Nou Barris es consolida com a paraigües dels moviments crítics que treballen al districte de Barcelona. Dos anys després de constituir-se, aquest espai assembleari i d'esquerres amplia les iniciatives transformadores amb el suport dels sectors implicats en el canvi social.

Àlex Romaguera
petjades@setmanaridirecta.info

Aviat farà un mes que la cooperativa Llevat de Nou Barris distribueix cistelles de verdura, de fruites i d'altres aliments de producció ecològica entre el veïnat del districte barceloní. De manera horitzontal i democràtica, la nova cooperativa promou el consum saludable de productes elaborats de forma respectuosa i mitjançant el contacte directe amb el pagès o la pagesa; és a dir, sense intermediàries ni processos de tractament que alteren l'ecosistema i que, en conseqüència, atempten contra la salut i l'economia de les persones. Llevat de Nou Barris, que es va presentar el 2 d'octubre al Casal de Joves de la Guineueta, és el darrer projecte autogestionat i lligat als moviments associatius que impulsa la Trobada Alternativa de Nou Barris, un punt d'encontre de les persones i els col·lectius d'esquerra que treballen per la justícia social en aquesta àrea de la ciutat.

La cooperativa Llevat de Nou Barris i l'Oficina de Drets Socials són els principals projectes d'aquest espai assembleari

Així doncs, aquest espai, constituït el juny de 2008 per una cinquantena de veïns i veïnes, activa una proposta sorgida davant la situació de crisi, precarietat, destrucció ambiental i altres diferències socials que, a Nou Barris, es viuen de manera colpidora. La cooperativa agroecològica es proposa capgirar aquesta situació amb pautes que respecten l'entorn i que afavoreixen la inclusió del teixit ciutadà.

En aquesta mateixa línia, la Trobada ha bastit altres propostes, on la reivindicació es canalitza a través d'eines pensades per afrontar l'aïllament i l'exclusió en què es troben moltes famílies del districte. Una de les potes més interessants és l'Oficina de Drets Socials de Nou Barris, creada amb l'objectiu d'oferir sortides a les demandes socials. "Es tracta, senzillament, de donar veu als sectors més depauperats per la recessió i oferir-los alternatives aglutinadores i sostenibles", expliquen les seves promotores. De forma permanent, l'oficina trasllada les queixes del veïnat afectat pels acomia-

Des de la primera assemblea, el juny de 2008, la Trobada ha acollit diversos projectes

TANB

Membres del col·lectiu durant la commemoració de la Segona República

TANB

daments i, a la vegada, difon el model cooperatiu com una sortida a la crisi.

Calidoscopi d'accions

Fins ara, la Trobada Alternativa de Nou Barris ha incidit en els àmbits del treball, l'habitatge, l'ecologia, l'internacionalisme i l'educació pública i ha creat comissions específiques sobre aquests temes obertes a tothom. Aquestes comissions, amb el pas del temps, han aconseguit fer una diagnosi de la situació com a pas previ al plantejament d'alternatives en positiu. Tot plegat s'ha perfilat a les dues assemblees que s'han celebrat des de la seva fundació, a les quals han participat persones vinculades a sindicats alterna-

tius, centres socials autogestionats, activistes de l'esquerra independentista o gent que, sense estar enquadrada a cap entitat o col·lectiu, hi ha vist un altaveu de reivindicació política.

A resultes d'aquesta posada en comú i a banda de la cooperativa Llevat de Nou Barris i l'Oficina de Drets Socials, la Trobada ha organitzat cursos de programari lliure i jornades sobre economia crítica, ha impulsat la publicació *9 Barris en Marxa* i ha participat a les plataformes contra la precarietat, l'Assemblea per l'Habitatge Digne de Nou Barris o la Cultura va de Festa.

Més recentment, també s'ha involucrat en la demanda d'habitatge al barri de

Porta, l'apostasia col·lectiva, la vaga general del 29 de setembre, la participació al Festival d'Intercanvi gal·lec català La Foliada o els debats al voltant del franquisme i la memòria històrica. Tampoc podem oblidar els actes en defensa del Casal Popular Tres Voltes Rebels, seu de la Trobada Alternativa de Nou Barris, que es va salvar del desnonament gràcies a la pressió social.

Inspirant-se en les candidatures alternatives del Vallès –a Badia i Sabadell– i en la CUP Barcelona –a la qual pertanyen algunes de les seves membres–, la Trobada Alternativa de Nou Barris esdevé un agent cabdal per les conquestes democràtiques en aquest racó de Barcelona.

Massatges a l'escola

El massatge infantil és una pràctica molt antiga i forma part de nombroses cultures d'arreu del món. Cada cultura ha concedit al massatge una importància i una consideració en funció de les seves creences i necessitats. Algunes cultures africanes fan massatges per facilitar el creixement dels nadons i perquè el seu cos es faci elàstic, àgil i enèrgic. A l'Índia, es fa un massatge més interioritzat, més espiritual,

mentre a Occident es planteja un massatge d'escolta, respecte i comunicació. Al massatge, se li atribueixen beneficis físics, psicològics i emocionals i, a més, pot millorar l'autoconeixement corporal de cada criatura i afavorir l'aprenentatge de conductes positives respecte al propi cos. A continuació, exposarem una proposta per incorporar el massatge infantil a les escoles bressol.

Marisa Blasco

bonviure@setmanaridirecta.info

El massatge infantil es podria definir com un art antic que ajuda a connectar amb l'infant, a comprendre el seu llenguatge i a respondre-li. És un art basat en la importància del contacte pell a pell com a eina de comunicació, relació i afecte entre la criatura i les figures afectives. El massatge infantil crea i reforça el vincle afectiu entre la gent adulta i la mainada, augmenta la confiança i la seguretat, proporciona benestar i afavoreix la relació amb les petites. Cal tenir present que els infants de zero a tres anys aprenen a través de l'enriquiment de les seves experiències motrius i que tenen una gran necessitat física, emocional i afectiva que les persones adultes hem de cobrir. La incorporació de l'infant a l'escola bressol suposa un gran canvi en la seva vida, ja que passa del seu entorn conegut, reduït i familiar, a un entorn social més ampli, on passarà moltes hores del dia. Per això, ha de ser un lloc on l'infant es trobi a gust, en un clima de seguretat i confiança. En aquest sentit, Jan Amós Comenius, que és considerat com un dels pares de la pedagogia, va dir que "l'escola ha de ser un grat preludi de les nostres vides". El massatge, per tant, és un instrument de relació i de comunicació entre l'infant i les persones lligades a ell afectivament, com un recurs que promou la nutrició afectiva a través del tacte, a través de les sensacions, de les emocions... Així doncs, el massatge infantil es pot convertir en un vehicle de vinculació entre la mestra i l'infant i en una eina indispensable basada en l'afecte i el respecte mutus.

FOTOGRAFIA: Anna Murillo

Com fer el massatge

És molt important respectar les preferències i els desitjos de cada infant, és a dir, si la criatura no vol rebre el massatge, no se l'ha d'obligar. Així mateix, durant el moment evolutiu d'un a tres anys, és fonamental aportar una bona dosi de creativitat i, per exemple, es pot relacionar cada part del cos amb una cançó, inventar un conte, explicar una història, introduir nines perquè li facin el massatge. També es poden utilitzar objectes que fomentin la creativitat i aportin motivació al racó, com ara plomes, nines, mocadors, globus o esponges.

1. Iniciació

Abans de començar, és important establir unes rutines que aportin confiança, respecte, anticipació i seguretat:

- Adoptar una postura còmoda.
- Mostrar a l'infant que ens disposem a fer el massatge, descriure-li els preparatius i escalfar les mans.
- Treure'ns els objectes que puguin fer mal a la criatura (anells, rellotges...).
- Demanar permís, al començament, amb frases afectuoses. És una manera de dir a l'infant que respectes les seves decisions. Si el nen o nena acostuma a donar permís, associarà el massatge a un moment de plaer i relaxació.
- Acomiadar-nos en acabar.

2. Ordre a seguir

1. Cames i peus: Són les parts menys vulnerables del cos. Els moviments en aquesta zona milloren el to muscular i ajuden a relaxar les cames.

2. Ventre: Els moviments serveixen per tonificar el sistema gastrointestinal i ajuden a eliminar gasos i a la millora del restrenyiment.

3. Pit: Els massatges al pit tonifiquen els pulmons i el cor.

4. Braços i mans: Es fa servir la mateixa tècnica que per les cames i els peus.

5. Cara: A la cara, l'infant acumula una bona dosi de tensió a causa de la succió, la dentició, el plor i la seva interacció general amb el món; un massatge en aquesta zona ajuda a relaxar els músculs de la cara.

6. Espatlla: Ajuda a millorar el sistema respiratori.

S'ha de tenir en compte que, en funció de la seva edat i el seu desenvolupament, la mainada pot mostrar diverses conductes

durant el massatge, per la qual cosa cal incorporar estratègies. Durant l'etapa motriu, per exemple, l'infant voltarà, gatejarà i farà tot tipus de moviments... per això el massatge s'ha de convertir en un moment lúdic i divertit. Així mateix, convé adaptar-se a la postura del bebè. També es poden introduir nines: els infants poden fer un massatge als ninos i donar pas al joc simbòlic, treballant l'esquema corporal i projectant les seves vivències creatives. Una altra possibilitat consisteix a afavorir el massatge i dur a terme diferents jocs d'estimulació tàctil entre la mainada amb cançonetes i contes. El massatge infantil, doncs, és una proposta beneficiosa per tota la canalla i un bon al·licient per una educació de qualitat.

Cultura postnuclear

FOTOGRAFIA: Àngel Monlleó

Sovint se'ns diu que la cultura ens diferencia de la resta dels animals, que ens fa especials, *molonguis*. Sabem que és una fal·làcia, que la cultura no és monopoli humà, fins i tot coneixem els interessos polítics que hi ha darrere la necessitat de diferenciar-nos de la resta d'animals, de fer-nos sentir úniques com a espècie.

Però no ho dic només perquè puguem trobar indicis de cultura fins i tot entre espècies d'invertebrats, sinó perquè, amb la cultura i en nom d'ella, es produeixen autèntiques animalades. I aquesta última afirmació trobe que és igualment vàlida en qualsevol dels tres nivells de la cultura. En trobem molts exemples a diari, de forma incessant al llarg de la història. Tant és així que, si et poses a pensar-ho i tens un dia d'aquells, pots agafar una depressió de cavall (mai no he sabut si això del cavall es diu pels èquids o pels opiacis... igualment té relació amb la cultura), no diré que m'entren ganes de traure cap pistola quan n'escolte parlar, a l'estil del conegut ministre nacionalsocialista (o era socialdemòcrata?), però, sens dubte, sí que resulta indispensable estar atentes als atacs que rebem en nom d'ella, o pitjor, de

la seua indústria. I estic pensant en el tancament de webs, en la criminalització de les tecnologies del compartir, en els atacs rutinaris i excepcionals a la llibertat d'expressió, però també en la mutilació de la saviesa de tantes col·lectivitats salvatges amb la intenció de culturalitzar-les. I no només fa deu, cinc o dos segles, sinó també ara mateix, en aquest repeticions *gangbang* mundial neoliberal on sobrevivim, que aplega fins l'últim racó de cada urbanització, cada bloc de pisos, cada favela; que ens ompli amb el seu *bukake* informacional, deformacional, ja siga en forma de noticiari rosa, de periòdic groguenc o d'infocomercial *made in Hollywood*. En nom de la cultura, veiem com buiden els centres històrics de les nostres ciutats *gruieritzant-les* i omplint els buits amb museus d'art modern, blancs postnuclear, plens amb art molt modern, requetemodern, si és blanc millor i si està igualment buit encara millor. I si la resta de buits els omplim amb hotels, que s'omplin de turistes, que omplim els museus plens de coses buides, ja ho tenim ben amanidet.

Carles "Biano" Soler

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

PREMSA

Democràcia Inclusiva presenta el diari 'Demos'

El Grup d'Acció de Democràcia Inclusiva Catalunya ha tret al carrer el primer número de *Demos*, que correspon als mesos de tardor i hivern d'enguany. És una publicació que es presenta en format din-A3 plegat i que es publicarà cada quatre mesos. *Demos* parla de qüestions relacionades amb la proposta "per construir una nova forma d'organització social basada en els principis d'autonomia, comunitat i reintegració amb la Natura". La democràcia inclusiva representa una síntesi entre les tradicions democràtica i socialista i els moviments contemporanis per a l'emancipació: la democràcia en l'àmbit social i ecològic. Per poder rebre més informació sobre la democràcia inclusiva i comentar els articles de *Demos* es poden utilitzar aquestes eines: www.democraciainclusiva.org, democraciainclusiva.blogspot.com i info@democraciainclusiva.org. XAVI MARTÍ

PREMSA

'El Mundo' inaugura "l'era de la mare vaca"

Magazine -el dominical del diari *El Mundo*- va obrir la seva edició del 17 d'octubre amb un reportatge de portada titulat "Mare o vaca" i una imatge on apareix una dona nua amb banyes i amb el cos pintat de vaca que du un nadó als braços. El reportatge sorgeix arran d'unes declaracions de l'Organització Mundial de la Salut que demanen que les dones donin de mamar als nadons durant dos anys i no fins als sis mesos, com fan -segons *El Mundo*- un 36% de les dones. A les pàgines interiors, la mateixa dona apareix de quatre grapes simulant que dona el pit al nadó com si fos una vaca. Pel que fa al contingut escrit, el reportatge recull testimonis de dones que van deixar de donar el pit a la seva criatura i de dones que estan a favor de fer-ho durant un temps llarg, dades generals sobre el fet de donar el pit, opinions de veus expertes, un gràfic que recull arguments a favor i en contra i un altre amb la història de la lactància. En cap moment del reportatge no es justifica l'ús d'aquesta escenificació, que sembla respondre més aviat a un criteri estètic per cridar l'atenció -sense tenir en compte la repercussió que pot tenir sobre la dona- que no pas a un criteri periodístic i informatiu. MANU SIMARRO

INTERNET

Kaosnared denuncia la criminalització del dret a la informació

El col·lectiu Kaosnared, que administra la plana web www.kaosnared.net, va denunciar, en una roda de premsa, "els intents de criminalització del dret a la lliure informació i la tasca informativa" que -assegura- ha estat patint des de fa més d'un any. Segons van explicar membres del col·lectiu, "certs sectors pretenen lligar l'activitat periodística amb activitats il·lícites que vulneren la legalitat", una actitud que van considerar "pròpia d'una dictadura" i "de naturalesa exclusivament política". També denunciaren que la culminació de "l'escalada repressiva" ha tingut lloc amb la petició de l'Ajuntament a la fiscalia perquè obri diligències contra el mitjà. Tot i això, des de Kaosnared, van assegurar que "existeix legislació al respecte" que fa recaure la responsabilitat penal sobre les autores dels articles i no sobre el mitjà que els transmet. En aquest sentit, el col·lectiu es va desmarcar de qualsevol violència i va afirmar amb vehemència que són "gent de pau i demòcrates" i que "no coneixen més armes que la paraula, els arguments raonats i el pensament crític". M. S.

ALBERT GARCIA

MITJANS DE MASSES

Les dones són infrarepresentades a les notícies

Només el 24% de les persones que apareixen a les notícies són dones. Aquesta és la conclusió d'un informe del Projecte de Monitoratge Global de Mitjans -la investigació a escala mundial més àmplia i significativa que es fa sobre gènere als mitjans-, que afegia que "les dones tenen funció protagonista en una quarta part de les informacions que apareixen". La dona, doncs, no només surt poc a les notícies i quan ho fa és en segon pla, sinó que, a més, la seva veu no té credibilitat. Així ho demostra una altra dada que afirma que, de les veus expertes consultades pels mitjans, només el 9% són femenines. No obstant això, quan es tracta d'oferir imatges, els mitjans prefereixen la dona a l'home. Així doncs, la presentació d'informatius corre a càrrec de la dona en un 58% dels casos. Passa el mateix amb les fotografies publicades a la premsa. M.S.

ANÀLISI

Quan la carn ven més que l'intel·lecte

Anna Pujol

Tota la premsa, els divendres, parla d'activitats per fer durant el cap de setmana i, entre elles, podem trobar les novetats cinematogràfiques. El 15 d'octubre, es van estrenar dues pel·lícules creades per dos directors catalans: *Pa Negre*, d'Agustí Vilallonga, i *DiDi Hollywood*, de Bigas Luna. Tant l'*ADN* com el *Què!* del 15 d'octubre van dedicar un espai de les seves

portades per destacar les entrevistes que havien fet a l'actriu protagonista de la cinta de Bigas Luna, Elsa Pataky. Es tracta d'una pel·lícula que narra com una actriu llatina, gràcies a la venda del seu cos, arriba a consagra-se a Hollywood. A la portada, *Què!* publica aquesta frase de Pataky: "He hagut de lluitar contra el meu físic". A l'interior, el diari gratuït dedica dues planes d'entrevista a tot color a Pataky, amb aquests titulars: "Somiava amb ser

una actriu, no una estrella" i "Bigas Luna converteix la 'dona més sexy' en DiDi". Per la seva part, l'*ADN*, a les seves pàgines interiors, va publicar un text on parlava del film de Luna i un altre text dedicat a l'actriu amb el titular "Pataky al descubierta".

Pa Negre, una pel·lícula basada en diversos textos d'una novel·la d'Emili Teixidor on es retrata la importància del paper de la dona durant la postguerra, només va me-

reïxer l'atenció del diari *ADN*, que va publicar un text més petit que el dedicat a *DiDi Hollywood*. Per la seva part, *Què!* ni tan sols va mencionar l'estrena de *Pa Negre*. A més, cal dir que cap dels dos diaris no va publicar una entrevista a Nora Navas, que ha rebut la *Concha de Plata* a la millor actriu per la seva participació a *Pa Negre*. Una vegada més, trobem un exemple que ens fa veure que la carn ven més que l'intel·lecte.

FREQUÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

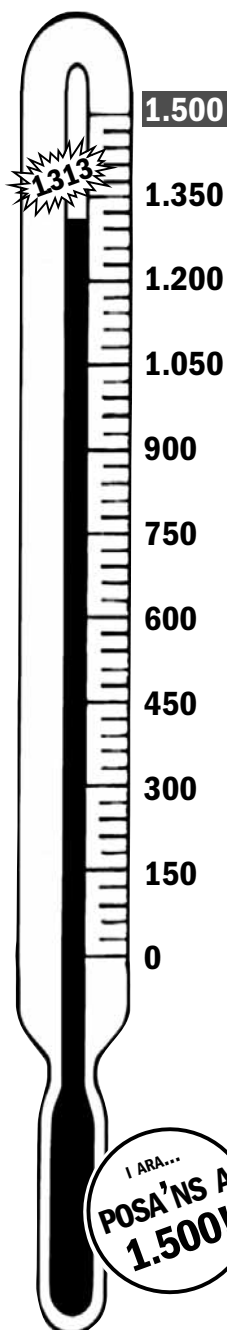
Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de ooh. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK (només per internet) Barcelona www.rsk.cat | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.net | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Radio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dénia - La Xara www.lamistelera.org | La Tele 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

, espai directa

SUBSCRIPTÒMETRE

I ARA...
POSA'NS A 1.500!

> Nou punt de venda:

QUIOSC PLAÇA CATALUNYA

A la Plaça Catalunya, de Girona

ATENCIÓ

JA HEM FET LES 1.300!

Però encara necessitem el teu suport!
Estàs subscripta?

Suma't al nostre projecte i dona'ns el teu recolzament rebent cada setmana la DIRECTA a casa, o al teu punt de venda més proper. Pots fer la teua subscripció:

- > Trucant al 935 270 982 o bé al 661 493 117,
- > Enviant un correu electrònic a subscripcio@setmanaridirecta.info o be a directa@setmanaridirecta.info
- > Per correu ordinari al C. Radas 27. 08004 Barcelona
- > O omplint el formulari que trobareu a la nostra web

Directament presenta'ns!

- > Si voleu organitzar una presentació del setmanari, truqueu o escriviu un mail a directa@setmanaridirecta.info

PUNTS DE VENDA:

BARCELONA. LES CORTS: Copisteria Facultat de Biologia UB | Copisteria Facultat de Física i Química UB | Llibreria l'Economista Aldarull · Martínez de la Rosa, 57 | Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infoespai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Quiosc Punt i Coma · Guillem Tell, 29 | Estanc · Roselló amb Castillejos. **EXAMPLE:** Quiosc Manu · Nàpols-Roselló. **CLOT:** La Farinera · Gran Via, 837 | CSO La Revoltosa · Rógen, 82. **SANT ANDREU:** Patapalo · Rubén Dario, 25 | Bar La Lira · Coroleu, 14 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Trèvol · Portugal, 22. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274 | Casal de Joves de la Guineueta · Pl. ca n'Ensenya, 4. **CIUTAT VELLA:** AQUENI · Méndez Núñez, 1 principal | Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquín Costa, 34 | Quiosc Colom · Rambles | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Canaletes · Rambles | Quiosc Hospital · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Teteria Malea · Riego, 16. **POBLENOU:** Llibreria Etcètera · Llull, 203. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGA:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **CARDEDEU:** Quiosc del Centre · Ctra. de Cànoves, 4. **CORBERA DE LLOBREGAT:** Llibreria el Llapis · Sant Antoni, 20 | Llibreria Corbera · Pg dels Arbres, 4. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22. **GIRONA:** Llibreria 22 · Hortes, 22 | Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | La Màquia · Vern, 15. **QUIOSC:** Plaça Catalunya. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85. **LA PALMA DE CERVELLÓ:** Estanc La Palma · Av. Catalunya, 31. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc Montserrat · Pl. Mare de Déu de Montserrat | Quiosc · Plaça del Repartidor | La Resistència · Rosalía de Castro, 92. **LLEIDA:** Ateneu La Maranya · Parc, 13 | La Falcata · La Panera, 2 | Quiosc Discom · Alfred Perenya, 64 | Espai Funàtic · Pi i Margall, 26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MANRESA:** Moe's · Joc de la Pilota, 9 | Quiosc Arroniz · Avinguda de les Bases, 31. **MOLINS DE REI:** Comerç Just · Mercat Municipal | Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45 | La Bodegueta · Pintor Fortuny, 45. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** Quiosc Piscis · Avinguda Montserrat, 45. **REUS:** Bat a Bat Kultur · Sant Elies, 29. **RIBES DEL GARRA:** Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Popular Aramateix · Montserrat 3 | La Krida · Sicília, 97 | Ateneu Julia Romera · Santa Rosa, 18. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Ateneu Santboià · Av. Maria Girona, 2. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Teteria Índia · Jacint Verdaguer, 9 | Ateneu Sanfeliuenc · Vidal i Ribas, 23. **SANT JOAN DESPI:** Llibreria Recort · Major, 60. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SOLSONA:** Llibreria Cal Dach · Sant Miquel, 5. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **VALÈNCIA:** L'Estapera · de Baix, 14. **VALENCIA:** Café Tendur · Historiadora Silvia Romeu, 6 | Llibreria Sahiri · Danzas, 51 | Bar Terra · Baró de Sant Petri, 9 | Sodepau · Carnissers 8. **VIC:** Llibreria La Tralla · Riera, 5. **VILADECANES:** CSO Els Timbres · Av. de la Generalitat, 27 | Llibreria Els Nou Rals · Sant Joan, 19. **VILAFRANCA DEL PENEDES:** La Fornal · Sant Julià, 20.

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

Butlleta de subscripció

Un cop hagis omplert la butlleta ens la pots fer arribar a la nostra adreça postal: carrer Radas 27, 08004, Barcelona. També pots enviar les dades per correu electrònic a l'adreça subscripcions@setmanaridirecta.info o entrar a la nostra web www.setmanaridirecta.info. Per a tenir més informació, podeu trucar al 935 270 982 o al 661 493 117.

Nom.....	Cognoms.....	Edat.....
Adreça.....		
Població.....		Codi Postal.....
Correu electrònic.....		Telèfon.....
Quota: Ordinària ☐ 75 euros Semestral ☐ 40 euros Solidària ☐ 150 euros Altres ☐ euros		
Forma de pagament: Domiciliació ☐ (escriviu a sota el número de compte corrent) / Ingrés ☐		
☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐		
*Amb la subscripció rebre cada setmana la publicació durant un any		
Si ☐ No ☐ Vull rebre informació d: qüestions relacionades amb la Directa		
Com has conegut la Directa?.....		
Ens comprometem a no facilitar les dades a tercers ni fer-les servir amb finalitats alienes a la Directa i a esborrar-les en cas de baixa		

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

ESTAT FRANCÈS · AL PAÍS, DES DEL MES DE MARÇ, S'HAN CONVOCAT SET MOBILITZACIONS CONTRA LA LLEI DE LES PENSIONS

La prepotència de Sarkozy ha unit la majoria de la població en contra seu

Albert Marquès
París

El "president dels rics" -tal com anomenen a França Nicolas Sarkozy- assegura que no cedirà al pols dels sindicats i acusa la gent que s'oposa a la llei de pensions "d'irresponsable". El principal argument esgrimit des del govern és el demogràfic. Asseguren que, "si la gent pot treballar més, ha de treballar més" i que, "per poder garantir les jubilacions del futur, s'ha de fer un esforç suplementari". Els moviments socials, amb els sindicats al capdavant, defensen que aquest argument és erroni. La CNT, per exemple, diu que "el PIB francès no para d'augmentar i que, per tant, hi ha riquesa de sobres per finançar les jubilacions". El Nou Partit Anticapitalista (1), entre d'altres punts, recorda que segons els estudis fets pel mateix Estat francès, "l'esperança de vida amb una bona salut és de 63 anys pels homes i de 64,2 per les dones" i que, actualment, la "taxa d'atur de les persones d'entre 55 i 59 anys ja és del 55%". El Partit Comunista Francès proposa que es "gravi un nou impost a les empreses i els bancs" i el sociòleg Bernard Friot recorda que "les jubilacions es financien amb les nòmines de les treballadores", cosa que el porta a afirmar que "l'única solució és augmentar els salaris".

Manifestació del 16 d'octubre a la plaça de la Bastilla de París

Si la llei s'aprova, l'edat legal mínima per poder deixar de treballar passarà dels 60 als 62 anys

Si la llei s'aprova, l'edat legal mínima per poder deixar de treballar passarà dels 60 als 62 anys i l'edat per cobrar una pensió completa pujarà dels 65 als 67 anys i s'haurà d'haver cotitzat durant 41 anys. Els sindicats han estat units des del principi del conflicte i la pressió de les bases els ha portat a la vaga general reiteradament. De fet, cada grup professional decideix quotidianament, mitjançant una assemblea, si continua la vaga o no. Cal destacar que totes les refineries del país estan bloquejades per sindicalistes de la CGT (2), que el sector de les transportistes i l'estudiantat s'han unit recentment a les mobilitzacions i que els transports públics -sobretot allà on el sindicat SUD (3) és majoritari- fa diversos dies que fan vaga.

Des del 23 de març, dia en què es va convocar la primera vaga general contra la llei de les pensions, hi ha hagut set mobilitzacions. La partici-

Un infant porta un cartell que reproudeix la frase "Atenció, és boig aquest Sarkozy"

pació no ha parat d'augmentar i ha passat d'un milió de manifestants (el 23 de setembre) a tres milions (el 2 d'octubre) i tres milions i mig a les últimes tres convocatòries. Aquestes són les xifres dels sindicats i tenen en

compte el nombre absolut de manifestants a tot el país. Segons una enquesta del diari *Le Parisien* (4), un 69% de la població francesa dona suport a la vaga. El sondeig elaborat per Canal+ el 14 d'octubre fins i tot afirma que el

54% és favorable a "una vaga general com la de 1995". Entre el 24 de novembre i el 15 de desembre de 1995, França es va paraitzar contra la reforma de les jubilacions del primer ministre Alain Juppé. Al final, el govern de Ja-

ques Chirac va haver de fer marxa enrere i va retirar la llei, tot i que aquesta ja havia estat aprovada pel parlament.

Aquestes protestes també estan molt lligades a les polítiques antisocials i racistes desplegades pel govern de Sarkozy durant els últims mesos. Cal recordar que la persona encarregada d'elaborar aquesta llei, el ministre del Treball Eric Woerth, té diversos processos judicials oberts pel famós *affaire Woerth*, lligat al grup l'Oréal. Els sindicats i partits polítics de l'oposició creuen que les lleis com el *bouclier fiscal* -que ha estat feta a mida perquè la gent més rica de França pagui menys impostos- i tots els casos de corrupció que envolten Woerth el deslegitimen com a interlocutor.

França és el país de la Unió Europea on hi ha menys persones afiliades als sindicats, un 8% (a l'Estat espanyol, n'hi ha un 15,8%). Per contra, els sindicats són un veritable contrapoder que pot paraitzar tot un país i fer canviar la llei.

1. NPA: Antiga Lliga Comunista Revolucionària (LCR), partit trotskista.
2. La CGT francesa no té res a veure amb la CGT espanyola. La CGT, a França, estava lligada al PCF i és el sindicat més important del país.
3. SUD és el sindicat francès més combatiu. Es va fundar el 1988 com a escissió del sindicat groc CFDT.
4. *Le Parisien*: Diari sensacionalista molt popular a la capital francesa.

, roda el món

COLÒMBIA • LA CORT DEL PAÍS PERMET DESPLEGAR MÉS BASES MILITARS UN ANY DESPRÉS DE SIGNAR L'ACORD DE COOPERACIÓ

Els Estats Units continuen ampliant el seu domini geoestratègic a la regió colombiana

J. Àvila, D. Otero i A. Barbé
Colòmbia

La Cort Constitucional de Colòmbia, el mes d'agost -just uns dies abans que comencés l'Encontre Internacional de Dones i de Pobles de les Amèriques contra la militarització-, va declarar inexistent l'acord militar firmat entre els governs colombià i nord-americà sobre l'establiment de bases militars, cosa que implica que els EUA en podran desplegar més de les previstes. Segons l'acord firmat ara fa un any, el país nord-americà podia instal·lar un màxim de set bases al territori colombià sota el pretext que serien utilitzades per combatre la guerrilla i el narcotràfic. Així doncs, la declaració d'aquest acord com a inexistent dóna via lliure a augmentar la quantitat de bases militars.

El govern colombià -encapçalat per l'expresident colombià Álvaro Uribe Vélez (2002-2010) i amb l'actual president Juan Manuel Santos com a ministre de Defensa- va subscriure l'Acord Complementari per la Cooperació i Assistència Tècnica en Defensa i Seguretat amb el govern dels EUA. El compromís permetia que els militars nord-americans fessin ús de tots els aeroports internacionals que existeixen al país gaudint d'immunitat diplomàtica, ja que no podien ser jutjats pels crims comesos al territori. Concretament, l'acord diu: "La Cort Constitucional de la República de Colòmbia, administrant justícia en nom del poble i per mandat de la Constitució, resol remetre al president l'anomenat Acord Complementari de Cooperació i Assistència Tècnica en Defensa i Seguretat entre els governs de Colòmbia i dels Estats Units".

Colòmbia i EUA van signar un acord que permet als militars nord-americans utilitzar els aeroports internacionals gaudint d'immunitat diplomàtica

La firma d'aquest acord, subscrit el 30 d'octubre de 2009, va menystenir les recomanacions del Consell d'Estat de Colòmbia del 13 d'octubre del mateix any i el debat i les mobilitzacions en contra que es van produir al país i a tota la regió. Diversos presidents de països llatinoamericans van assenyalar el seu descontent amb aquest acord precipitat. A l'interior de Colòmbia, es va generar un debat agitat al voltant de les implicacions de l'acord i les seves conseqüències sobre la població civil, que ja s'havien

Acció de protesta celebrada davant la base militar de Palenquero, que és el principal centre d'operacions de l'Acord de Cooperació Militar entre Colòmbia i els EUA

experimentat en algunes regions amb presència de militars nord-americans en el marc de l'anomenat pla Colòmbia, desenvolupat des de fa més d'una dècada.

La base de Palenquero

En realitat, pels EUA, l'objectiu és la base de Palenquero, situada al municipi de Puerto Salgar, prop del riu Magdalena. El 2009, el Congrés nord-americà va aprovar la inversió de 46 milions de dòlars per fer les obres de nova adequació, amb la finalitat de convertir aquella base en un Lloc de Cooperació en Seguretat (Cooperative Security Location, FOL), nom amb què es designen els indrets que faciliten l'entrenament regional en contraterisme i interdicció de tràfic de drogues i, també, per preveure l'accés continuat a d'altres espais.

Es tracta de fer operacions aereo-transportades amb els avions C-17, els més moderns de la força aèria dels EUA, per arribar a qualsevol lloc del món amb el personal i l'equipament militar. Són avions amb una capacitat de càrrega de 70 tones i una autonomia de vol de 5.000 quilòmetres, de manera que, des de Palenquero, podrien arribar a qualsevol part de Centre Amèrica i del Carib -quasi fins a Buenos Aires- i retornar sense la necessitat de recarregar combustible. De la mateixa manera, des de Palenquero, els C-17 poden arribar a la base d'Ascensión i, des d'allà, a l'Àfrica Occidental. És a dir, Palenquero no només té l'objectiu d'avançar operacions contra les guerrilles colombianes i els narcotraficants, sinó també, de servir com a punt de partida dels avions AWCS per efectuar tasques d'intel·ligència, per fer accions d'espionatge sobre moviments guerrillers i d'aeronaus i vaixells amb finalitat de tràfic de drogues i, també, per exercir el control de la població.

bianes i els narcotraficants, sinó també, de servir com a punt de partida dels avions AWCS per efectuar tasques d'intel·ligència, per fer accions d'espionatge sobre moviments guerrillers i d'aeronaus i vaixells amb finalitat de tràfic de drogues i, també, per exercir el control de la població.

L'Acord sobre les bases militars a l'encreuada

"L'experiència del finançament militar nord-americà a Colòmbia mostra els vincles alarmants que hi ha entre les unitats militars colombianes que reben assistència dels EUA i els assassinats de civils comesos per l'exèrcit", sosté l'Informe d'Assistència dels EUA a l'Exèrcit Colòmbia i els Falsos Positius, publicat el mes de juliol a la capital colombiana per Fellowship of Reconciliation (FOR-USA) i la Coalició Colombiana No Bases. Falsos positius, així és com els mitjans de comunicació van anomenar els crims comesos per membres de la força pública que són reportats davant els seus superiors com a subversius donats de baixa en combat, per poder rebre beneficis i recompenses econòmiques.

Des del 5 d'agost de 2009, un grup significatiu d'organitzacions socials colombianes van dirigir un comunicat a la presidència de la Unió de Nacions Sud-americanes (UNASUR), on manifestaven: "A més d'un problema de sobirania nacional, un acord d'aquesta naturalesa genera riscos per la seguretat i l'estabilitat de la regió, prolonga les fracassades polítiques antidroges,

incentiva la carrera armamentista i apunta a expandir i prolongar un conflicte armat intern del qual estem fastiguejats. Com a conseqüència d'aquest anunci, avui, afrontem una crisi política i diplomàtica que té repercussions econòmiques i socials entre països germans". El 8 d'abril de 2010, va néixer la Coalició Colombiana No Bases, un no de integrat per més de 150 organitzacions socials que treballen de manera mancomunada per impedir la instal·lació de bases militars estrangeres a Colòmbia. Aquesta coalició va documen-

tar casos de violacions sexuals i abusos de poder de militars nord-americans al país. Aquest mateix dia, la Coalició Colombiana No Bases va expedir un comunicat on assenyalava: "D'aquesta manera, es demostra que els qüestionaments que feien amplis sectors democràtics de la població colombiana i nord-americana sobre l'acord militar i sobre la forma mansa amb què el govern d'Uribe -i el ministre de Defensa de llavors i avui president, Juan Manuel Santos- pretenia renunciar a la sobirania nacional sí que tenien fonament".

> No entrego les claus

Colòmbia va ser la seu de l'Encontre de Dones i Pobles de les Amèriques contra la Militarització que es va celebrar durant el mes d'agost. La creixent militarització de les relacions entre els EUA i l'Amèrica Llatina té arrels antigues i una relació directa amb l'espòli dels territoris, l'explotació dels recursos naturals, les violacions dels drets humans, la imposició del seu model econòmic i la violació dels drets dels pobles amb efectes diferenciats per les dones. L'encontre es va basar en els lemes *El meu cos és casa meva. Casa meva és el meu territori. No entrego les claus i Que callin les armes perquè parlin les dones i els pobles en defensa de la vida i la sobirania* i va reunir diverses expressions de resistència del continent. Les activitats van començar el 16 d'agost, quan 200 persones internacionals es van avançar a dotze regions vulnerades per la militarització en una missió de verificació. Els dies 21 i 22 es va debatre la militarització i els seus efectes sobre les dones, els seus cossos, el territori i les comunitats; es van intercanviar les experiències dels moviments socials que han acumulat forces per fer front al model neoliberal i militarista d'Hondures, Veneçuela, l'Equador, Bolívia i Colòmbia. El dia 23, una caravana de 107 autocars va protagonitzar una acció política pública davant la base militar de Palenquero, principal centre d'operacions de l'Acord de Cooperació Militar.

ISLÀNDIA · LA POBLACIÓ ES MOBILITZA DE NOU CONTRA LES MESURES D'AUSTERITAT DEL GOVERN I DE L'FMI

Es visualitza una nova esquerra social al miratge d'Islàndia

Alberto Arce
Reykjavík

El Parlament islandès, durant segles, s'ha reunit a l'abric d'una immensa esquerda natural, producte d'un terratrèmol. Al lloc exacte on conflueixen amb tota la seva força la falla tectònica nord-americana i l'euriàtica, representants dels clans discutien el seu autogovern. La *Llei de la roca*, anomenada com el turó des del qual la població podia dirigir-se a l'assemblea islandesa, va contribuir a crear la imatge de societat oberta que té el país. L'indret, anomenat Pingvellir, es considera el parlament més antic del món, però va ser dissolt l'any 1271. Vuit segles més tard, l'octubre de 2010, als suburbis de Reykjavík -tan sols a 45 quilòmetres del lloc on es va fundar el país de manera assembleària-, el president islandès, Ólafur Ragnar Grímsson, serveix una copa de cava català als convidats estrangers que passen per les modestes dependències de la seva residència amb motiu de l'homenatge al cineasta independent nord-americà Jim Jarmusch.

Quasi el 20% de les llars islandeses es troben en fallida per la impossibilitat de pagar les hipoteques

Grímsson, formal, incideix en la tradició: "Islàndia és una societat oberta i vull que s'emportin el record que Islàndia sobreviu gràcies al principi de confiança. Ni tan sols hi ha una reixa que protegeixi la casa del cap d'Estat". Moltes de les persones presents, convidades al Festival de Cinema de Reykjavík, creuen mirades. Saben que, des que els tres bancs més importants de l'illa es van declarar insolvents de manera conjunta l'octubre de 2008, el país es troba travessat per una esquerda social, per un "que se'n vagin tots" de reminiscències argentines. Una nova falla tectònica amenaça el país.

Dues hores abans de l'intent de convèncer els directors de cinema del concepte de confiança que regeix la vida social del país, el president havia hagut de córrer -protegit per la policia- arran de la pluja d'ous, enciams i tomàquets que li llançaven diversos milers de persones, abans de la cerimònia d'obertura del període de seccions parlamentàries, per manifestar el seu descontentament amb el sistema polític que els governa.

A Islàndia, la població s'ha rebel·lat contra les mesures d'austeritat proposades pel seu govern en coordinació amb el Fons Monetari Internacional (FMI). Així ho explicaven la nit anterior una dotzena de persones que

Un grup d'islandeses organitza un acte de protesta contra les culpables de la crisi davant el parlament del país

passaven les nits en vetlla davant la seu del petit edifici que acull l'assemblea legislativa de Reykjavík i que mantenen tertúlies molt animades amb la gent que passa per allà quan tanquen els bars. Fins i tot ofereixen cafè calent per despertar-se i poder prestar més atenció a les explicacions complicades sobre la fallida de la bombolla immobiliària del país. Estan quasi a zero graus de temperatura, però no sembla que els importi massa davant la possibilitat real que milers d'islandeses es quedin, literalment, al carrer.

Quasi el 20% de les llars islandeses es troben en fallida per la impossibilitat de pagar les hipoteques. Islàndia és un laboratori. Tot el que va tenir de paradigmàtic el *miracle islandès* durant l'època de vaques grasses: el consum exacerbant, el "dóna-me'n dos" de la població islandesa que viatjava de compres a Europa, la consideració del país com a refugi de capitals estrangers que buscaven un lloc segur on reproduir-se sense límit aparent... ara ho té d'escenari on es plantegen alternatives per sortir de la crisi.

La seva mida reduïda permet estudiar possibilitats. Les propietats immobiliàries finançades amb crèdits donats en monedes estrangeres, arran de la sobrevaloració de la corona islandesa, s'han convertit en símbol del problema que travessa Islàndia. El país, que el 2006 tenia la renda per capita més alta de la Unió

Europea i que va ser declarat "millor lloc per viure del món" per les Nacions Unides, s'encara avui a un 9% de desocupació -impensable fa pocs anys pel país- i a uns indicadors de benestar en caiguda lliure. Quasi l'1% de la població es podria trobar al carrer literalment si el govern no intervé per impedir-ho.

La diferència amb l'Europa continental radica en el fet que el 63% del deute de les famílies islandeses no es pot pagar

La diferència amb l'Europa continental radica, segons el mateix FMI, en el fet que el 63% del deute de les famílies islandeses, majoritàriament el que té relació amb propietats immobiliàries, no es pot pagar. En conseqüència -i davant la pressió ciutadana-, el Parlament islandès s'ha vist obligat a aprovar una moratòria en el pagament de les hipoteques, que va acabar precisament el dia que es va inaugurar el període de seccions parlamentàries, l'1 d'octubre.

La mobilització social ha aconseguit que el parlament debati una llei a

partir de la qual es calcularia la diferència entre el preu real de les propietats i el valor del crèdit concedit per comprar-la i es rebaixaria la diferència. La lògica de la iniciativa, per tant, es basa en la idea que "si la moneda es trobava sobrevalorada i, per tant, els crèdits es van inflar artificialment, els ciutadans no han de pagar-los". Mentre es debat la proposta i, sobretot, mentre el govern intenta convèncer el Fons Monetari Internacional que és l'única sortida possible, s'ha aprovat una nova moratòria de pagament dels crèdits a cinc mesos.

Al cap i a la fi, els 200 milions de corones que es perdonarien a les famílies no són més que un 8% de la quantitat de diners injectada al sistema bancari del país després de la crisi que va dur la banca a la fallida l'hivern de 2008.

El sistema de la societat oberta i assembleària que ha caracteritzat Islàndia des dels seus orígens, juntament amb les seves dimensions reduïdes, ha permès que la mobilització ciutadana exerceixi una pressió consistent sobre la classe política al llarg dels últims anys. El fet de ser un país on pràcticament tota la població està llunyanament emparentada o es coneix personalment en major o menor mesura ha anul·lat la capacitat del govern de separar-se de la voluntat del poble islandès. Per exemple, Islàndia és l'únic país on la crisi ha posat sota control públic la banca privada

que va fer fallida amb l'esclat de la bombolla financera. Si el govern intervenia, el govern hauria de controlar. També és l'únic país on un primer ministre serà jutjat per la seva responsabilitat des del poder polític respecte els excessos i l'absència de control dels mercats que va provocar que el país arribés a la fallida econòmica. És impossible oblidar que, el març de 2010, la població va rebutjar -amb un 93,1% de vots aclaparador- retornar el deute acumulat a la banca estrangera.

Pren sentit el crit de la població: "O estan amb l'FMI i les seves mesures d'ajustament o estan amb nosaltres"

De retorn a Pingvellir, on les falles tectòniques nord-americana i euriàtica xoquen i provoquen una immensa esquerda, origen de la democràcia islandesa, pren sentit el crit unànime de la població que protesta davant del parlament: "O estan amb el Fons Monetari Internacional i les seves mesures d'ajustament o estan amb nosaltres".

ARXIU

, expressions

cultura@setmanaridirecta.info

Stroika, un espai de referència en construcció

Meritxell Guàrdia
manresa@setmanaridirecta.info

Stroika, que vol dir construcció en rus, és el nom assignat al nou espai de dinamització musical que s'inaugurarà el 22 d'octubre a Manresa. El projecte està impulsat per la discogràfica Propaganda pel fet! i l'estudi de gravació Kay Studios. La Sala Stroika també serà la nova seu de la Casa de la Música de Manresa, que aquest mes d'octubre celebra el seu segon aniversari. La Casa de la Música de Manresa desenvoluparà les seves activitats en aquest espai. A banda dels concerts, les propostes de la Casa de la Música s'encaminaran a donar suport als grups bagencs i a fer tallers o màster-classes, entre altres activitats. Aquesta entitat -de participació pública i privada- continuarà teixint sinèrgies musicals i desenvolupant les seves activitats en coordinació amb altres espais, però tenint un punt propi on poder incidir. Així doncs, la Sala Stroika vol esdevenir la seu d'un projecte de dinamització musical de la ciutat i la comarca. La Casa de la Música de Manresa recorda que aquest nou projecte no hagués estat possible sense la col·laboració de la Xarxa de Cases de la Música de Catalunya (Salt/Girona, Terrassa, Mataró i l'Hospitalet), el suport de gran part del sector professional de la indústria cultural musical de Catalunya i l'ajuda d'un gran sector pertanyent al món cooperatiu i social de l'entorn.

Una nau plena de música

La Stroika està situada en una nau totalment rehabilitada al polígon dels Dolors de Manresa i té un aforament per a 800 persones. Amb un estil funcional i una tecnificació acústica molt acurada, la sala pretén ser un punt de referència per la música en directe a la Catalunya central.

La Stroika té un espai únic de 1.350 metres quadrats i es distribueix, en funció de les característiques de les activitats i de les usuàries, en una zona de descàrrega, una zona de *backstage*, diversos serveis i accessos adaptats, un rebedor d'entrada i una pista central.

En relació a l'equipament tècnic, la Sala Stroika de Manresa esdevé l'espai oficial de demostració de la prestigiosa empresa californiana de sonorització Meyer Sound, que destaca pels seus sistemes d'àudio i il·luminació i la seva experiència en instal·lacions de gran format i estudis de postproducció en el panorama audiovisual. El plat fort de la Stroika seran els concerts en directe, tot i que els equipaments permetran impulsar la formació, la creació, l'exhibició i la

difusió. En aquest sentit, la sala oferirà serveis d'enregistrament musical de gran format, estades d'artistes o tallers sobre música, entre d'altres.

Sense oblidar el compromís

Segons les seves creadores, el públic de l'espai Stroika "serà jove" i, en aquest sentit, els estils musicals dels concerts i de les sessions "seran variats". Segons Xavier Angulo, de Propaganda pel Fet: "A la Stroika, tot hi té cabuda, sempre que puguem trobar l'equilibri entre qualitat (que sempre la busquem) i un mínim de resposta del públic".

A més dels concerts, la sala Stroika també obrirà les portes a les sessions de punxa discos, que seran canviants i inclouran una gran varietat d'estils, des de l'electrònica al flamenc, la fusió o el punk. La línia i la programació de la sala deixa entreveure que tocaran diversos camps

musicals pel públic generalista, sense deixar d'oferir música compromesa. La programació actual que abraça la

Sala Stroika és d'octubre a desembre i ja s'està treballant la de l'any 2011. Tot i així, la dinàmica de programació serà

Continua la reivindicació d'una sala polivalent

A Manresa, fa temps que no s'organitzen concerts de mitjà i de gran format arran de les mancances d'espai i les noves traves legislatives, sorgides de les successives lleis que han endurit les condicions organitzatives d'espectacles, amb mesures com l'obligatorietat de tenir seguretat privada, el certificat de solidesa d'escenari, les assegurances... A causa dels topalls legals i l'accés limitat a les instal·lacions esportives de la ciutat, els col·lectius socials de Manresa han deixat de muntar concerts de mitjà i de gran format i han passat a organitzar

petites actuacions als centres socials respectius. El fet que, a Manresa, no hi hagi cap espai públic adequat per fer música en directe i del qual pugui fer ús qualsevol associació o col·lectiu ha fet aparèixer, durant els darrers anys, la reivindicació d'una sala pública polivalent. El partit Candidatura d'Unitat Popular ha plantejat diverses propostes, com la de convertir l'espai municipal Sala Ciutat -actualment en desús- en una sala polivalent. Malgrat les promeses llançades pel consistori manresà i la gran quantitat d'espais municipals que actualment no tenen cap utilitza-

Stroika

Avinguda dels Dolors, 17.
Polígon dels Dolors
Manresa (Barcelona).
www.stroika.cat - info@stroika.cat.
Obertura: Divendres, dissabtes i vigílies de festius.
Horari: 22h - 6h.
Venda d'entrades online.

AGENDA

22 Octubre. 23:30h Plouen.
23 Octubre. 18h Concert juvenil. / 23:30h. Lax'n'busto.
30 Octubre. 23:30h Skatalà + Guaita'ls.
31 Octubre. 00:30h Ai Ai Ai + Remendaos.
5 Novembre. 22:30h Blues de Circ.
5 Novembre. 1:00h Balkatalan Experience.
6 Novembre. 0:00h Obrint Pas.
13 Novembre. 23:00h The Eyes + Berri Txarrak.
19 Novembre. 23:00h L'Ovidi no fa vacances.
11 Desembre. 23:00h Kop + Answer.
17 Desembre. 23:00h Beth.
18 Desembre. 22:00h The New Raemon + Joan Colomo.

d'una planificació per temporada, aproximadament de setembre a juny. En aquesta primera tongada, hi destaquen grups del panorama musical català i estatal com Obrint Pas, Kop, Berri Txarrak o Lax'n'Busto. Cal remarcar que Stroika serà la primera sala de música catalana que acollirà l'espectacle sorgit del projecte L'aparador, *Blues de Circ*, on el blues clàssic es barreja harmònicament amb actuacions de circ.

ció, la sala polivalent sembla una realitat molt llunyana.

Aquesta conjuntura ha fet que Manresa hagi perdut quasi tota la tradició de concerts de mitjà i gran format que havia arribat a tenir abans del nou mil·lenni. No obstant això, Stroika pretén cobrir les demandes de la música en directe de gran format. Segons Xavier Angulo, de Propaganda pel Fet: "Al marge del que es pugui preveure i exigir a l'administració pública local, a Manresa, calia un espai pensat amb tots els ets i uts per fer-hi concerts de mitjà i de gran format en directe".

ARTS ESCÈNIQUES

“El teatre legislatiu es pregunta si hi ha possibilitat d'introduir alguna llei que permeti canviar l'opressió que es presenta en escena”

Parlem amb Till Baumann, un 'freelance' d'aquest tipus de teatre

ALBA BARBÉ I SERRA

Com a experiment al voltant del potencial del teatre en la generació d'un canvi social, el teatre legislatiu presenta una proposta arriscada de teatre interactiu i dialògic. Till Baumann, investigador al Centre de Teatre de l'Oprimit de Rio de Janeiro (CTO Rio), director artístic, músic i pedagog, situa el teatre al centre de l'acció i de les decisions polítiques.

Alba Barbé i Serra
expressions@setmanaridirecta.info

D'on sorgeix la idea del teatre legislatiu?

El teatre legislatiu va néixer a Rio de Janeiro als anys 90, quan Augusto Boal va ser candidat a les eleccions municipals. El Partit dels Treballadors (PT) del president Lula havia demanat al CTO que acompanyés les eleccions amb el teatre i accions creatives i també havia demanat a Boal que es presentés com a candidat. Boal va guanyar i va ser un dels diputats de la cambra municipal de Rio durant un mandat, de 1993 a 1996. Durant aquest període, el CTO i Boal -el mandat polític teatral, tal com se li deia- van desenvolupar l'experiència del teatre legislatiu, una pràctica nova que anava molt més enllà del teatre fòrum. El teatre fòrum treballa el conflicte concret a l'escenari, però el teatre legislatiu es pregunta si hi ha alguna possibilitat d'introduir o modificar alguna llei que permeti canviar l'opressió que es presenta a escena. Va molt més a les causes, a allò estructural.

Quin era el mecanisme per traslladar el fòrum a proposta legislativa?
Durant la presentació es feia un

fòrum, però també s'ajuntaven noves idees per un canvi de lleis. El fet que Boal fos diputat al parlament permetia que alguna d'aquestes idees legislatives es transformés en iniciativa de llei al parlament municipal. Boal va poder entregar iniciatives al procés legislatiu i, durant aquest període, es van aprovar tretze

“Sovint eren lleis en relació als drets de persones que estan excloses”

lleis a la cambra municipal. Sovint eren lleis en relació als drets de persones que estan excloses d'aquests processos, com la gent de les favelas, persones de la tercera edat, homosexuals i altres grups socials que viuen situacions de discriminació. També hi havia d'altres lleis amb una influència bastant gran fora de la ciutat: una llei sobre la protecció de testimonis, que ara és llei també a d'altres estats del Brasil. També s'exploraven altres possibilitats de crear més participació. A les places de Rio, es van fer sessions de la

cambra municipal amb diferents diputats que discutien algunes de les propostes legislatives que Boal volia proposar al parlament.

I llavors...

El 1996, el PT va perdre vots i Boal ja no va entrar al parlament. Tanmateix, van continuar amb l'experiència del teatre legislatiu. Arreu del món hi ha hagut altres projectes més petits, com al Nepal. Ha influït molt, no tant per copiar-lo -perquè crec que va néixer en una situació bastant específica- com per desenvolupar formes adequades als diferents contextos socials. El fòrum pot ser un inici per planificar campanyes, per veure les causes de la situació d'opressió que es mostra a escena i iniciar processos per influenciar molt més en les estructures i no quedar-se amb la situació concreta. **Quina és la clau per donar una forma adequada al procés legislatiu, a les idees que es desprenen del procés dialògic amb el públic del fòrum?**

A Rio hi havia un grup, la cèl·lula metabolitzadora, per metabolitzar el procés dels fòrums de treball dels grups de teatre i on van col·laborar gent del teatre i d'altra gent especialitzada, com tècnics legislatius i amb experiència en la formulació d'una iniciativa parlamentària. El que feien era donar una forma legislativa a les idees que sorgien per poder proposar-les a la cambra. La clau és establir una bona col·laboració amb tècnics legislatius, diputats, advocats, etc. Es necessiten aliats per entrar.

ARTS ESCÈNIQUES

El teatre que reinventa la política

La VI Trobada Internacional de Teatre i Educació parla de teatre legislatiu i de participació política

FORN DE TEATRE PATOTHOM

Estel Barbé
expressions@setmanaridirecta.info

El teatre pot reinventar la política? Amb aquest interrogant, el Forn de teatre Patthom del Raval de Barcelona presenta la sisena Trobada Internacional de Teatre i Educació, que se celebrarà del 20 al 24 d'octubre. Enguany, amb un propòsit clar, utilitzar el teatre legislatiu -una de les tècniques del Teatre de l'Oprimit- com a fórmula no només de sensibilitzar sinó d'arribar a fer propostes de llei.

La trobada, que compta amb el suport d'altres entitats com Artibari i Noesta sola, se centrarà en quatre línies de treball: la qualitat política, l'experiència, el gènere i el racisme. A partir d'aquí, una desena de ponents s'alternaran el torn per exposar les seves tesis. Entre ells, Julián Boal, fill del fundador de la metodologia del Teatre de l'Oprimit i convidat per parlar d'aquesta tècnica com a instrument per garantir la qualitat de la participació en l'acció política.

Violències de gènere a l'escenari

Una de les experiències més consolidades que es presentaran a les jornades és l'associació francesa Feminisme Enjeux, fundada i a càrrec de Muriel Naessens, feminista francesa amb 40 anys a l'esquena de teatre i violència de gènere. L'associació es dedica a accions de prevenció amb diversos teatreforums orientats a la lluita contra la discriminació de gènere. Naessens participarà a la trobada el

VI Trobada Internacional de Teatre i Educació

Del 20 al 24 d'octubre.
Diferents espais de Barcelona.

+INFO: www.patthom.org.

dissabte 23 i el diumenge 24 per explicar el naixement d'un projecte de gènere amb teatre participatiu, a través de la seva praxi a l'escenari amb dones víctimes de situacions de violència de gènere.

Racisme i discriminació amb teatre legislatiu

Un dels ponents que compta amb més reconeixement internacional és Olivar Bendelak, responsable del Centre de Teatre Legislatiu de Brasil, indret on també va néixer aquesta modalitat. Bendelak obrirà les conferències del 20, 21 i 22 d'octubre amb un taller pràctic sobre el treball contra el racisme i la discriminació amb el teatre legislatiu. Un teatreforum on les persones participants seran convidades a entrar en escena o a proposar canvis d'accions per mostrar les alternatives al problema presentat. La metodologia de Bendelak, però, pretén anar molt més enllà i aposta per empoderar i acompanyar les persones, amb o sense papers, en la defensa directa dels seus drets.

, expressions

Sidney Lumet i la corrupció policial

S'edita en DVD la brillant pel·lícula titulada 'El príncipe de la ciudad'

Fotograma de 'El príncipe de la ciudad'

Ignasi Franch
expressions@setmananridirecta.info

El 70 van ser l'edat d'or del thriller nord-americà, una època a la qual han mirat els cineastes comercials destacats quan han volgut fer aportacions significatives al gènere, com *Munich* o *American gangster*. Eren els temps del fugaç nou Hollywood, d'una amalgama de cineastes que havien pres nota d'algunes de les propostes revitalitzadores de la *nouvelle vague* (com treure la càmera de l'estudi per tornar-la al carrer), o que senzillament reivindicaven la noció europea del director-autor. Aquestes inquietuds no sols van impregnar en major o menor grau els joves Coppola o Scorsese; també les van fer seves cineastes més veterans com Sidney Lumet, que hi va afegir el coneixement de la tradició semidocumental d'un cert film *noir* i la passió per la ciutat com un ens viu.

El costat fosc de la llei

A la seva rica filmografia -i més encara en ple esclat del thriller-, han sovintejat les narracions que aborden les realitats de la brutalitat i la corrupció policials. Lumet ha dirigit repetidament la seva mirada als baixos fons, sense por de trobar monstres entre la gent que, suposadament, defensa la llei. A la magnífica *El delitto*, va tractar de manera molt torbadora els maltractaments

contra les persones detingudes, beneficiant-se d'una interessant obra teatral de gran violència psicològica. I a la famosa *Serpico*, va emmotllar-se -en part- a les regles del biopic per explicar les vivències d'un policia confrontat a la realitat dels suborns.

Un cop acabada la dècada, abans que la violència frívola es convertís en norma dins del gènere policíac, el nord-americà va tenir temps de realitzar un altre film extraordinari. *El príncipe de la ciudad* és una obra de gran nivell, ambiciosa durant els seus 160 minuts de metratge. Amb ella, el realitzador explicava novament una història inspirada en un cas real, el del detectiu Robert Leuci, que va col·laborar en una investigació sobre la corrupció dins el seu departament. Però, tot i que el pes de la trama recau de nou en un únic personatge, Lumet mira d'allunyar-se dels camins un xic maniqueus que va transitar a *Serpico*. Ja no hi ha bons i dolents ni espai per la lluita solitària d'un heroi íntegre: per entendre la figura de Leuci, Lumet es capbussa en el relativisme i en una abissal gamma de grisos. I ho fa amb un respecte cap a la quotidianitat que és infreqüent en el cinema de gènere i emprant un muntatge contundent, on hi caben escenes brevíssimes que trenquen amb les trames principals, o les doten de dimensió humana.

El Danny Ciello de la ficció és un policia que se sap culpable i que mira de purgar pecats sense arrossegar els seus companys més propers. Aquest teixit de fidelitats compartides pot facilitar que l'audiència empatitzi amb els corruptes. Però Lumet evidencia la cobdícia que genera aquests comportaments desviats. Barrejant-los -això sí- amb un cert ressentiment de classe que

els polícies, normalment descendents d'immigrants, senten vers unes altes esferes que desconeixen les realitats que ells mantenen sota control i que els humilien novament quan es converteixen en jutges de la seva integritat.

Un pont entre dècades

Encara no dominaven les bandes sonores sintètiques contaminades per la música *disco* i l'elogi de la violència i la cobdícia propi dels anys de Reagan. Però *El príncipe de la ciudad* evidencia que el llegat dels anys 60 ja restava molt lluny l'any 1981 i que el relativisme moral triomfava. El seu visionat és desolador perquè incita a concloure que, al món, no hi caben els ideals aplicats de manera estricta. Que el bé i el mal no només són difícils d'acotar, sinó fins i tot de conceptualitzar.

Basant-se en la novel·la de Robert Daley, Lumet no sembla assumir els discursos que reivindicaven la impunitat dels cossos de seguretat o que, fins i tot, exaltaven la figura del justicier. Però sí que sembla que ataca un sistema hipòcrita que exigeix resultats i s'escandalitza dels mètodes emprats per aconseguir-los. De nou a partir de textos de Daley, quinze anys després, el director reincidiria amb *La noche cae sobre Manhattan*. Si aquell Lumet tardà projecta un cert regust televisiu en l'apartat estètic, *El príncipe de la ciudad* és un exemple magnífic de cinema comercial visualment sobri, poc espectacularitzador i gens simplificador; que basa el seu desenvolupament -fortament dialogat i pràcticament sense escenes d'acció- en la dificultat de les eleccions quan la moral i els actes comesos, les emocions i l'instint d'autoconservació, xoquen de manera inevitable.

Vasos comunicants entre el bé i el mal

El mal ajeno

(Cameo, 2010)
Director: Óskar Santos.
Guionista: Daniel Sánchez Arévalo.
Durada: 102 minuts.

El mal ajeno parteix dels motllos del realisme espanyol per mirar de transcendir-los amarant-se de les formes d'*El protegido* de M. Night Shyamalan: colors freds, exposició que combina un cert distanciament narratiu amb inflexions emotives i equilibris a l'hora de dotar d'una certa credibilitat uns fets sobrenaturals. Després d'un dia traumàtic, un metge sense capacitat d'empatitzar comença a adonar-se de fins a quin punt pot ajudar els seus pacients. Com a film espectacle, probable-

ment, *El mal ajeno* esgota les seves forces a mig metratge i es resol amb correcció, però sense la intensitat que arribava a prometre. Com a conte moral, però, es veu amb interès en plantejar al públic una cosmovisió escèptica on el bé i el mal són vasos comunicants i on la capacitat d'ajudar l'altra és finita com si l'univers fossin els pressupostos d'un Estat amb sostre pressupostari. Destaca la inclusió d'audiodescripció i de subtítols per a persones amb limitacions perceptives. IGNASI FRANCH

Xoc entre creació i censura a l'Iran

Nadie sabe nada de gatos persas

(Cameo, 2009)
Director: Bahman Ghobadi.
Durada: 103 minuts.

Bahman Ghobadi, tres anys després de la bella i elegíaca *Media luna*, va optar per acostar-se a l'Iran més contemporani. Inspirant-se en la història real d'una parella de músics joves que no aconsegueixen permisos per tocar, va recrear situacions reals en clau de ficció. L'esperit quotidià tant propi del neorealisme del seu país es combina amb acostaments al llenguatge del videoclip i a la fresca ansietat del vídeo digital, rodada a càmera en mà i amb llum natural. Barrejant artistes

i aconseguidors que gestionen papers tant dialogant com falsificant, el cineasta proposa una mirada diferent als xocs entre la creació i la censura: el marc narratiu escollit no sols li serveix per facilitar un enfocament discursiu, reivindicant la llibertat d'expressió, sinó també divulgatiu: retrata el obstacles diaris que implica l'absència d'aquest dret. Al llarg del metratge, desfilen artistes molt diverses, marginades tot i que les seves propostes sovint són inofensives. I. F.

Nàufrags en terres de solitud

Todos nos llamamos Alí

(Avalon, 1974)
Director i guionista: Rainer Werner Fassbinder.
Durada: 93 minuts.

La pragmàtica història d'amor entre una vídua alemanya i un jove treballador marroquí va servir a Fassbinder (*Querelle*) per construir una crítica social en forma de successió de vinetes tragicòmiques, ara mordaces ara tendres, humanes i també distants. Allunyant-se de qualsevol idealisme de telenovel·la, el realitzador va optar per narrar com dos nàufrags busquen consol a la seva solitud i com han de patir el refús frontal i sense figures de quasi totes aqueslles persones que els envolten.

Aquesta unanimitat, aquest racisme d'una peça projectat per figures inevitablement unidimensionals pel seu pes secundari en la narració, podria ser un dels punts febles de l'obra si aquesta tingués una intenció estrictament documental. Però l'autor també cerca un cert humor satíric i juga amb diferents atmosferes per endinsar l'audiència en una pel·lícula aprenentament multisonant, on hi caben el patetisme i també moments d'orgullosa integritat, la victòria parcial i la derrota. I. F.

FILM SELECCIONAT

El príncipe de la ciudad de Sidney Lumet (Edició especial de Warner-Versus, 1981).

Com muntar-s'ho amb l'Ubuntu

Webs de programari lliure uneixen esforços per fer el portal GNULinux.cat

Un dels col·lectius que han creat GNULinux.cat va instal·lar una taula al carrer el Dia de la Llibertat de Programari

Roger Palà
expressions@setmanaridirecta.info

S'ha dit, escrit i llegit molt sobre el programari lliure aquests darrers temps. A l'hora de la veritat, però, són molt nombrosos els dubtes i problemes amb els quals han de conviure les usuàries *no iniciades* en la matèria a l'hora de fer la transició de sistemes operatius privats com Windows o Mac OS a sistemes oberts. A partir d'ara, però, serà més fàcil, gràcies a la creació del portal GNULinux.cat.

GNULinux.cat agrupa un col·lectiu de persones que s'han unit per fer conèixer tot el que envolta el món del programari lliure dins l'àmbit de la llengua catalana. Amb la intenció de consolidar el moviment de difusió del programari lliure i aconseguir una comunitat encara més robusta, la gent de les pàgines Alliberats.cat, Epkis.cat, Llibertat de Programari, PellRoja.net i SomGNU va decidir unir esforços en un projecte únic. El juny de 2010, aquesta tasca col·lectiva va fructificar amb la creació d'un portal únic, que cada dia registra més activitat.

Punt de trobada i espai aglutinador
Guillem Gilabert, un dels membres de GNULinux.cat, explica que el portal "no és només un fòrum on es

pot obtenir assistència tècnica i preguntar dubtes, també és un espai que aglutina tot allò relacionat amb el món del programari lliure". Així, s'hi comparteixen experiències, s'hi exposen notícies i s'hi debaten temes de tota mena relacionats amb aquest àmbit del coneixement. A més, les usuàries aficionades al programari lliure es coordinen per tirar endavant projectes, s'annuncien els diferents esdeveniments a través d'una agenda, es poden provar altres distribucions a partir d'imatges de màquines virtuals i hi ha un fons de documentació molt extens. Però, per sobre de tot, Gilabert destaca que "GNULinux.cat és un punt de trobada, un espai on qualsevol que hi vulgui participar hi és benvingut".

Actualment, a GNULinux.cat, hi podem trobar un fòrum provinent del web Cobert.cat i un bloc, on hi ha totes les anotacions provinents dels projectes que s'han unit a GNULinux.cat i les entrades que va redactant el col·lectiu, que continua treballant per oferir nous serveis relacionats amb el programari lliure.

Dubtes amb solució

A l'hora de parlar amb propietat sobre el programari lliure, encara apareixen molts dubtes. Gilabert explica: "El Linux, per si sol, només

és el nucli; és l'encarregat de comunicar els programes que conformen el sistema operatiu -anomenat GNU- amb el maquinari". Així doncs, "de la fusió d'aquests dos components neix el sistema operatiu GNU/Linux". Aquest sistema operatiu pot prendre formes diferents. La més popular és la distribució GNU/Linux anomenada Ubuntu.

Gilabert explica que l'Ubuntu "se centra en la facilitat d'ús i fa que un ordinador que tingui instal·lat l'Ubuntu sigui un procés del tot intuïtiu i trivial". Però el món del programari lliure no s'acaba aquí. Per exemple, si preferim tenir un sistema basat en l'estabilitat per fer-lo servir com a servidor web, la millor eina, segons Gilabert, és Debian. Si, per contra, preferim una distribució que sempre tingui les versions més noves dels programes, ens convindrà més una distribució com l'Arch Linux.

Segons Gilabert, "cada distribució posa èmfasi en un aspecte, que pot ser l'estabilitat, la novetat, l'experimentació, la bellesa, l'educació, la facilitat d'ús... Hi ha tantes distribucions com puguem imaginar". GNULinux.cat recomana l'Ubuntu a les persones que s'inicien en el món del programari lliure, "perquè la seva prioritat és la facilitat d'ús".

Tres dies creant xarxa contra el capitalisme i l'heteropatriarcat

La cinquena Trobada de Casals i Grups de Joves ofereix activitats de tot tipus i registra una gran assistència

Un moment de la trobada de joves al casal autogestionat La Mola de Molins

Estel Barbé
expressions@setmanaridirecta.info

La cinquena Trobada de la Federació de Casals i Grups de Joves de Catalunya va acabar amb èxit de participació després de tres dies de debats, festes i tallers al casal autogestionat La Mola de Molins de Rei. L'objectiu: crear cohesió, establir vincles i treballar en xarxa.

Des del casal es fa una valoració molt positiva de les trobades

Del 9 a l'11 d'octubre, més d'un centenar de persones joves i 24 casals van poder gaudir de xerrades i tallers al voltant de les principals problemàtiques del sistema actual, tals com l'economia de crisi, de la mà de l'economista crítica Miren Etxezarreta i l'activista Enric Duran. Les limitacions creixents a l'ús de l'espai públic

també van centrar un dels tallers, conduït per l'antropòleg Manuel Delgado.

Al marge de la formació, també es va dedicar bona part del temps de les jornades a d'altres tipus de propostes com tallers de malabars, d'aeris, de clown i de teatre-acció. Les trobades van concloure amb un concert al casal La Mola amb el soul de La Principal del Funk, el hip-hop contundent dels At Versaris i la rumba festiva de Los Barrankillos.

Des del casal autogestionat La Mola fan una valoració molt positiva de les trobades i, entre d'altres coses, esperen que "aquestes xarxes de suport, de coordinació i de vincles personals vagin creixent perquè ens facin més fortes. Sense una xarxa potent de relacions, recursos i empoderament conjunt no podem fer front al capitalisme i l'heteropatriarcat".

+INFO

<http://trobada.casaldejoves.org/>

III Seminari de Pensament per la Pau PENSAMENT I ACCIÓ DE LA NOVIOLÈNCIA

1ª Sessió, 26 d'octubre 2010 · 19h
◆ Presentació del seminari
◆ El pensament social i polític de Gandhi
2ª Sessió, 2 de novembre 2010 · 19h
◆ La desobediència civil, una eina per a la transformació

3ª Sessió, 9 de novembre 2010 · 19h
◆ Metodologia de la noviolència
4ª Sessió, 16 de novembre 2010 · 19h
◆ L'acció directa noviolenta
5ª Sessió, 23 de novembre 2010 · 19h
◆ Les raons de l'ecopacifisme

CENTRE D'ESTUDIS
PER A LA PAU
JMDLÀS

PLACES LIMITADES. Preu 25 €. Inscripcions: CENTRE DELÀS · delas@justiciapau.org · T. 93 317 61 77

COPA MENS-TRUAL...
L'ALTERNATIVA ALS TAMPONS.

Laciatutinvisible
www.laciatutinvisible.org
RREGO 35 BAIXOS · 08014 BCN · 93 298 99 47

FES SENTIR
LA TEVA VEU

coordinadora obrera sindical
www.sindicat-cos.org
info-cos@sindicat-cos.org

, agenda directa

BARCELONA

Del 20 al 22 d'octubre
Jornades per la Resistència
 De 10 a 14h Escola d'Enginyeria industrial.
 Av. Diagonal 647.
 Sota el títol *Jornades per la Resistència. Anàlisi del passat i el present, propostes pel futur*, al llarg d'aquests tres dies, es faran diverses xerrades sobre la crisi ecològica, la situació macroeconòmica del model en què vivim i els canvis socials que ens envolten.
 Organitza: Enginyeria Sense Fronteres

Dijous 21 d'octubre
Xerrada: 'Hondures: 1.300.000 firmes per una Assemblea Constituent'
 19h Casa de la Solidaritat. C. Vistalegre, 15.
 Xerrada a càrrec de Bartolo Antonio Fuentes.
 Organitza: Asamblea Bolivariana de Catalunya

Divendres 22 d'octubre
Jornada: 'Continuïtat i canvi en la política exterior dels Estats Units'
 A partir de les 10h a l'Auditori Reial de l'Investigadors. C. Hospital, 4.
 Més info: www.centredelas.org
 Organitza: Centre d'Estudis per la Pau JM Delàs

Divendres 22 d'octubre
Teatre: 'El niño del retrete'
 22h La Nave Espacial. C. Àvila, 176.
 Més info: www.sindromeretrete.com.ar

Jornades d'Autogestió de la Salut
Divendres 22 d'octubre
 19h Taller de sexualitat i autoconeixement, amb Anna Salvà i Maria Olivella, del Col·lectiu Nahia.
Dissabte 23 d'octubre
 11h Part natural amb Maria Ortí
 18h Autogestió de la Salut Infantil, amb José Herrero
Diumenge 24 d'octubre
 Cultivant la nostra sexualitat, amb Verónica Graña.
 De 10:30 a 14h i de 16 a 20h Porta dinar!
 Cal inscripció prèvia, envia un correu a: llibreria@acciocultural.org
 Totes les activitats tindran lloc a la sala de la Cooperativa Titània Tascó.
 C. Llibertat, 47.
 Més info: autogestiodelasalut.blogspot.com
 Organitza: Llibreria Aldarull

Jornades de desobediència sexual

CASTELLÓ DE LA PLANA. 29, 30 i 31 d'octubre

El CSO La Nau de Castelló serà el lloc d'acolliment de les Jornades Queer Transfeministes de Desobediència Sexual, que comptaran amb un munt d'activitats al voltant del qüestionament sense concessions de la sexualitat normativa.

El CSO La Nau, situat a la carretera de Borriol, al costat de la Universitat Jaume I, comptarà amb un espai condicionat per acampar.

Les jornades, que prometen ser explosives, comptaran amb el programa següent:

Divendres 29 d'octubre
 9-12h Rebuda
 13h Trenquem els gels: dinàmica de presentació
 14h Menjador King Maruja
 15h Taller King Maruja
 17-19h Xerrada-debat sobre BDSM, amb Filippo/Brenda
 19-21h Xerrada-debat sobre Postporno, amb Maria Llopis & Post Op
 21-22h Sopador Queerpulper per Joves Inkietyx
 22-00h Concert amb Jartita del Mundo
 00:00h A...dormir! Taller de carícies amb Marikarmen Free
Dissabte 30 d'octubre
 9-11h Esmorzar
 12h Taller de Bricolatge sexual
 12-13h Xerrada: A-gènere, amb Kristina
 14-15h Menjador Queerpopular
 16-18h Taller de Violència Rivas, amb Helen Torres, AKA la Zorra Suprema
 18-19h Taller-debat: *Moviments Queer*, a càrrec de Queer Flamingos
 19h Exposició i debat: *Fallosinplastia*, amb Moisés Martínez
 20-22h Xerrada sobre *Bondge* i feminisme (per Ama Azu, Dita, MissCire i sita)
 23h *Performance* de Filippo/Brenda
 23:30h *Performance* de Perras del Apocalipsis
 00:00-03:00h Kafeta Warm up + Dj Natan Nexus & Vj KlauKinki
Diumenge 31 d'octubre
 9-11h Esmorzar

12h Taller sobre transfeminisme a càrrec de Míriam
 12-13h Taller interactiu *Cyberoja*, amb L'Aranya Creació.
 14h-16h Menjador
 16-17h Xerrada i debat sobre masculinitats a càrrec del Grup d'Homes de Barcelona
 17h Xerrada: *Patologització trans* i presentació de *STOP2012*, amb Alira Araneta i Acera del Frente.
 17h Taller de *performance* i pràctiques pornoterroristes a càrrec de Diana J. Torres AKA Pornoterrorista.
 18:30h Presentació de *Cartografies tecnofeministes, amb Claudia Ossandón.
 19h Xerrada-debat: *Putu como la vida misma*, amb Itziar Ziga.
 21h Sopador. 22h Perfo Bondage per Ama Azu, Dita, MissCire i sita.
 23:30h *Performance* pornoterrorista col·lectiva. 00:00h Festassa total Any 0, versió 2.0 amb efealculo + videoarmsidea, orgia de colors fluor

Tota la informació sobre les jornades es pot consultar al bloc: jornadasdesobedienciasexual.blogspot.com

Diumenge 24 d'octubre
Caminada popular i castanyada a Kan Pasqual
 11h Plaça del Funicular Vallvidrera Superior. Punt de trobada i sortida de la caminada Vallvidrera-Kan Pasqual (apta per criatures, unes dues hores de camí).
 14h Pícolabis de *traje*, porta alguna cosa per picar.
 15h Paella de bolets. Porta ingredients per completar el dinar
 17h Partit de futbol a l'estadi Bancal de dalt: Collserola vs. Barceloneta's. I després, castanyada (porta alguna cosa, també, si vols).
 Organitza: CSO Kan Pasqual

Dimarts 26 d'octubre
Xerrada: 'Pobles en transició: com fer front al canvi climàtic i al pic de petroli?'
 20h Local de Germinal-Poble Sec.
 C. Radas, 27.
 Xerrada a càrrec de Claudia French
 Organitzen: cooperatives de consum agroecològic Germinal i el Carretó

Dijous 21 d'octubre
Seminari sobre les passions
 Seminari a càrrec d'Adolfo Berenstein.
 A les 20h. Sessions: tercer dijous de cada mes a les 20h al Centre Pompeia. C. Riera de Sant Miquel, 1-bis. Entrada Lliure.
 Organitza: Espai Freud

Del 6 de novembre al 18 de desembre
Curs d'introducció a la rumba catalana
 Curs dirigit per Peret. Data límit d'inscripció, 30 d'octubre. Més info: www.forcat.cat
 Organitza: Associació pel Foment de la Rumba Catalana

FIGUERES

Activitats a la natura
Dissabte 23 d'octubre
 Jornada de plantada d'arbres. Trobada: 9h al Mas Margall.
Diumenge 24 d'octubre
 Sortida per conèixer els bolets.
 Trobada: 9h a la plaça del Sol.
 Més info: www.iaeden.cat
 Organitza: IAEDEN

GRAMENET DE BESÒS

Correllengua 2010
Dissabte 23 d'octubre
 11-13h Itinerari Poètic al carrer Màrius Sampere, a càrrec de Margarida Codina.

> CANVIAR • COMPARTIR • PROJECTAR

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacta a: intercanvis@setmanaridirecta.info

Busquem persones amb experiència en diferents oficis que estiguin interessades a organitzar-se de forma cooperativa i que tinguin sensibilitat ecològica i social.
 Contacte: Jordi, jig42naciog@yahoo.com, 675592840

Repressió el 29-S: estem recollint testimonis de persones que vam patir cops dels Mossos d'Esquadra a la vaga del 29-S per elaborar un informe. Dóna a conèixer el teu cas. Contacte: alertasolidaria@alertasolidaria.org

Batucada: Som el grup de percussió afro-brasileira Bloco Alagbé i ens oferim per animar esdeveniments i actes festius. Contacte: Camilo, 627 23 01 78, blocoalagbe@gmail.com

Busco persones viatgeres amb ganes de recórrer Europa amb bicicleta. Contacte: Daniel, 678945819, balga1954@yahoo.es

Busco persones voluntàries per repartir entrepans a persones sense sostre als carrers de Barcelona.

Contacte: Samuel, 687564611, samuelfimenez2@yahoo.es

Web del troc: lloc d'intercanvi de productes i serveis on els diners no hi tenen lloc. Coneix-la i participa-hi: www.webdeltrueque.com

Cerco gent per complir un somni, anar a viure al camp. Projecte obert per viure en un poble comunitari, una *kibbutz*. Contacte: David, davidmarsar@yahoo.es

> EL TEMPS

DIJOURS 21

La falca anticiclònica continuarà agafant dins el seu radi d'acció tots els Països Catalans. Nits fredes i dies força suaus.

DIVENDRES 22

Arribaran franges de núvols alts i mitjans. El cel quedarà mig cobert, però sense que hi hagi precipitacions. Vents del sud-oest i ponent.

DISSABTE 23

Els núvols es faran més espesos a les comarques del nord. Creixeran nuvolades gruixudes durant la tarda, amb ruixats al Pirineu.

DIUMENGE 24

Les tempestes poden ser intenses a les comarques de Girona durant la tarda i tornarà a refrescar. Vent del nord i del nord-est.

DILLUNS 25

Ruixats al sud del País Valencià. A la resta del territori, el sol s'imposarà de nord a sud. Temperatures amb valors plenament de tardor.

DIMARTS 26

Alguns núvols residuals a les comarques litorals. Ambient fred durant la nit i el matí. Al migdia, suavitat de les temperatures.

Col·laboració en la lectura de poemes de les alumnes del CNL l'Heura. Sortida des del local del Centre Excursionista Puigcastellar, C. Sant Josep, 10.

Divendres 24 d'octubre

Festa al carrer: 11h Cercavila amb colles de cultura popular i les actuacions de carrer del Grup de Teatre La Colmena. Sortida des del Centre de Tradicions Populares Joan Pairó, pl. Manent - C. Sant Jeroni. 12:30h Arribada de la cercavila als jardins de Can Sisteré. Concert-ball, amb el grup de danses tradicionals Pocasolfa. Xocolatada i botifarrada populars.

Més info:

correllenguagranet.blogspot.com
Organitza: Maulets i Aramateix

LA BISBAL D'EMPORDÀ

Dissabte 23 d'octubre

3a Jornada de Lliga 2010

14:30h Dinar. 16h Sobretaula (porteu panderos, acordions, culleretes...). 17h Jornada de Lliga, acompanyada dels músics de l'Empordà La Puça Diatònica. La jornada se celebrarà al Casal Estel Roig, passeig Marimon Asprer, 11. Més info: casalestelroig.blogspot.com

LLINARS DEL VALLÈS

Divendres 24 d'octubre

Accions contra la construcció del kàrting
Bicicletada i caminada a partir de les 10:15h. Dinar de carmanyola a les 13:30h a l'ermita d'Alfou. Tota la informació al bloc: stopkating.blogspot.com
Organitza: Plataforma Stop Kàrting

MANACOR

Divendres 24 d'octubre

Gala de cloenda de les

XII Jornades Llibertàries

19h. Teatre Municipal. Av. del Parc, s/n. Els beneficis aniran destinats al finançament econòmic de les jornades.
Organitza: Cultura Obrera, CNT i Ateneu Llibertari Estel Negre

MANRESA

Dijous 21 d'octubre

Inauguració de la sala Stroika

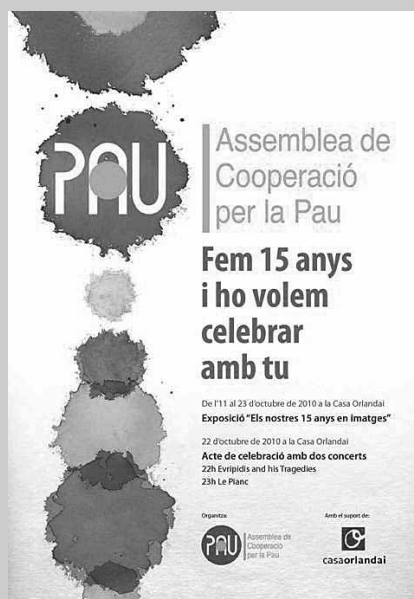
Festa amb música en directe, pica-pica i gresca amb el DJ resident.
Sol·liciteu les vostres invitacions a info@stroika.cat

Quinzè aniversari de l'Assemblea de Cooperació per la Pau

Divendres 22 d'octubre

L'Assemblea de Cooperació per la Pau (ACPP-Catalunya) convida tothom a la celebració dels seus quinze anys d'activitat, des del seu inici el 1990, en defensa de la pau i la justícia social i econòmica. La festa de celebració serà el divendres 22 d'octubre a partir de les 21:30h a la Casa Orlandai (C. Jaume Piquet, 23) del barri de Sarrià de Barcelona. Entre els actes organitzats, hi haurà les actuacions musicals dels grups Evripidis and His Tragedies i Le Pianc. També serà una ocasió per poder visitar l'exposició *Els nostres 15 anys en imatges*, que fa un recorregut per aquesta dècada i mitja de treball de l'ACPP a Catalunya. L'exposició es pot visitar a la mateixa Casa Orlandai fins el dissabte 23 d'octubre.

Més informació: www.acpp.com

MARÇÀ

Dissabte 30 d'octubre

Festa anticementeri nuclear

A partir de les 18:30h, a la Sala Polivalent, actuacions de Jota a la Plaça, el pallasso Moniatto Xou, els Tambors de Prat de Comte, Quico el Célio, el Noi i el Mut de Ferreries. 22:30h Concert amb Dolton+ Natural Band + Xei! + La Mafia + DJ Markus amb Love Inpsyda.
Organitza: Coordinadora Anticementeri Nuclear de Catalunya, Plataforma del Priorat i veïnats d'Ascó, La Serra i el Baix Priorat

REUS

Dissabte 23 d'octubre

Documental: 'Silenci: aquí es tortura'

20h Local de la CGT de Reus. C. Santa Anna, 13. Més info: silenciaquiestortura.blogspot.com
Després de la projecció, hi haurà sopar popular.
Organitza: Joves CGT Reus

RIPOLL

Divendres 29 d'octubre

Xerrada-debat: 'La lluita contra l'extrema dreta, avui'

19h a l'Obrador del Jardí.
Passeig de Sant Joan.
Xerrada a càrrec de David Karvala i presentació al Ripollès de la iniciativa social Unitat Contra el Racisme i el Feixisme: aturem Plataforma per Catalunya.
Organitza: Obrim els Ulls - Ripollès Solidari

SABADELL

Dimarts 26 d'octubre

Vídeo-forum sobre alimentació escolar

19:30h Casal Pere Quart. C. Rambla, 69.
L'acte serà conduït per Neus Garriga, sota el títol *Aprendre a menjar, aprendre a viure: els menjadors escolars ecològics*.
Organitzen: Grups de consum ecològic i Coordinadora Un altre món és possible

TERRASSA

Divendres 22 d'octubre

Presentació de l'Assemblea de Joves de Terrassa

L'acte començarà a les 19h
A la plaça Vapor Ventalló
19h Inici i parlaments. 19:30h Actuació del cantautor Avelina. 20:30h Parlaments AJT
21h Sopar. 22:30h Concert amb Igitia + Punxa Discus
Per apuntar-vos al sopar, envieu un correu a assemblea.joves.terrasa@gmail.com

VILAFRANCA DEL PENEDÈS

Dissabte 23 d'octubre

6è aniversari de l'Assemblea de Joves de Vilafranca

19h Plaça de la Vila, trobada de balls populars.
20h Plaça Penedès, acte polític i actuació amb Filibusters.
21:30h a Cal Bolet, sopar popular
23:30h a Cal Bolet, concert amb: At Versaris & Asstrío, Carpa Juanita i PD Morrison.
Per apuntar-vos al sopar, envieu un correu a ajvilafranca@cajei.cat
Organitza: CAJEI i AJV

VALÈNCIA

Del 22 al 24 d'octubre

I Trobada Internacional per la Recuperació de les Memòries Col·lectives

Durant tres dies, a l'IES Luís Vives (C. Sant Pablo, 4), es parlarà sobre la situació d'impunitat que es viu a Colòmbia; sobre la mobilització social que existeix a Guatemala i El Salvador per recuperar el seu passat immediat, i sobre els intents per enjudiciar les persones responsables dels crims que s'estan impulsant a Xile i l'Argentina. A cadascuna d'aquestes sessions, també es parlarà de l'Estat espanyol, vinculant aquestes experiències amb les que estan en marxa al nostre entorn.
A més de les sessions temàtiques, també s'han organitzat els actes següents:
Divendres 22: Espai artístic amb la participació del grup Poliposeïdas.
Dissabte 23: Festival per la Memòria amb la participació d'artistes del País Valencià i de l'Amèrica Llatina.
Diumenge 24: Ruta per la memòria històrica de la ciutat de València
Més informació: www.acsud.org
Organitza: Associació per la Cooperació amb el Sud Las Segovias

Tardor cultural i llibertària

FRAGA,

Fins el 18 de desembre

Per celebrar el centenari de la fundació de la CNT, la federació local i el Centre d'estudis llibertaris José Alberola de Fraga han organitzat les jornades culturals *Tardor, cultural i llibertària*.

Els actes tindran lloc fins el 18 de desembre i consistiran en conferències, debats i passis de documentals, com el que es projectarà el dimecres 27 d'octubre sobre la vida del camperol i guerriller ucraïnès Néstor Makhnó. El divendres 29, Lluís Rodríguez -membre d'ICEA- oferirà una xerrada sobre l'impacte de la crisi en la classe treballadora.

Més informació:

www.cnt.es/centenario
www.iceautogestion.org

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

BARCELONA,

23 d'octubre

'Les identitats trans no són una malaltia'

Manifestació a les 18h a la plaça Universitat

Convoca: Transblock, ATC-Associació de Transsexuals de Catalunya, ACT! Plataforma d'activistes sense vergonya i activistas independents

Jornada internacional de lluita per la despatologització de les identitats trans.

Més informació: www.stp2012.info

. L'ENTREVISTA

Pathma Krishnan ACTIVISTA PELS DRETS LABORALS A MALÀISIA

“Els immigrants viuen una situació laboral de treballs forçats”

Pathma Krishnan és consultora i investigadora de l'ONG Monitoring Sustainability of Globalisation a Malàisia. Ha visitat Catalunya en el marc de la campanya 'Procure it fair' per una compra pública d'ordinadors sostenible. Sap de què parla, ja que acaba de finalitzar una llarga recerca sobre les condicions socials i laborals de les persones immigrants que treballen a la indústria electrònica a Malàisia, d'on surten molts dels components informàtics que consumim a Europa. Un estudi que, conclou, mostra una “nova forma d'esclavitud del segle XXI”.

Oriol Andrés
entrevista@setmanaridirecta.info

Com està el sector electrònic a Malàisia?

La primera planta de dispositius semiconductors a Malàisia es va construir el 1972. Llavors, hi havia quatre companyies amb uns 500 treballadors. Ara tenim 1.500 empreses amb més de 600.000 treballadors. La meitat d'aquests treballadors són immigrants del sud-est asiàtic: el Nepal, Bangla Desh, Indonèsia, Cambodja, Sri Lanka, el Vietnam, l'Índia... El sector de l'electrònica i l'elèctrica (EIE) és una indústria d'un bilió de dòlars, ha contribuït molt a l'economia malàisia. Els darrers 30 anys, no s'han permès els sindicats al sector de l'electrònica. Una de les raons és perquè Penang, la zona on hi ha tota aquesta indústria, és una zona franca. És una indústria lliure d'impostos, ja que Malàisia, per atraure inversors, els en va eximir.

“A l'electrònica, els sindicats han estat prohibits durant 30 anys”

Quines són les principals companyies internacionals que produeixen a la zona?

Són americanes, japoneses, coreanes, europees i de Singapur. Marques com Dell, HP, Intel, Apple. De companyies europees, sobretot n'hi ha d'alemanyes, com Siemens; també Nokia o Microsoft.

Apuntes que aquestes companyies estan lliures d'impostos, però aquesta no és l'única raó que atrau la indústria estrangera, oi?

Una altra de les raons principals per les quals aquestes companyies vénen a Malàisia és per la mà d'obra barata. No hi ha salari mínim. I -com comentava- perquè, fins ara, no havien estat permesos els sindicats al sector electrònic. Fa pocs mesos, però, el govern va autoritzar la creació de sindicats regionals, no estatals... Ara estem en el procés de registre, però és molt difícil perquè a les companyies no els agrada i ho estan contrarestant amb la creació de sindicats empresarials, pagats i dominats per les mateixes companyies. Aquest és un altre gran problema que estem affrontant.

ALBERT GARCIA

Com són les condicions socials i laborals dels treballadors i les treballadores immigrades?

Una de les conclusions principals del meu estudi és que, d'acord amb els estàndards laborals de l'Organització Internacional del Treball (OIT), podem dir que es tracta de treballs forçats, servituds per deutes. Els treballadors han hagut de pagar una quantitat que oscil·la entre els 900 i els 3.000 dòlars per aconseguir una feina de dos anys a Malàisia. Demanen préstecs, venen les seves cases o els seus animals. Dels 46 entrevistats -homes i dones de diverses nacionalitats- per l'estudi, la majoria assegurava que rebia el salari tard o directament no el rebia. Quan això passa, ells no poden enviar diners a casa i els prestadors persegueixen les seves famílies o se'ls queden les terres o les cases.

Però tampoc poden tornar...

Exacte. I quan els treballadors pregunten o es queixen, són maltractats, fins i tot físicament, o amenaçats. Quan arriben a Malàisia, els agents de treball i els contractistes els retenen els passaports i, en aquests casos, els amenacen de desfer-se del seu passaport i denunciar-los a la policia per il·legals. Així doncs, els treballadors estan atrapatats.

Dins les fàbriques, les condicions són iguals?

També són molt dolentes. Al contracte que signen al seu país, els diuen que tindran una jornada de vuit hores amb un salari alt i que seran contractats per les grans companyies. Però, quan arriben a Malàisia, els canvien l'acord: són contractats pels intermedis laborals i han de treballar dotze hores, sense que se'ls pagui més per l'augment de treball. El 80% de personal del sector electrònic són dones, que amb aquestes jornades tan llargues durant les quals no poden ni anar al lavabo tenen molts problemes físics. També d'asma, per culpa dels productes químics. A més, les treballadores immigrades no poden quedar-se embarassades. Si no... són repatriades. Ho diu una llei nacional malàisia.

Has dit que només poden treballar a Malàisia durant dos anys. Per què?

Tot i que el temps d'estada màxim permès per la llei són cinc anys, els agents de treball els tornen als seus països al cap de dos anys perquè, a partir del tercer any, hi ha d'haver un increment salarial. Els sous al sector electrònic són d'entre 120 i 170 euros al mes. Penang és una ciutat molt cara i no hi pots sobreviure. Per tant, després de dos anys, a Malàisia, la majoria d'ells només han pogut pagar els préstecs que van demanar per anar-hi. Al final del dia, per què han vingut a Malàisia a treballar aquestes persones? És una nova forma d'esclavitud del segle XXI.

El govern intenta mantenir amagada aquesta realitat?

Sí. I els mitjans de comunicació locals no es fan ressò d'aquests temes perquè estan controlats i, al contrari, es dediquen a criminalitzar els treballadors immigrants. Ara, després de 30 anys i arran de la pressió de les ONG i els sindicats, el govern ha començat a autoritzar els sindicats regionals al sector electrònic. Ja veurem com va.

Hi ha algun mecanisme per pressionar les companyies europees i americanes i canviar-ho?

Sí, és el que estem fent. Fem auditories socials a les companyies, una iniciativa d'una ONG americana. Les empreses han de complir el Codi de Conducta de la Indústria Electrònica (EICC, en les sigles angleses) sobre temes laborals, de salut i seguretat i de medi ambient. I també fem entrevistes. És bo perquè pressionem per saber com estan les coses. Però el seguiment falla perquè els auditors només poden anar a visitar les empreses una o dues vegades. I tres o quatre anys després d'una auditoria, els problemes detectats continuen. No hi ha un canal de monitoratge apropiat i les empreses mai no ens permetran entrar-hi de nou. Sempre hem d'anar per la porta del darrere per aconseguir informació.

Què responen les empreses occidentals quan les informeu?

Sempre argumenten que no són els productors. Que han de parlar amb les seves seus centrals que hi ha als EUA, Europa i el Japó. I quan els informem sobre el tracte de les contractistes amb els treballadors, sempre responen el mateix: que no en saben res; que ells tenen un contracte amb aquesta gent i ja han pagat, i que ells desconexen quant es paga al personal perquè no són els seus treballadors. Sempre és la mateixa excusa.

. LA COLUMNA

Informes i bacteris

Jaume Barrull Castellví
opinio@setmanaridirecta.info

Un informe recent de la New Economics Foundation alerta, jugant amb metàfores economicistes, que si tot el món tingués el nivell de vida mig de l'Estat espanyol, es necessitarien tres planetes per mantenir-lo. No sé si veurem l'apocalipsi i els quatre genets que, lluny de jugar a l'scrabble i menjar sandvitxos, sortiran de les entranyes dels abocadors per venjar-se cruelment de la nostra desídia; la terra es cobrirà el deute supurant rius ennegrits i fumejants que ens cremaran les plantes dels peus, els cabells i els intestins per dins.

Dic això, però tinc cotxe i, sense adonar-me'n, produeixo una quantitat de brossa cada setmana que em regira, quan la llenço al contenidor que toca, una mica l'estómac. Malgrat intentar ser curós em dec moure al voltant d'aquesta mitjana depredadora que necessita els camps argentins (controlats per terratinents de maneres medievals), els boscos asiàtics (venuts per governants corruptes) i els mars africans (explorats per flotes amb seu a Lekeio) per dinar una amanida i un lluç arrebossat assegut en una taula de menjador qualsevol, d'una fusta que ja és gairebé impossible de saber d'on surt. I no sé quants litres d'aigua contaminada amb detergent llenço per l'aigüera ni quantes radiacions emeto descongelant amb el microones.

Només puc criticar amb la boca petita i fer gestos que m'alleugen una mica la consciència

He vist molts revolucionaris comprant en grans cadenes de supermercat per creure que els petits gestos són tant fàcils de seguir. I si els hi trobo, no ens enganyem, és perquè jo també ompló una part important del meu cistell entre passadissos i fluorescents pagant a caixa amb targeta de dèbit, que no de crèdit. Tampoc em convenc, però, la idea que no ens cal fer res perquè la culpa de veres és dels poderosos. Al final tinc la sensació que només puc criticar amb la boca petita i fer, en una mesura semblant, els gestos que m'alleugen una mica la consciència, potser un arquetip de novel·la que decanta a la dreta ironitzant amb crueltat les contradiccions del nostre esperit.

Com diu el meu amic Joan, farmacèutic i pragmàtic, sempre hi ha l'esperança que quedarà algun bacteri o algun altre tipus de vida capaç d'adaptar-se i reproduir-se, confiem que amb més elegància que nosaltres, al lamentable planeta que deixarem.